

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SECOND EDITION

CLEO WHITE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Second Edition

CLEO WHITE

Telif hakkı© 2024 by Cleo White

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için [authorcleowhite@gmail.com] ile iletişime geçiniz.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ya da böyle bir anlam çıkarılmamalıdır.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlandırmaksızın, bu yayının metin üretmek için üretken yapay zeka (YZ) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu çalışmanın üretken YZ eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanımına ilişkin tüm lisans haklarını saklı tutar.

Kapak Tasarımı Acacia, Ever After Kapak Tasarımı

Stacey tarafından düzenlenmiştir, Stacey's Bookcorner Editing

Services✿ [Vellum ile oluşturulmuştur](#)

*Bana her şeyi tek başıma yapmak zorunda olmadığımı öğreten
Bookstagram kızlarım için.*

Contents

[Yazarın Notu](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Sonsöz](#)

[Bonus Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca yazan: Cleo](#)

[White](#)

Author's Note

Bu hikaye, on sekiz yaşından küçük okuyucular için tasarlanmamış yetişkinlere yönelik grafik içeriğinin yanı sıra bazılarının tetikleyici bulabileceğii temalar ve konulardan bahseder. Bunlar arasında; düşük, eş ölümü, depresyon, intihar, sadakatsizlik ve çocuk terki yer almaktadır.

Lütfen dikkatli okuyunuz.

Bir

JOSEPHINE

Hayatınızdaki her bir kişiyi mutlu etme ihtiyacı, vazgeçilmesi kolay bir alışkanlık değildir.

İnsanları memnun eden biri olduğunuzu fark ettiğinizde ve muhtemelen bu kadar mutsuz olmanızın büyük bir nedeninin bu olduğunu anladığınızda bile, bu konuda bir şeyler yapmaktansa kendi kanal tedavinizi yaptırmak daha kolay olacaktır.

Tanrı aşkına, ben tek çocuğum. Neredeyse cana yakın olmaya programlanmışız. Diğer çocuklar kardeşleriyle güreşirken ben annemle satranç oynar ya da babamla ikinci dereceden denklemler çözerdim. Aile tatilleri genellikle bir tür konferans veya düşünce kuruluşunda (hala düşünce kuruluşunun ne olduğunu açıklayamasam da) "kısa bir mola" ve katılan birçok yetişkinin pizza ve peynirli puf yemeye zorlanmamasını sağlamak için yemekli doğum günü partileri içeriyordu.

Tüm bunlardan şikayet etmek kulağa gerçekten nankörlük gibi geliyor. Pek çok insanın ailesiyle *gerçek* sorunları var ve ben birbirini ve beni seven ebeveynlerle büyüdüğüm için çok şanslıydım. Ara sıra yaşadığım yalnızlıklar bir yana, çocukluğum güzel geçti. Muhtemelen onlara karşı dürüst olmayı bu kadar zorlaştıran da bu. Ya da kendime.

Yirmi iki yaşında, tam da her zaman olmamı umdukları kişi oldum. Ailemin arkadaşlarının sahip olmayı *diledikleri* türden bir üniversite son sınıf öğrencisiyim ve yirmili yaşlarımdaki ateşli dağınıklık dönemimi kaçırmış olmam beni mutlu etmesi gerekirken, tek utandığım şey bu.

Bir şeylerin olacağını biliyordum, çaresizliğin içimde su ısıtıcısındaki buhar gibi biriktiğini hissediyordum. Bu daha önce de olmuştu ve eski moda bir hıçkırık krizinin yarısı yastığıma

genellikle bir saat içinde düzelir. Bu sefer öyle olmadı. Tam bir çöküş yakın görünüyordu ve tek yapabildiğim çarpışmaya hazırlanmaktı.

Bununla birlikte, depresyonda olabilirim ama aptal değilim. Terapistimin yönlendirmesi olmasa bile, konfor alanımdan çıkmam gerektiğini *biliyordum ve bunu gerçekten denedim*.

Bir partiye gittim ve zamanımın çoğunu var olmayan bir arkadaşşıma mesaj atıyormuş gibi yaparak geçirdim.

Saçımı kestirdim ve şimdi her şeyin üstüne bir de kıvırcık saçlı kaküllerle uğraşmak zorundayım.

Bir tenis kulübüne katıldım - spoiler uyarısı: tenis berbat.

Hiçbiri yeterli değildi. Baskı artmaya devam etti, gün geçtikçe daha da dayanılmaz hale geldi ve oralarda bir yerde, korkunç bir gerçeklik kendini gösterdi: *Hayatımdan nefret ediyorum*.

Neyse ki *"ölmek istiyorum"* tarzında değil. İntihara meyilli değilim, sadece beni mutsuz etmekten başka bir işe yaramayan bir şeyi başarmak için bu kadar çok çalışmaktan yoruldum. Tüm bu farkındalıkla bile, bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum, ama sineye çekip daha önce yaptığım gibi devam etmek bir seçenek değildi.

Geçen hafta danışmanımla yaptığım görüşmede erken mezun olmama sadece birkaç kredi kaldığını öğrendim; bu da kartlarımı doğru oynarsam yıl sonuna kadar lisans eğitimimi tamamlayacağım anlamına geliyor. Ardından, yüksek lisans okulları arasından seçimimi yapacağım ve ondan sonra, muhtemelen beni kısa sürede *"hayatımdan nefret ediyorum"* dan *"ölmek istiyorum"* a götürecek ruhsuz, zihin uyuşturan bir iş.

Patlamaya hazır hissetmeme şaşmamalı.

Sadece yatağımın üzerine küçük siyah bir elbise tarafından tetiklenmesini beklemiyordum.

Annemin savunmasına göre, muhtemelen yardımcı olduğunu düşünüyordu. Son birkaç haftadır deli gibi meşguldüm, ders çalışıyordum ve finallere giriyordum. Bu akşamki parti onun işi ve eminim benim katılmamı kolaylaştırmak istiyordur. Bu yıl, hatta bu ay düzenlediğimiz ilk parti değil. Benim de okuduğum Weston Üniversitesi'nin rektörü olarak annemin işinin büyük bir kısmı bağışçıları tavlama ve çok çalışan, az maaş alan akademisyenleri mutlu etmek gibi görünüyor.

Herkes patronuyla, benim muhteşem annemle yüz yüze görüşmek ister. Benim için güzel ve pahalı bir elbise almak için yoğun programından zaman ayıran zeki annem

Bu gece. Kağıt üzerinde mükemmel olan ve muhtemelen üzerime kusursuz bir şekilde oturacak olan bir elbise, ancak önemli olan her yönden tamamen yanlış.

Ona bakarken, kulaklarımda kan hücum ederken ve kalbim bir saatin büyük bir bölümünü kaşlarını almakla geçirmiş bir kız için çok sert atarken, korkunç, inkar edilemez gerçek üzerime yıkılmış gibiydi.

Bu *aptal* elbise benim *aptal* hayatımın *aptal* bir sembolüydü. Hoşuma ama yine de onu giyeceğime dair aklımda hiçbir soru işareti yoktu.

Bir elimi dudaklarıma bastırarak birkaç adım uzaklaşıyorum, sırtım duvara çarpıyor. Zar zor hissediyorum. İşte bu, geleceğini bildiğim an, sadece gözlerimden yaş gelmiyor ya da yastığıma çılgılık atmıyorum.

Telefonum cebimde ve onu çıkarıyorum, ellerimin titremesini durdurmaya çalışarak zihinsel olarak hazırlanmış, yeniden düzenlenmiş ve gramer hataları için yaklaşık bir düzine kez kontrol edilmiş olan e-postayı yazıyorum.

Doktor Novak,

Güz dönemi için Weston Üniversitesi'ne geri dönmeyeceğimi bildirmek için size ulaşıyorum. Ruh sağlığıma odaklanmak ve geleceğe yönelik planlarımı yeniden değerlendirmek için biraz izin alacağım. Geri dönmeyi seçmem durumunda yeniden kayıt yaptırmamın sorun olmaması için hangi adımları atabileceğim konusunda lütfen bana tavsiyede bulunur musunuz?

Tavsiyeniz ve zaman ayırdığınız için şimdiden teşekkür ederim.

J. Sutton

Olabildiğince hızlı bir şekilde gönder tuşuna basıyorum ve bastığım anda yatağımın yanında yere yığılıyorum, derin derin nefes alıyor ve kendimde pişmanlık belirtileri arıyorum. Bunu geri almak için hâlâ zaman var. Doktor Novak'a hemen geri e-posta gönderebilir ve ona bir tür zihinsel kırılma yaşadığımı ve lütfen önceki e-postamı dikkate almamasını söyleyebilirdim. Adam onlarca yıldır akademide çalışıyor. Eminim bunu daha önce de duymuştur.

Bunun yerine, telefonumu arkamdaki yatağın üzerine koydum ve kör bir şekilde karşı duvara baktım. *Bunu gerçekten yaptım mı?*

Kapı hızla çalınıyor ve paniğim daha da artıyor.

"Jo!" Annem sesleniyor, neşeli ve mükemmel kız statümü yerle bir ettiğimden tamamen habersiz. "Giyindin mi? Yemek şirketi hâlâ hazırlanıyor ve insanlar her an gelebilir. Onlara her şeyin yerini gösterebilir misin?"

Yutkunmak için bir mücadele. "Hemen !"

Ayak sesleri merdivenlere doğru geri çekiliyor, ama ben hala hareket etmiyorum. Cidden okuldan çekildim mi? Annem rektör. Bir üniversitenin rektörünün kızı *okulu bırakmaz*. Bırakırlar mı?

Telefonumu tekrar açıp "gönderilenler" klasörünü kontrol ediyorum.

Evet. Görünüşe göre, üniversite rektörlerinin kızları bazı zamanlar okulu bırakıyor. Ya da en azından bu bırakmış.

Eğer bu birazcık bile planlanmış olsaydı, annemi buna hazırlardım. Benimle çok gurur duyuyor, eğitimime önem veriyor ve ben şimdi her şeyi bir kenara atıyorum... ne için?

Hiçbir fikrim yok.

Aman Tanrım.

Ruhsal bir çöküntü mü yaşıyorum? Ruhsal bir çöküntü gibi hissetmiyorum ama daha önce hiç geçirmedim, ne bilebilirim ki?

Ayağa kalkmak zor oluyor ama başarıyorum. Yatağımın ucundaki çirkin siyah elbiseyi atlayarak dolaba yöneliyorum ve ışığı yakıp umutsuzca etrafa bakıyorum. *Her şey aynı.* Buradaki her giysi siyah, lacivert, kahverengi ya da gri. Hepsi de "sadece kuru temizlemede kullanılabilen" bir malzemeden yapılmış ve genellikle uyumlu bir hırkayla birlikte geliyorlar. Tek bir eğlenceli, renkli yazlık elbise ya da bir çift sevimli ama kullanışsız ayakkabı yok.

İç çamaşırım bile bej. *Külot-iç* çamaşırı değil. Arada kesinlikle bir fark var ve kimse bu şeylere bakıp bana aksini söyleyemez. Yirmi iki yaşındayım. Eğer bu benim külot dönemim değilse, hiç olacak mı?

Bunu daha önce nasıl görmedim?

Kıyafetlerimden nefret ettiğimi nasıl fark etmemişim?

En trajik elbisemi askısından alırken midem çalkalanıyor. Neredeyse moda olan bir çift topuklu ayakkabı her zaman su toplamama neden oluyor ama yine de giyiyorum.

Saati kontrol ettiğimde ve aceleyle yaptığım hayat seçimimin bir başka potansiyel komplikasyonunu fark ettiğimde paniğim artıyor.

Sadece birkaç dakika içinde Weston fakülte ve personeli ücretsiz içecek ve atıştırmalıklar için başkanın evine akın etmeye başlayacak.

Okulu bıraktığımı bildirmek için e-posta gönderdiğim danışmanım Dr. Novak'ın da bu kişiler arasında olabileceği nasıl aklıma gelmedi?

Saçmalık.

Topuklu ayakkabılar kılık değiştirmiş bir nimete dönüştü. Bu konuda pratik bir deneyimim olmasa da, topuklu ayakkabı giyerken iki yüz yıllık cilalı ahşap merdivenlerden aşağı atlamamanın kan dökülmesiyle sonuçlanacağını tahmin ediyorum.

Tanrım, neden bu hayatımı mahvetmek zorundaydım ki?

Eğer sadece... içime atsaydım, aileme başımın ağrıdığını söyleyebilir ve geceyi odamda saklanarak geçirebilirdim, bu sırada seslerin ve zorunlu kahkahaların belli belirsiz mırıltısı katlardan yukarı doğru süzülürdü. Bunu sorgulamazlardı ve kimse beni özlemezdi ya da Weston Üniversitesi'nin başkanının yirmi iki yaşındaki kızının neden katılmadığını merak etmezdi.

Fuayeye vardığımda nefes nefese kalmıştım ve annemden bir iz bulabilmek için çılgınca etrafıma bakınıyordum. Neyse ki ön kapı hâlâ kapalı ve görünürdeki tek insan yemek odasındaki çanakların altındaki mumları yakan telaşlı görünümlü bir grup yemek görevlisi.

"Anne!" Sesleniyorum, sanki tam bir kriz geçiriyormuşum ve sıkıcı, vanilyalı, *iç çamaşırı* giyen hayatımda ilk kez aptalca bir şey yapmışım gibi değil, sıradan bir ses çıkarmaya çalışıyorum.

Topuklu ayakkabılar ahşap zeminde tıkırdıyor ve saniyeler sonra annem, benim için hazırladığı elbiseye çok benzeyen bir elbise ve tüm bu şeyler için çıkardığı bir çift inci küpeyle ortaya çıkıyor. "Merhaba tatlım." Hafifçe kaşlarını çatarak beni aşağı yukarı süzüyor. "Elbise olmadı mı?"

"Um. Belki?" Karmakarışık, panik halindeki düşüncelerimin arasından sıyrılıyorum. "Dr. Novak bu gece geliyor mu?"

"Emin değilim. Asistanıma sormam gerek." Çalışma odasına doğru döndü. "George! George, hazır mısın?"

Babam kravatı boynundan sarkmış, ellerini ceplerine sokmuş ve özellikle zorlu bir denklem üzerinde çalışırken takındığı o her zamanki uzaklara dalmış haliyle beliriyor. Bazı çevrelerde George Sutton bir efsanedir ama ben böylesine zeki bir adamın nasıl olup da mutfağa gitmeyi unuttuğunu bir türlü anlayamadım.

Annem babamın kravatını düğümlemek için yanına gidiyor ve ona sevgiyle gülümsüyor.

İnançsızlıktan neredeyse başım dönüyor. Bu oluyor. Bunu gerçekten yapıyorum. *Şu anda*. Kendimi köşeye sıkıştırdım ve tek çıkış yolu gerçekten büyük bir karmaşa yaratmak.

"Size bir şey söylemem gerekiyor," diye .

İki çift göz dikiliyor ve derin bir nefes alıyorum, kaçınılmaz hayal kırıklığı karşısında göğsüm endişeyle sıkışıyor. "Güz döneminden çekiliyorum. Mutlu değildim ve ne istediğimi anlamak için biraz zaman ayırmam gerekiyor."

Evin derinliklerinde bir yerde, birisi bir tabak düşürüyor ve üçümüz de ırkılıyor.

Annem önce toparlanıyor ve şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor. "Fizikçi olmak istiyorsun, Jo. Baban gibi. Her zaman istediğin şey buydu."

O haklı. Bunu hep istemiştim. "Sanırım bunu istediğimi düşündüm, çünkü bu işte iyiyim ve bu ikinizi de çok mutlu etti. Ama bu benim için yeterli değil. Ne yapacağımdan emin değilim, belki seyahat ederim ama bir değişiklik yapmam gerekiyor."

Teslimat için kendimle gurur duyuyorum. Sanki bu konuda gerçekten eminmişim, bunun büyük, şişman, stres kaynaklı bir hata olmadığından eminmişim gibi geliyor. İçten içe eriyor olsam bile çenemi yukarıda tutuyorum ve sesim bir kez bile titremiyor.

Birkaç saniyelik şaşkın bir sonra annem susar. "Şimdi zamanı değil, Jo. Bunu daha sonra konuşuruz." Kolundaki zarif altın saati kontrol eder ve kaşlarını çatır. "Lütfen gidip yemek şirketine ihtiyaçları olan şeyleri bulmalarında yardım et."

Omuzlarım çöküyor ama bana ikinci kez söylemesine gerek yok. Nefes almak için bulduğum her fırsat için minnettarım. Neyse ki, yemek şirketinin çok fazla yardıma ihtiyacı var ve resmen ayak bağı olmaya başlamadan önce neredeyse yarım saat öldürebiliyorum ve midemin dibinde oturan, yaklaşık olarak bir çimento bowling topunun kütlesi ve yoğunluğu bir korku küresiyle giriş yoluna doğru geri dönüyorum.

Annemle tartışmalarımız çok az oldu ama artık hepsi sona erdi. Yakında öğreneceği gibi, bu karar ona danışılmadan alındı ve onu üzse bile geri adım atmaya niyetim yok. Kararın uygulanması biraz sarsıcı olabilir ama içimde aniden oluşan dayanılmaz baskı bunu gösteriyorsa, bunu yapmam gerekiyordu.

Zayıf, beyaz saçlı bir adam topallayarak içeri girdiğinde babam ortalıkta görünmüyordu, ben de girişe geri dönüp annemin yanındaki yerimi aldım.

bak.

"Dekan Michaels. Geldiğiniz için çok teşekkür ederim." İfadesi kibar bir gülümsemeye dönüştü. "Sanırım kızım Jo ile tanıştınız? Sonbaharda son sınıfa başlayacak."

Kurnazca, anne.

Adamın sulu gözleri üzerime yerleşirken yüzümü buruşturmamı güçlükle bastırıyorum. Weston Üniversitesi gibi eski kurumlarda değişim yavaştır. Emeklilik yaşı yaklaşık yirmi yıl geçmiş olan ve ortak bir bütçe teklifini zar zor bir araya getirebilen İngilizce bölüm başkanı Dekan Michaels bunun kanıtı.

"Ah evet." Başını sallayarak yanımdan geçip fuayeye doğru ilerledi. "Çok güzel bir kız. Tıpkı rahmetli eşimin kız kardeşine benziyor."

Annemin sol gözü seğiriyor ve ağzını açıyor, hiç şüphesiz başarılarımın uzun bir listesini çıkarmak için, ki bunların hiçbirinin yüzümle bir ilgisi yok, ama kolunu sıkıyorum ve adam daha fazla yorum yapmadan uzaklaşırken ona bir bakış atıyorum. "Buna değmez," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Oturma odasına vardığında bu konuşmanın gerçekleştiğini bile unutacak."

Başka bir gece olsa, şakayı takdir ederdi. Komplocu bir gülümsemeyi ya da sessiz bir kahkahayı paylaştık. Şimdi ise, tek aldığım cevap sıkı bir baş sallama. O gider gitmez annem üzerime çullanıyor. "Mezun olmana bir dönem kaldı Jo," diye mırıldanıyor, sesini alçak tutmaya dikkat ederek. "Eğer tükendiysen, mezun olmadan önce izin alabilirsin."

Onunla göz göze gelmiyorum, bunun yerine Weston'ın eski başkanlarından birinin karşımızda asılı duran çirkin resmine bakmayı tercih ediyorum, içimde bir sızı büyüyor. "Anne, kariyer olarak teoretik fiziğin peşinden gitmek istemiyorum," diye , tekrar deneyerek. "Bu beni mutlu etmiyor. Uzun zamandır mücadele ediyorum."

Asla konuşmadığımız depresyon teşhisi aramızdaki havada asılı duruyor.

Uzun bir nefes üflüyor, gözleri caddenin karşısında park etmiş arabalarından inen bir çifte takılıyor. "Fizik diplomasıyla fizikçi olmak dışında yapabileceğiniz pek çok şey var. Hukuk bir seçenek, ya da tıp fakültesi-"

"Bunların ilgilenmiyorum."

Dönüp bana bakıyor, ifadesi kaskatı. "Peki planların nedir, Jo?" Sesi histerik bir hal aldı ve etrafına bakınıp sesini alçaltarak devam etti: "Seni

ama baban ve ben senin *ruhunu arama gezini* finanse etmeyeceğiz. Buradaki planın nedir? Şimdiye kadar yaptığın tek iş bebek bakıcılığı. Bunun senin dünya turunu karşılayacağından şüpheliyim."

Eskiden kalbimin olduğu yerde kocaman, boş bir delik olduğuna eminim. Kızacağımı düşünmüştüm ama annem benimle daha önce hiç böyle konuşmamıştı.

Yine de, bu geceden önce onunla hiç kafa kafaya gelmemiştim.

Kapıya bir çift daha geliyor ve annemin onları ağırbaşlılık ve profesyonellik imajıyla, yumuşak bir şekilde karşıladığını hayal meyal fark ediyorum.

Onlar meslektaşlarını selamlamak için yola koyulurken, babam kaşlarını çatmış, ağır bir şekilde notlandırılmış denklemler paketine bakarak geri dönüyor. Daha fazla insan yürüyüşe çıkıyor ve şu anda bir korkak gibi davrandığımdan oldukça emin olsam da, yerimi ayırtmak için fırsatımı değerlendiriyorum.

Annem fark ederse, beni durdurmaya çalışmaz.

Ev dolu ve meşgul. Bunun gibi partiler çok sık oluyor, farklı gruplar veya departmanlar bütçe taleplerinden sorumlu kadınla biraz zaman geçirme umuduyla geliyorlar. Bu sadece *benim* için bir zorunluluk değil, kimse burada olmak istemiyor.

Başka bir gece olsa, sohbet eder, kaynaşır ve Elizabeth Sutton 2.0 olarak yerimi alırdım. Bu gece yalnız kalmalıyım.

Üst kata geri dönmek annemi geçmek anlamına geliyor ve bir ruhun daha azarlanması riskini göze almak istemiyorum. Weston çalışanlarının oluşturduğu küçük kümelerin arasından geçerken dişlerimi sıkıyorum, ana yaşam alanlarından uzaklaştıkça nüfus azaldığından daha rahat nefes alıyorum. Kütüphane kapısı aralık ve aceleyle etrafıma bakarak kapıyı itiyorum.

Boş.

Rahatlamış bir şekilde inleyerek kapıyı itiyorum ve serin ahşaba yaslanıyorum, avuçlarımın topuklarını görüşümde beyaz noktalar belirene kadar gözlerime bastırıyorum. Hayal kırıklığına uğramış küçük bir çılgılık attım. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin, anasını siktiğimin bok çuvalları-"

"Ah... ?"

bir nefes kopuyor ve o kadar hızlı dönüyorum ki, acelemden tamamen kaçırdığım adama dehşet içinde bakarak düşüyorum. Bir oyukta, puz- zle parçalarıyla dolu bir masanın önünde duruyor ve neredeyse benim hissettiğim kadar mahcup görünüyor.

Çok yakışıklı.

Bu tipik olarak fark ettiğim bir şey değil, ya da en azından tipik olarak bu kadar belirgin bir şekilde fark etmiyorum. Ama bu adam fark etmemeyi zorlaştırıyor. Benden daha yaşlı, ağarmış açık kahverengi saçlarına bakılırsa biraz daha yaşlı, ama göbek deliğimin altındaki kaslarımdaki ani gerginlik bu konuda bir sorunum olmadığını gösteriyor.

"Merhaba," diye ciyaklıyorum, yüzüme bir sıcaklık yayılıyor.

Boğazını temizliyor, benden başka her yere bakıyor. "Özür dilerim. Sizi korkutmak istememiştim." Alçak, melodik sesi bir aksanla renkleniyor, sanırım Fransız aksanı ve *vay* canına. Kindle'ımın dışında böyle adamların var olduğunu düşünmemiştim. Ne yazık ki hazırlıksızım.

Cevap olarak attığım kahkaha histerik bir hal alıyor. "Sanırım burada özür dilemesi gereken kişi benim. Normalde kütüphanelere girip küfürler uydurmaya başlamam."

Yabancı'nın dudakları seğiriyor. "Sorun yok. Zararı yok. Aslına bakarsanız, *boktan boktan şeyleri* ödünç alabilirim."

Sırf onun yakışıklı yüzü dışında kendime bakacak bir şey bulabilmek için gözlerim onun önünde duran kısmen bir araya getirilmiş yapboza takılıyor. "O kadar iyi bir parti mi?" Kutunun üzerindeki suluboya manzara resmini seçebilmek için başımı eğerek yaklaşıyorum.

"Bu bir parti mi?" Masanın köşesinden bir bardak viski alıp bir yudum aldıktan sonra alaycı bir tavırla düşüncelere daldı. "Ben bunun daha çok Sayın Başkan'ın gözüne girmek için bir kampanya olduğunu sanıyordum."

Kalbim çarpıyor, çünkü bu şekilde konuşuyorsa kim olduğumu bilmesine imkân yok. Daha önce tanışmamıştık, yani beni meslektaş sanıyor ve ben de onu düzeltmeye cesaret edemiyorum. "Onun gözünde kötü biri misin?"

Yabancı homurdanıyor ve dikkatini bulmacaya geri veriyor. "Korkarım öyle. Bu gece bir fark yaratacağından değil."

Nedenini sormak ya da en azından adını öğrenmek istiyorum, böylece daha sonra anneme meraklı bir şekilde soru sorabilirim, ama ağzımı kapalı tutuyorum ve masaya yaklaşıp bir kenar parçası seçip yerine yerleştirmesini izliyorum.

"Eğer yardımı olacaksa, sana bana olduğu kadar kızgın olmasına imkan yok." Uyan bir tane daha bulup uzanıyorum ve onu alıyorum, küçük karton parçasını doğru pozisyona bastırıyorum. Bakışlarımı tekrar kaldırdığımda bir çift soluk mavi gözle karşılaşıyorum.

Midem bulanıyor.

İkimiz de arkamızı dönüyoruz ama kısa süreli göz teması beni hale getirmeye yetiyor. Önümdeki minik renkli parçalara boş boş bakıyorum.

Söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum. Onunla konuşmaya devam etmek istiyorum ama o sessizliğe gömülmüş, dalgın dalgın sol elinin uzun parmakları arasında bir parça çeviriyor.

Tekrar , bu çeken bir şey değil ama şimdi elimde değil. *Alyans takmıyor.*

"Yapbozunuzu bozduğum için özür dilerim," diye sessizce konuşmayı başarıyorum ve karın organlarımın bulunduğu yerde kelebekler yokmuş gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum. Kalbim annemle kavga ettiğim için hâlâ hassas ama onun yokluğunun ağırlığından kurtulmuş olarak yeniden nefes alabiliyorum. "İstersen bana kaybolmamı söyleyebilirsin. Eminim kendi saklanma yerimi bulabilirim."

Bir kahkaha atıyor ve ben ona bir kez daha bakınca gülümsediğini görüyorum. "Yapmamanı tercih ederim. Güzel bir kadınla bulmaca çözerken bulunmak tek başıma olmaktan çok daha az acınası."

Güzel mi?

Deli bir kadın gibi kızardığımdan eminim ve kendime *sakin olmamı söylememin* hiçbir faydası olmuyor. Geçmişte aşık olmuştum ve cinsel açıdan hayal kırıklığına uğramış, çok yaşlı bir bakire olsam da olmasam da *bazı* şeyler yapmıştım. Uzun zaman oldu ama bir erkeğin bana güzel demesinin bu tür bir tepkiye yol açacağı kadar masum değilim.

Ama ondan hoşlanıyorum. Sadece yüzü değil -ki kendi başına beğenilmeye fazlasıyla değer- ama konuşma şekli. Aksan da bunun bir parçası, ama sıradan resmiyeti bana bir Austin ya da Brontë romanındaki kahramanları hatırlatıyor. Okuyor, bundan eminim ve bu adamın yatakta elinde bir kitapla oturduğu görüntüsünün düpedüz erotik olması benim ineklik seviyem hakkında çok şey söylüyor.

Onu bırakmaya ikna edeceğim kadar erotik olmasa da.

Tanrım, şu anda kimim ben?

Tekrar konuştuğunda çok uzun süre sessiz kaldığımı fark ediyorum, sesi emin değil. "Bu uygunsuzdu. Sizi rahatsız ettiysem özür dilerim."

Oof. Daha önce ikna olmamış olsaydım, saygı anlaşılmayı mühürleyecekti.

"Beni rahatsız etmedin," diye geveliyorum ve ona tekrar bakıyorum. "Özür dilerim. Kötü bir gece geçirdim ve bu konuda pek iyi değilim..."

Bu her neyse. Flört belki?

Bana bakmadan önce yapbozun bir parçasını daha yerine oturtuyor ve çarpık gülümsemesi altımdaki kasları

göbek deliğini sıkılaştırır. "Eğer yardımı olacaksa, partilerde yabancıların görünüşüne iltifat etmek gibi bir alışkanlığım yok. Ya da bu konuda partilere *katılmayı*. Yani buradaki hata, iltifatı kötü uygulamam olabilir."

"Bunun bir parti olmadığını kabul ettiğimizi sanıyordum."

Gülümsemesi genişlerken gözlerinin kenarları kırışıyor ve *Tanrım*, ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Ne oluyor? Benden daha yaşlı olmalı.

-Benden *çok* daha yaşlı ve patronunun kızı olduğumu bilseydi kesinlikle bu şekilde konuşmazdı. Bu benim için boktan bir şey mi? Sormadı ki. Ya da belki de biliyordur ya da en azından öğrenci olduğumu tahmin ediyordur ve bundan rahatsız olmuyordur?

Yaklaşık otuz dakika önce anneme ulaşmak için merdivenlerden atlayarak iniyordum ve özgürlüğe olan düşüncesiz teklifimi itiraf ediyordum. Şimdi, eğitim durumum ilk beş öncelik arasında bile değil.

"Bana adını söyleyecek misin?"

Kalbim tuhaf bir takla atıyor. Tanrım, başım büyük belada. Yutkunuyorum. "Josephine. Jo, yani. Hemen hemen herkes bana Jo der."

Evin başka bir yerinden sessiz bir kahkaha sesi geliyor ve omzumun üzerinden kapıya doğru bakıyorum, nabzım hızla atıyor.

"Josephine," diye yineliyor, sanki kendi dilinde kulağa nasıl geldiğini test ediyormuş gibi - ki bu kesinlikle benimkinden daha iyi. İsmimi hiçbir zaman özellikle sevmedim. Havasız ve sıradan görünüyordu, DMV formlarına rahatça sığmayacak kadar çok harf vardı. Ama o söylediğinde.

"Seninkini tanıyabilir miyim?" Vücudumdaki her bir hücre heyecanla titreşirken umutsuzca soğukkanlı davranmaya çalışarak soruyorum. Çok deneyimli *olmayabilirim* ama *ilgilendiğini biliyorum*.

"Ellis." Kıkırdıyor ve karnımın alt kısmındaki bir kanca direksiyonunu çekiyor. *Ellis*. Resmi ve biraz eski moda. Sessiz, alçakgönüllü ve anlamlı. Ona yakışıyor. Bakışlarımı indiriyorum, kendime *sakinleşmek* için birkaç saniye veriyorum. İşe yaramıyor, çünkü bir sonraki sorusu nefesimi kesiyor. "Bundan sonra bir planın var mı?"

İki

ELLIS

WESTON ÜNİVERSİTESİ toplam on iki kütüphaneye **sahip** ve benimki, Montgomery, en büyüğü. Çok güzel bir yer; geniş, ince oymalı maunlar ve deri ciltli kitaplarla dolu. Buraya ilk ziyaretimde, yeni gelen birinci sınıf öğrencilerinden oluşan tur grubundan ayrılmış, daha önce hiç deneyimlemediğim bir doğruluk duygusuyla dolu, uçsuz bucaksız gibi görünen binanın derinliklerinde dolaşmışım.

Çalışma gruplarının kısık sesleri, toz ve mürekkep kokusu, bilgisayar ekranlarının parıltısı ve sayfaların hışırtısı bazılarına sıradan gelebilirdi, ama bana sanki Montgomery'nin duvarları arasında kadim bir sihir yaşıyormuş gibi geldi.

Savaşlar, siyasi çalkantılar, teknolojik gelişmeler ve sayısız Weston öğrencisi nesli boyunca burası, zamanın kumlarına ve değişen hafızaya karşı dimdik duran bir sığınak oldu. Beni aynı ölçüde heyecanlandırdı ve rahatlattı. Öyle ki, tüm kariyerimi burası üzerine inşa ettim.

Şimdi, hakkım olandan daha fazla alaycılığa sahip yetişkin bir adam olarak, romantik cephenin ötesini görüyorum. Bir yeri gerçekten tanıdığınızda böyle olur. Oradan geçip gitmek ya da başka bir amaç için kullanmak değil, her gün orayı yaşamak ve solumak.

Şiddetli fırtınalar sırasında eski arduvaz çatının aktığı yerleri, akan merdivenleri ve eğilen rafları biliyorum. Tüm bunlar artık benim sorumluluğumda, ama *tek* sorumluluğum değil. Hayatımda her şeyden önce gelen başka şeyler de var. Benim için kitaplarla dolu eski bir binadan daha fazla anlam ifade eden şeyler.

Asla böyle olmaması gerekiyordu. Ne zaman izin almak ya da işten erken ayrılmak zorunda kalsam ya da işimi yapmak için zayıf bir girişimde bulunarak altı yaşındaki huysuz bir çocuğu akademik bir kütüphaneye getirsem kendime söylediğim cümle buydu.

Ne yazık ki, hayatımın nasıl olması *gerektiği* Weston Üniversitesi için pek de önemli değil. Bu sabah e-postamı açtığımda, kampüs yönetiminden gelen bir başka e-posta, "*koşullarım*" konusunda çok anlayışlı olsalar da, kişisel zamanımın tükendiğini hatırlatıyordu.

Bu gece buraya gelerek ne elde etmeyi umduğumdan emin değilim, belki de patronuma işimi önemsediyimi göstermeyi? Durum ne olursa olsun, bir fark yaratmadı. Bu partiye katılmamın zorlu üniversite rektörünün gözüne girmemi sağlayacağına dair umudumun, kapıdan içeri girdiğim anda ne yazık ki yanlış olduğu kanıtlandı.

"Bay Delvaux. Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Pazartesi sabahı ofisimi arar mısınız? Bir görüşme ayarlamalıyız."

Tanrım. Midem kurşun bir balon gibi düştü. İşimi kaybetmek... Bu bir seçenek değil. Birincisi, akademik kütüphaneciler için iyi maaş, iyi sağlık hizmetleri ve esnek bir programa sahip pozisyonlar çok fazla değil. Bir iş bulmayı başarsam bile, iş değiştirmek kesinlikle eyalet dışına taşınmak, kızımdan ayrılmak ve eski karımın aşık olduğu yüksek fiyatlı evi satmaya çalışmak anlamına gelecekti.

Bu işe girdiğim için şanslıydım ve girmemin tek nedeni de akıl hocamın emekli olmasıydı. Sadece bu da değil, yaptığım işi ve yaptığım yeri seviyorum. Son birkaç yıldır stresle dolu olan hayatımda, kendim için tek bir şey saklamak istiyorum.

Şimdi, bu arzu sallantılı bir zeminde duruyor.

İş arkadaşlarımla sohbet etme zahmetine katlanmadan bardan bir içki kaptım ve körlemesine evin içinde dolaşmaya başladım. Sonunda kendimi başkanın evindeki kütüphanede bulmak eğlenceliydi ama o kadar da şaşırtıcı değildi.

Görkemli bir oda, derin ahşap raflar ve sıra sıra dizilmiş kitapların hepsi muhtemelen benim mortgage ödememden daha değerli. Evin mülkiyeti üniversiteye ait ve mevcut başkana bir ikramiye olarak veriliyor, dolayısıyla oda Sutton'ın selefinin bu evde benzer şekilde havasız "partiler" verdiği zamanki haliyle aynı görünüyor.

Planım yaralarımı sarmak, kendimi toparlamak ve geceyi elimden geldiğince kurtarmak için geri dönmektir. Ne de olsa kara kara düşünmenin ne faydası olacaktı ki? Zaten bebek bakıcısı için küçük bir servet harcamış ve yaklaşık dört ay sonra ilk kez saçlarımı kestirmiştim. Geceyi en iyi şekilde değerlendirebilir, damarlarımdan sızan buz gibi soğuk korkuyu görmezden gelmek için elimden geleni yapabilir ve kim bilir ne kadar zamandır ilk kez izinli olduğum gecenin tadını çıkarabilirdim.

Planların hiçbirisi biriyle tanışmayı içermiyordu. O kadar uzun süredir bekâрім ki bekârlık bir alışkanlık haline geldi. Flört etmek için bekar, güzel bir iş arkadaşı aramak aklıma gelseydi bile, *onunla* bir şansım olabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi.

Eğer öfkesini uydurma küfürlerle dışa vurduğu birkaç saniye olmasaydı, kendimi utandırırırdım.

Kadın nefes kesici. *Kelimenin tam anlamıyla nefes kesici* - sanırım onu ilk gördüğümde nefes almayı unuttum.

Boynunun zarif kıvrımından dudaklarının kıvrımına kadar her şey beni bir kamyon gibi çarpıyor. Onun yüzü, patronumun kütüphanesinde gözlerinde arzuyla utangaç bir şekilde bana bakan değil, kızımın prenses kitaplarından birinde evde görünecek türden bir yüz.

Benim hayatım peri masalı değil. Böyle şeyler benim başıma gelmez ve bu çekimi yaşayan tek kişinin ben olmadığım ortaya çıktığında, ne kadar inkâr etmeye çalışsam da düpedüz kafa karıştırıcıydı. Ne şekilde düşünürsem düşüneyim, *onun beni* istemesine bir türlü anlam veremiyordum.

Josephine.

Onun adı bile beni zonklatıyor.

Ben genç kadınların ya da herhangi kadının peşinden koşan bir adam değilim. Tanrı biliyor ya, biriyle çıkmayı düşünecek durumda bile değilim.

Benden etkilenmesi umduğumdan çok daha fazla ve arka kapıdan çıkarken kendimi zar zor tanıyorum, elim sıkıca sırtının küçük kısmına bastırılmış. Bu diğer erkeklerin başına gelen türden bir şey. Bana olmaz. En son ne zaman seks yaptığımı bile zor hatırlarken, şimdi değil.

Üç yıl oldu mu? Dört mü? [Merde*](#), sanırım beş yıla yakın olabilir.

Beni becermesini ummak yanlış mı? Çünkü *gerçekten* ama *gerçekten* beni becermesini umuyorum. Düşüncesi bile çok fazla.

Dikkatimi başka bir şeye çekmek için onu patronumun evinin kenarına sıkıştırıp parmaklarımın üzerine boşalmasını sağlamak gibi kötü bir şey yapmamalıyım.

Benimle bu şekilde ayrılmasının bir güven eylemi olduğunu kabul etmiyorum ve bundan pişman olmamasını sağlamaya kararlıyım.

Evin uzak köşesini dönerken ağzım kurudu, sokağa doğru ilerlerken kapıya geniş bir doğum yaptığımdan emin oldum. İnsanlar hala gelmeye devam ediyor ve arabalar caddenin yukarısına ve aşağısına park edilmiş durumda. Yolun karşısında, Üniversite kampüsü seyrek bir şekilde aydınlatılmış olsa da, Montgomery Kütüphanesi'nin çatı çizgisinin neredeyse çevresindeki her binanın üzerinde yükseldiğini seçebiliyorum.

"Sana yemek ısmarlamama izin verir misin?" Josephine'e sessizce soruyorum, elimi sırtından çekmeden. "Parmak sandviçlerden ya da telaffuz edilemeyen malzemelerden oluşan puflardan oluşmayan bir yemek?"

"Şarküteriyle ne alıp veremediğin var?" diye dalga geçiyor ve sesinde, olayların bu şekilde gelişmesinden tek etkilenenin ben olmadığımı gösteren nefesli bir kalite var.

Bizi arabama doğru döndürürken topuklarının kaldırımında çıkardığı ses kalp atışlarımla aynı anda geliyor. Neyse ki bebek bakıcısı için yükseltici koltuğu çıkardım ve bu fırsatı, altında bulduğum kireçlenmiş balık şeklindeki kraker yığınlarını temizlemek için kullandım.

Hayatımda bir kez olsun, yıldızlar benim lehime sıralanıyor gibi görünüyor.

"İtiraf edeyim, atalarım günlük olarak tükettiklerimi görseler mezarlarında ters dönerlerdi. Bu utanç verici. Hiç zevkim yok."

Arabamın yanında durduğumuzda Josephine kıkırdıyor ve ben de kilidi açmak için doğru düğmeyi bulmak için acele ediyorum, sanki bir saniyelik duraksama benimle ayrılmayı yeniden düşünmesine neden olacakmış gibi. Onun için kapıyı açıp geri çekildiğimde dudakları memnun bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve karanlık iç mekana zarifçe ilerleyişini izliyorum.

Arabanın kapısının ağır gümbürtüsü nabzımı hızlandırıyor ve ön taraftan sürücü tarafına doğru yürürken, gözlerinin üzerimde olduğunun bilincinde olarak, hala bunun tam olarak inanamıyorum. Hayatımda gördüğüm en güzel kadın arabamda oturmuş, onu almamı bekliyor... Elim kapı kolunu bulduğunda bocalıyorum.

Onu hangi cehenneme götüreceğim?

Bir üniversite kasabasında Cumartesi günü saat akşam 8. Açık olan tek yerler barlar ve gıda güvenliği konusunda gevşekliğiyle nam salmış ve çoğunlukla sarhoş öğrencilerin gittiği yirmi dört saat açık lokanta. Bu seçeneklerin Josephine'i etkilemeyecek ve gıda zehirlenmesi bu gecenin nasıl bitmesini istediğimi göstermeyecek.

Direksiyonun arkasına oturup loş ışıkta Josephine'e bakarken, "Bunu tam olarak düşünmemiş olabilirim," diye itiraf ediyorum. "Bu saatte nerede yemek yiyebileceğimize dair bir fikrin var mı?"

Gözleri panik içinde açılır. "Oh..."

Çekiniyorum. "Evet."

Utangaç bir tavırla omzunu kaldırıyor ve gözlerim anında yaka kemiğinin eğimine takılıyor. Boğazımı temizliyorum, küçük ve dar bir alanda aniden yalnız kaldığımızda kafamı toparlamakta zorlanıyorum. "Marketi önersem çok cimri olduğumu mu düşünürsün? Sanırım önceden hazırlanmış yemekleri var."

İnanıyorum. Hah. Sanki neredeyse her akşam yerel marketin hazır yemek reyonundan yemek yemiyormuşum gibi. Ne kadar çabalasam da kızımın yemek tercihleri tavuk nugget, beyaz ekmek ve eğer cömert hissediyorsa ara sıra tereyağlı erişte yemekten öteye gitmiyor. İyi bir aşçıyım ama tek kişilik bir akşam yemeği benim için bile çok acımasız.

"Hiç de değil!" Josephine telaşla, bunu kastettiğini göstermek için parlak bir gülümseme sunuyor. "Hiç sorun değil."

Tamam o zaman.

Bu oluyor.

Burada kartlar o kadar aleyhime dönmüş durumda ki, bu oldukça mantıksız. Bu durumu bana anlatan arkadaşlarımdan biri olsaydı, onlara kuyruğunu kıstırıp kendine olan saygısını kaybetmeden kaçmasını tavsiye ederdim. Yine de bunu yapamam, çünkü onu becermek on yılının en önemli olayı olurdu.

Ondan hoşlandım. Şimdiden tatlı, komik ve zeki olduğunu söyleyebilirim. Eğer hayatım... yani hayatım olmasaydı, Josephine tam da peşinden koşacağım türden bir kadın.

Tatsız gerçek şu ki, ona bu geceden başka sunacak hiçbir şeyim yok. Genç ve güzel bir kadının, bir buçuk yıldır spor salonuna gitmeyen, JFK'deki bagaj bölümünü dolduracak kadar duygusal yükü olan ve kariyeri pamuk ipliğine bağlı bekar bir kütüphaneci babayla *daha fazlasını* yaşayacağı bir evren hayal edemiyorum.

Tanrı aşkına, eğer hayatımı sevmiyorsam, başkalarını da bu hayatın içine çekmeye hakkım yok.

"Peki sen hangi departmandasın?" Josephine, Başkan Sutton'ın partisini arkamızda bırakıp caddeye , kendime acıdığım iç monologumu bölerek soruyor.

Boğazımı temizliyorum. "Ben personelim aslında. Montgomery'yi yönetiyorum."

"Kütüphaneyi sen mi işletiyorsun?" Sesi güvensizlikle düşüyor.

"Cidden mi?"

Bu şimdiye kadarki en havalı iş."

Onun onayını almaktan başka bir şey yapmak için termostatla oynarken, bakışlarımı önümüzde uzanan karanlık sokakta tutuyorum. "Peki ya sen? Senin bölümün ne?"

"Fizik, spesifik olmak istersen teorik üzerine yoğunlaşıyorum." Ses tonunda coşku yoktu ve ona bir bakış attığımda Josephine biraz utanmış görünüyordu. "Muhtemelen biraz izin alacağım."

Teorik fizik mi? Kahretsin. Böyle bir şey olacağını tahmin etmeliydim. Onda sessizce zeki bir şeyler var, sanki insanları rahatsız etmemek için bunu nasıl örtbas edeceğini bulmak için epey zaman harcamış gibi.

Keşke yapmasa. Bu kadın tarafından çılgınca korkutulmaktan daha çok istediğim bir şey yok.

Marketin parlak ışıklı otoparkına döndüğümde, o ayakkabıların içindeki ayakları için endişelendiğimden binaya olabildiğince yakın park ediyorum. Kontak anahtarını çevirdiğimde araba sessizleşiyor ve koltuklarımızdan birbirimize bakıyoruz.

Kalbim çarpıyor. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse. Hayalimdeki işe sahibim ve hâlâ çoğu gün binaya girebilmek için kendimle konuşmak zorunda kalıyorum."

Dudakları seğiriyor. "Yer değiştirmek ister misin?"

"Fizik bölümü beni ağırlamaktan memnun olmazdı," dedim alaycı bir gülümsemeyle. "Son matematik dersim lisans derecem için gerekiyordu ve C ile geçtim."

"Oof." Kıkırdıyor, gözleri neon su- permarket tabelasının ışığında parlıyor.

O an olmadığını *biliyorum* ama yine de onu öpme dürtüsü neredeyse baskın geliyor.

Tadı olurdu? İner miydi?

Dudakları görüldüğü kadar yumuşak mı?

"Ee, bakkal," diyorum dikkatimi dağıtmak için ve önümüzde tuğla cepheli binayı işaret ediyorum. "İçeri girmemi ister misin? Bu ayakkabılar rahat görünmüyor."

Josephine beni el sallayarak uğurladı, emniyet kemerini çözmeye başlamıştı bile. "Ben iyiyim."

İyi *olmadığı* sürgülü kapılardan geçtiğimizde anlaşılıyor. Onu zorlukla durdurabiliyorum, ama tanıdık ürün bölümünden *daha* tanıdık önceden hazırlanmış yiyecek istasyonlarına doğru ilerlerken yakınımnda kalıyorum.

Bu saatte burada olmak garip. Normalde öğleden sonra gelirim ve Zoe aşırı uyarılmadan önce olabildiğince çabuk girip çıkmaya çalışırım. Kesinlikle yelek, beyaz gömlek ve pantolon giymiyorum ya da yanımda güzel bir kadın yok.

"Ee, ne yiyoruz?" Josephine, vıcık vıcık kızarmış tavuk sergisinin önünde durduğumuzda hafifçe soruyor.

"Bu değil." Kabının dibine doğru erimiş gibi görünen bir et lokantasının kapağını dürtüyorum. Bu bir randevu için oldukça zayıf bir girişim olabilir, ama kesinlikle bundan daha iyisini yapabilirim.

Yanımda, Josephine topuğunun arka kayışını ayarlamak için eğiliyor ve orada kalan kızgın kırmızı çizgiyi görünce irkiliyorum.

Bunun benim için ne kadar tuhaf bir şey olduğunu düşünmek için duraksamadan, onun önüne geçip çömeliyorum, omzumun üzerinden ona bakıyorum, beklenti içinde kaşlarımı çatıyorum. "Atla."

Josephine şaşkın bir kahkaha attı. "Ciddi misin? Ben ağırım!"

Alay ediyorum. "Eğer gerçekten ağırsan, seni dondurucu bölümünde yere atarım. Atla hadi."

Gülmemek için kendini zor tutan şirin bir yüzü var. Sıcak eller omuzlarımı buluyor ve ellerimi dizlerinin arkasına doluyorum. Yumuşak, narin teni ve Josephine'in vücudunun sırtıma yaslanan sıcak ağırlığını hissedince nabzım hızlanıyor ve doğruluyorum.

Merde*.

Bunu enine boyuna düşünmedim, ama yine de bu gecenin hiçbirini düşünmedim, o halde neden şimdi başlayayım? Belki iş durumumun stresine tepki veriyorum, belki de onun üzerimdeki etkisi gerçekten bu kadar büyük, ama sonuç ne olursa olsun aynı. Yeni bir insanla birlikteyken kendimi hiç bu kadar kendi kafamın dışında hissetmemiştim, sıkıcı olduğumdan ya da bir yerlerde bir şeylerin yanlış gittiğinden bu kadar endişelenmemiştim.

Bu gece istediğimi yapıyorum. Heyecan verici ve tekrar hareket etmeye başladığımda, Josephine'in sırtımda *ağır* bir yük *olmadığını* hissediyorum.

neredeysse yenilmez.

Yaşlı bir kadın kaşlarını çatarak arabasını yanımızdan geçiriyor ve Josephine kıkırdamalarını omzuma bastırmak zorunda kalıyor. Bacaklarındaki tutuşumu ayarlayarak en yakındaki soğutucuya doğru ilerliyorum. "Suşi sever misin?" Gecenin bu saatinde çok az seçenek var ve ben bile kalanları tüketmezdim. Kararını beklemeden yoluma devam ediyorum.

"Belki de grileşen süpermarket gizemli balık suşisini *seviyorumdur*." Nefesi kulağımı gıdıklıyor ve dizlerinin hafifçe sıkıldığında titrediğini duyuyorum.

Koridorun ortasında durduğumda sırtıttığımı hissediyorum. "İstersen senin için getirebilirim. Çok geç değil."

Kolları beni sıkıca sarıyor. "Hayır, buraya kadar geldik zaten. Bunu bırakmalıyız."

"Emin misin?" Geri dönmeye başlıyorum ama etrafımdaki kollar beni daha da sıkıyor.

"Bununla ne düşünüyordum bilmiyorum." Josephine gig- gles. "Bir tavuk oyununu kaybetmenin ne kadar kolay bir yolu."

Tekrar ilerlediğimizde kaşlarımı çatıyor, Amerikan oyunu olan *tavuk* oyununu aklımdan geçiriyor ve bir bulamıyorum. Üniversiteden beri, yani yaklaşık yirmi yıldır Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşıyorum. Kendimi yabancı hissettiğim ya da bazı kültürel veya linguistik incelikler konusunda emin olamadığım durumlar zaman geçtikçe daha seyrek hale geldi. Yine de oluyor ve hazır salata ve sandviçlerin sergilendiği bir yere yaklaştığımızda kendimi biraz utanmış buluyorum. "Bu ne oyunu? Tavuk mu?" Sırtıma yapışan kadına soruyorum.

"Oh!" Sesi şaşırmış gibi. "Bu gerçek bir oyun değil. Ya da sanırım öyle. Her neyse, temelde birinin blöfünü görmek, yenilgiyi kabul etmeden önce durumu ne kadar zorlayabileceğini görmek gibi bir şey."

Soğutucudaki ürünlere daha iyi bakmak için eğiliyorum, dudaklar boynuma değince kalbim duracak gibi oluyor. Ellerim onun kalçalarında bir santim daha yukarı kayıyor.

Tavuk, gerçekten.

"Bu mu?" Rastgele bir sandviç örneğini işaret ediyorum, ellerimdeki yumuşak, çıplak teninin hissiyle başka bir şey düşünemeyecek kadar meşgulüm.

Josephine başını sallıyor, sıcak yanağı çenemi okşuyor. "Muhtemelen yenilebilir görünüyor."

"Ne yazık ki ev yemekleri çok sık rastladığım bir şey değil, bu yüzden seçimlere oldukça aşinayım. *Muhtemelen yenilebilir*, en iyisi bu." Tezgâhın arkasındaki çocuğun bizi duymaması için sesimi alçaltarak iç geçiriyorum.

Ben öne doğru eğiliyorum ve Josephine de omzumun üzerinden uzanıp onu alıyor. Ön tarafa doğru ilerlerken yanlarından geçtiğimiz diğer birkaç müşteri bize bakıyor ve biz de kasanın kullanımını koordine etmeye çalışırken olay çıkarıyoruz. Dışarı çıktığımızda, vasat akşam yemeği güvende, Josephine kahkahalarını boynumda bastırıyor ve ben gülümsemeyi durduramıyorum. Vücudu benimkine sıkıca bastırılmış durumda ve birbirimize dokunurken iki yabancının olması gerekenden çok daha rahat görünüyoruz. Karanlık geçerken, keskin ve pan-

Göğsümde iğrenç düğümler var.

Ellerimi onun üzerinden çekmek istemiyorum. Ya bu kadarsa? Ya yemek yersek, onu eve bırakırsam ve bir daha birbirimizi hiç görmezsek? Arabaya yaklaştığım her adımda içimde pervasız bir cesaret büyüyor.

Onu öpersem ne olur? İlk hamleyi onun yapmasını mı beklemeliyim? düşünmek zorunda kalmayalı yıllar oldu ve şimdi karşılaştığım en güzel kadın elimin altında ve ona nasıl uzanıp alacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Yine de, itiraf etmeliyim ki, bunu başarabilseydim ona ne yapacağıma dair fikirlerimde bir eksiklik yok.

Deneysel olarak, başparmağımı dizinin hemen üstündeki derinin üzerinde gezdiriyorum. Tepki olarak çıkardığı sessiz nefes doğrudan sikime gidiyor.

Arabanın yanında durduğumuzda kalbim güm güm atıyor ve çömelerek onu güvenli bir şekilde yere bırakıyorum. Hemen ellerimin onun üzerinde olmasını özlüyorum.

"Beni su toplamalarından kurtardığın için teşekkür ederim," diyor Josephine utangaç bir ifadeyle, ben ona döndüğümde buklelerini kulaklarının arkasına sıkıştırarak.

Ağzım kurudu. Aramızda bir metreden az mesafe var. Bu neden bu kadar zor? Verdiği işaretler, yaklaşımımın kötü karşılanmayacağını gösteriyor ama yine de hareket etmiyorum. "Eve gittiğinde o ayakkabıları atacağına söz ver," diye zayıf bir şaka yapıyorum.

Başını sallıyor. "Muhtemelen iyi bir fikir."

Aramıza sessizlik çöktü. Bu, ona söz verdiğim akşam yemeğini yemek için kendi koltuklarımıza geri dönmemiz gereken kısım ve yine de hareket etmiyoruz.

Onu isteyip istemediğimi mi merak ediyor? Ona dokunacağımı mı umuyor?

İstenmediğini hissetme olasılığı bunu yapıyor. Eğer sadece bir gecemiz olacaksa, sinirlerimin ve yetersizlik duygularımın yolumuza çıkmasına izin verirsem kendimi asla affetmeyeceğimi biliyorum.

Canı .

* Kahretsin.

* Kahretsin.

JOSEPHINE

ÖLDÜĞÜM GÜNE KADAR, buraya nasıl geldiğimi asla açıklayamayacağım.

Kütüphaneyi hatırlıyorum.

Arabaya giden yol tamamen temiz.

Süpermarket biraz bulanık. Öyle bile olsa, çok unutulmaz.

Arabaya dönene kadar ayrıntılar bulanıklaşıyor. Aslında Ellis beni yolcu kapısının yanındaki asfalta bırakmış olabilir.

Mağazada geçirdiğimiz süre on dakikayı geçmezdi ama yine de bittiğinde... Sanki birbirimize dokunmaya alışmıştık ve durmak istemiyorduk.

Sırtımın arabaya çarptığını, kağıt poşetin yere çarparken çıkardığı sesi ve dudaklarını dudaklarıma indirirken tepkimi ölçmek için gözlerini yüzümden ayırmadığını hatırlıyorum. Orada her ne gördüyse yeterince onaylanmış olmalıydı.

Ondan sonra detaylar birbirine karışıyor.

"*Tanrım*, Josephine." Adımı sert ve aç bir şekilde inlettğinde karnımın alt kısmı burkuluyor. Arabasının arka koltuğundayız, karanlıkta gizleniyoruz ve düşününce, buraya nasıl geldiğimiz gerçekten umurumda değil.

Klitorisimin nabızı atıyor, elbisem kalçalarımın üzerinde kıvrılıyor ve kalçalarım kucağının üzerinde genişçe açılıyor. Altımda Ellis kıcımlı avuçluyor, ayak parmaklarımı kıvrıracak kadar çaresiz öpücükler arasında övgü dolu sözler mırıldanıyor.

Kendimi kontrol edemiyorum ve onun da kontrol edemediğini hissediyorum. Bu içgüdüsel bir şey, bedenim onunkine daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde tepki veriyor.

"Çok iyi hissediyorsun," diye nefes alıyorum, ellerimden dağılan düzgün saçlarının ve yüzündeki çıplak arzu ifadesinin tadını çıkarıyorum. Elleri yanlarımdan göğüslerime doğru sürükleniyor.

Ellis *inliyor*.

Onun üzerinde yarattığım bariz etki beni daha istekli, daha arzulu yapıyor. Kalçalarımın arasında sıvı ısı birikiyor, külotumu ve muhtemelen pantolonunu da ısıtıyor. Çekingenliğim hiçbir yerde yok ve şu anda tek düşünebildiğim ona yaklaşmak.

Sanki biliyormuş gibi, Ellis dudaklarımı morartan bir öpücükle geri alıyor ve bir eli aramıza girerek kumaşla kaplı seksimin üzerinde geçici olarak geziniyor.

Nefesim onun çıkardığı sert, hayvani sesle bastırılıyor. "Çok ıslaksın." Biraz daha sert bastırıyor ve beni okşamaya başlarken iniltimi yutuyor. Sokaktan gelen ışık, renkli camlar ve camlarda daha önce olmadığı belli olan yeni bir sis tabakası tarafından susturuluyor. Kendi dünyamızdayız.

"Bunu asla yapmam," diye itiraf ediyorum, klitorisimi bulup kaygan pamuğun içinden sert daireler çizerek sürtünürken nefesli sesim kesiliyor.

Ellis homurdanıyor, konuşmasına ara verirken nefes alış verişini ağırlaştırıyor. Puslu ışıktaki gözleri benimkilerle buluşuyor. "Yapmak zorunda değiliz."

Seks. Seks yapmak zorunda olmadığımızı söylüyor. Yapmak zorunda olmadığımızı biliyorum, bu adamla sadece birkaç saat önce tanışmış olsam bile, istemeseydim bana dokunmayacağından eminim. Daha önce yapmadığımı bilseydi kesinlikle bunu yapmazdı.

Yine de istiyorum. Belki pervasızca ve biraz da aptalca ama içimdeki her şey "*evet!*" diye bağırıyor ve bir kez olsun dinleyeceğim.

Lanet olsun, bunu yapıyorum. Sonunda.

Bakışlarını tutarak aramıza giriyorum ve pantolonunun üzerinden kalın ereksiyonunu avuçluyorum. Dokunuşumun altında seğiriyor ve Ellis'in dudakları ayrılıyor, parmakları klitorisimin üzerinde daha sıkı hareket ediyor. Bir an için arabadaki tek gürültü bizim düzensiz nefes alış verişlerimiz ve kumaşın hışırtısı oluyor.

"İstiyorum," diye fısıldıyorum, onayımı beklediğini fark ediyorum. Vay canına, bu çok ateşli.

K lotum yan tarafa asıldığında ve serin hava amımın uyarılmış dudaklarına çarptığında irkilerek nefes alıyorum. "Sana dokunmamı mı istiyorsun?" Ellis mırıldanıyor, sesi tehlikeli bir mırıltıya dönüşüyor. Daha fazla zorlamadan dikiş yerim boyunca derimi okşuyor, dokunuşu tüy kadar hafif ve acı verici.

Başka bir şey yapamadan başımı sallıyorum.

İleriye doğru bastırıp çıplak parmaklarıyla klitorisimi bulurken gözlerini yüzümden ayırmıyor. Gıcırđıyorum. Ellis inliyor. "Bütün bunlar benim için mi, *aşkı*m? Bu güzel küçük amcığı ıslattım mı?"

"Evet," diye inliyorum ve parmaklarını indirip girişimi yumuşak bir şekilde iterek beni doldurduğunda ciğerlerimden bir nefes daha kopuyor.

Elim hâlâ aramızda, sikine bastırılmış durumda ve seğırdiğini hissediyorum. " ok sıkısın. *Merde*, yavaş gitmemiz gerekecek. Seni hazırlamam gerek." Bu ihtimal karşısında duyduğu açlık hiç de yanlış anlaşılmıyor. "Sana kendini çok iyi hissettireceğim Josephine. İyi bir kız gibi sikime değıl mi?"

 vg s  bana bir şeyler yapıyor. Parmaklarının üzerinden ıslaklık akıyor ve kalçalarım gevşerken göbek deliğimin altındaki kaslar geriliyor.

Karanlık bakışlarının ardında ilgi titreşiyor.  ıldırtıcı bir kontrolle, neredeyse nazikçe, beni parmaklamaya başlıyor. şoför koltuğuna oturana kadar geriye yaslanıyorum ve çalışması için daha fazla alan açıyorum. *Tanrım, çok iyi hissettiriyor.*

"Ellis," diye fısıldıyorum, arkamdaki baş dayanağına tutunabilmek için sikini okşamayı bırakmak zorunda kalıyorum.

Parmakları daha hızlı hareket ediyor, kıvrılıp her yerimi sıkılaştıran bir noktaya dokunuyor. Öyle bir ritim bulmuş ki, orgazmı bedenimden hazır olduğumdan çok daha hızlı çekip alıyor ve karanlığın içinden dudaklarının kıvrıldığını görüyorum. "Sana ne kadar iyi bir kız olduğunu söylemem hoşuna gitti, değıl mi?"

Titremeye başladım. "Evet!"

İnliyor. "Beni ne kadar sertleştirdiğini bilmek hoşuna gidiyor mu? Bundan ne kadar zevk alacağımı?"

Sözleri beni çok etkiliyor. Farkında olmadan, onun dokunuşuyla kıvranmaya ve kıpırdanmaya başladım, boşalma hevesimle kendimi elinin üzerine ittim. "Evet!" Tekrar bağırdım, çok yüksek sesle. Eğer arabanın yanından geçen biri olursa, camlar buğulu olsun ya da olmasın, burada ne yaptığımızı tam olarak anlayabilirdi.

Ellis inliyor. ", *aşkım*. Benim için gel. Sikim ağrıyor. Daha iyi yapman için sana ihtiyacım var. Bunu benim için , değil mi? Ağrımı dindireceksin?"

Bir evet daha, bu seferki yüksek ve iniltili, beni yaklaştıırken uyarılmam elini ıslatıyor, iki parmağı içimde ve başparmağı klitorisimde. Zaten çok yaklaştım ama sözleri beni çok daha güçlü bir şeye doğru sürükledi.

Trans halindeyim, tamamen ona olan ihtiyacımın merhametine kalmış durumdayım. El-Lis'in dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor ve serbest eliyle saçlarımın arkasını kavrayarak beni onu öpmem için geri çekiyor.

Neredeyse hiç uyarı vermeden boşalıyorum. Kendi başıma yaşadığım hiçbir orgazma benzemiyor. Bu yoğun ve ezici, beni bacaklarımın arasındaki ele karşı eğilmeye ve sürtünmeye zorluyor, boğuk inlemelerim ait olduğu adam tarafından yutuluyor.

Neredeyse titreyerek aşağı indiğim anda, Ellis parlayan parmaklarını dudaklarıma götürüyor. "Beni temizle, *aşkım*. Sonra o tatlı amcığdı dolduracağız, tamam mı?"

Evet. Kesinlikle, yüzde yüz evet. Çok yaşlı bakire statümü terk etme konusundaki endişelerim çoktan yok oldu. Bunu istiyorum.

Kendi salgımı emerken beni izliyor, her damlasını alabilmek için dilimi parmaklarının üzerinde gezdiriyor.

Bunu onun için mükemmel yapmak istiyorum.

Ellis onaylayarak mırıldanır ama iki eliyle kemerini indirdiğinde yüz ifadesi açlıktan dehşete dönüşür. Küfür eder. "*Kahretsin*- Ben... Benim korumam yok."

Neredeyse hep birlikte mağazaya bakıyoruz, tam zamanında ön ışıkların söndüğünü görüyoruz, bu gece için kapandıklarının bir işareti. *Bu gerçek değil*. Bu gerçekten olmuyor, değil mi? Ama sonra nefesim kesiliyor ve koltukların arasındaki boşluktan yana doğru eğilerek yolcu tarafındaki çantamı karıştırıyorum.

"Evet!" Elimi yan cebimden çıkarıp orada bulduğum küçük gümüş paketi muzaffer bir edayla kaldırıyorum. "Kampüste her zaman bunları dağıtan insanlardan." Ellis hevesle kemerini kurcalarken kıkırdıyorum, son derece rahatlamış görünüyor.

"Kapı kapı dolaşıp dilenirdim," diye homurdanıyor ve ben aramızda durup sikini serbest bırakışını izliyorum. Uzun boylu ve yapılı. Ufak tefek bir adam olmadığını bilmem gerekirdi ama yine de aramızdaki boşluğa doğru uzanan kalın uzunluk gözümü korkutuyor.

Bu mi giriyor?

Lateksi boyunun üzerinde yuvarlarken, arabayı dolduran ağır nefeslerimizin sesini izliyorum, ısı içime yayılıyor.

"Yavaş gideceğiz," diye söz veriyor ve -hâlâ uyanmayı ve kendimi yalnız bulmayı bekliyorum- dizlerimin üzerine kalkarak bedenlerimizi aynı hizaya getirmesine izin veriyorum.

Bunu daha önce hiç yapmadığımı anlayabilecek mi?

"İstediğin buydu, değil mi?" diye mırıldanıyor, alt dudakımı ısırarak. "Al şunu, *aşkım*. Sikimin üzerine otur. Bana bırak."

Yavaşça öpüşüyoruz ve kendimi onun sikine doğru indirmeye başladığımda ellerim omuzlarını kavırıyor. Bu... çok fazla. Çok fazla. Her şey.

"Ellis." Sesim kesiliyor ve ona yapışıyorum, vücudumdaki her kas bu saldırı karşısında geriliyor.

Durakladığımızda beni öpüyor, siki zar zor içimdeyken öpüşüyoruz. Vücudum gevşiyor gibi görünüyor ve ona kendini iyi hissettirmem gerekiyor. Kendime gerginleşmek için zaman tanımadan leğen kemiğimin düşmesine izin veriyorum ve kendimi içine sokuyorum.

Şok sesimi yutuyor.

Acıyor, duvarlarım çok gerildi, yanıyorum ve bunu saklayabilir miyim bilmiyorum. Yine de Ellis biliyor gibi görünüyor, çünkü parmakları klitorisimi buluyor ve nazik daireler çizerek ovuyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Sen sadece... sen gerçekten büyüksün."

"Özür dileme. *Hiç -İsa Mesih-* sıkı değilsin." Sesi gergin ve boştaki eli elbisemin altından yukarı doğru itilmiş, belimi kavırıyor. "Çok iyi gidiyorsun Josephine. Acele etme."

Övgüsü yardımcı oluyor. Rahatlamış bir şekilde ona sarılıyorum. Bunun ilk seferim olduğunu fark etmemesinin benim için neden bu kadar önemli olduğundan emin değilim. Belki de beni gerçek bir olasılık, aşık olabileceği bir kadın olarak görmesini istediğim içindir, olgunlaşmamış bir üniversite öğrencisi olarak değil.

Ondan çok hoşlanıyorum.

Acı azalmaya başlıyor ve klitorisime dokunuşu karnıma zevk yayıyor. "Tamam," diye fısıldıyorum, kucağında kıpırdanıyorum. Ellis inliyor.

Parmaklarım omuzlarını ısırıyor, geçici bir ritim buluyorum, üzerine çıkıp iniyorum, popom kalçalarına her değdiğinde gözlerim geri dönüyor.

"Bu iyi mi?" Fısıldıyorum, alnımı onunkine bastırıyorum, dudaklarımız birbirine değiyor.

Gergin kahkahası onun içinden geçip bana ulaşıyor. "*Aşkım*, hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Aklımı kaybediyorum. Seni nasıl boşaltacağımı söyle bana. İhtiyacım var -tanrım, *bu çok* iyi- seni boşaltmam gerek. Bu istediğim kadar uzun sürmeyecek."

Nedense bu beni daha da tahrik ediyor. Buna, ona teslim oluyorum ve daha hızlı hareket etmeye başladığımda zevk seslerim daha da yükseliyor. İhtiyacım olan şeye teslim olurken Ellis'in parmakları klitorisimin üzerinde uçuyor.

Bu çok iyi. Bunu tekrar tekrar yapmak, tam olarak nelerden hoşlandığını, onu nasıl tahrik edeceğimi ve çıldırtacağımı öğrenmek istiyorum.

"Çok iyi bir kızsın, bana çok iyi biniyorsun. Benim için gel," diye emrediyor Ellis sıkılmış dişlerinin arasından. "Sikimi sık."

Daha fazla teşvike gerek yok. Tam olarak söylediği gibi yapıyorum, o kadar sert boşalıyorum ki tüm vücudum titriyor ve gözlerim kapanıyor, içimde kabaran zevkten onları açık tutmayı düşünemeyecek kadar bunalmış durumdayım. Kontrol Ellis'te, kalçaları koltuktan kalkıyor ve alttan içime giriyor. Sert ve hızlı, arabayı tenlerimizin birbirine çarpma sesiyle dolduruyor ve ben orgazmdan tamamen kurtulamadan bitiyor.

Alçak bir küfürle beni aşağı çekiyor, boyu içimde seğirirken bizi birbirimize kenetliyor, prezervatifi salgısıyla dolduruyor. Nefes nefese, çenesinin kilitlenişini ve nefesinin kesilişini hipnotize olmuş bir şekilde izliyorum.

"Tanrım." Boğuk bir kahkaha attı. "Bu, *ah*, beklenmedik miydi?"

Ellis beni çekip boynumu öperken kıkırdıyorum, her yerim ısınıyor,

Köprücük kemiğimi, dudaklarımı. Aleti hala içimde, yumuşuyor ve isteksiz bir iç çekişle üzerinden kalkıyorum, prezervatifi çıkarıp arabanın zeminindeki boş bir su şişesine sokarken kıyafetlerimi doğru yerlerine geri çekiyorum.

Az önce yaptıklarımızdan dolayı bacaklarımın arasında bir ağrı var ve beni kucağına çekip derinden öperken gülümsememe karşı koymam gerekiyor. "Artık yemek yiyelim mi?" Sonunda hava almak için ara verdiğimizde, alınlarımız hala birbirine bastırılmış halde ona gülümseyerek soruyorum.

Ellis eğlenerek bir of çekti, sonra sanki bir şey hatırlamış gibi kaskatı kesildi. Elini cebine sokarak telefonunu çıkardı ve ikimiz de ekrana baktık. Saat 10:05.

"Lanet olsun," diye tıslıyor ve özür dileyen bakışlarını benimkilere çeviriyor. "Gitmek zorundayım. Geç kaldım." Yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalı, korku-

Çünkü gecenin onunda kimin planı olur ki?" diye sorarken, ikimizin de biriyle görüşüp görüşmediğini hiç konuşmadığımızı fark ediyorum. Boğazı düğümleniyor ve başını sallayarak dile getirilmemiş varsayımımı çürütüyor. "Benim, ah, bir kızım var. Bakıcı bekliyor."

Oh. Tamam. Bunu kesinlikle beklemiyordum. Bu benim yaşımdaki biriyle tartışacağım bir şey değil. Çocuk sahibi olmak kesinlikle çoğu Weston öğrencisinin radarında değildir, ama Ellis daha yaşlı. Muhtemelen bunun bir olasılık olduğunu düşünmemem aptallıktı. Bu beni rahatsız etmeli miydi? Ya da en azından beni uzaklaştırmalı mı? Kendi duygularımı araştırdığımda, öyle olmadığını gördüm. Çocukları severim. Kesinlikle bir anlaşma kırıcı değil.

"Anlıyorum," diye onu temin ediyorum, çünkü anlıyorum. Tabii ki bakıcısı varsa bütün gece dışarıda kalmaz.

"Seni partiye geri götüreceğim," diye söz veriyor ve arka koltuktan tökezleyerek sessiz otoparka giriyoruz. Sokağın aşağısındaki otobüs durağında duran bir çift dışında görünürde kimse yok ve Ellis utangaç bir gülümsemeyle yere bıraktığımız sandviç poşetini almak için eğiliyor.

Sokağa çıktığımızda, birden utanarak ona gülümsedim. "Bu gece için teşekkür ederim. Buna gerçekten ihtiyacım vardı."

"Ben de öyle." Orta konsola uzanıp elimi tutuyor ve sıkıyor. "Bilgin olsun, bu benim de yaptığım bir şey değil."

Evet, öyle bir izlenim edindim. Özellikle de şimdi onun bir father olduğunu bildiğim için. Geçici olarak gülümsedim. "Kızınızın adı ne?"

Bu soruyu beklemediğini söyleyebilirim. Bir kavşakta durduğumuzda bana bakıyor, kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Zoe," diye cevap veriyor sonunda, kalbimi sıkıştıran bir gururla. "O altı yaşında."

Dr. ve Dr. Tran'ın ikizleri bundan biraz daha büyük. Okul yılı boyunca onlara sık sık bakıcılık yapıyorum ve bu benim için haftanın en önemli olayı. "Son zamanlarda nelerden hoşlanıyor? Prensesler mi? Yoksa cinsiyet kalıplarına meydan mı okuyor?"

Ellis kıkırdar. "Zoe değil. Pembe ya da ışıltılı her şey ona iyi gelir. İnternette ışıltılı boya için bir tarif buldum ve birkaç hafta önce odasını boyadık. Mağazada rengi onun seçmesine izin verdim ve bu... *parlak*."

Sesindeki acı dolu sevgiye gülüyorum. "Eğer evini , yeni sahipleri senden nefret edecek. Yine de bu harika. Ben altı yaşındayken pembe ışıltılı boya neredeydi?"

Döndüğümüzde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve sokağıma geri döndüğümüzü fark ediyorum. Birkaç araba hala kaldırım boyunca park etmiş durumda ve evin içinde ışıklar yanıyor. Muhtemelen ailem gittiğimi fark etmedi bile. Sadece bir ya da iki saat oldu ve kendimi yeni biri gibi hissediyorum. Cesur ve güçlü, istediğinin peşinden giden ve onu özür dilemeden alan bir insan. Buna bayıldım.

Ellis arabayı kenara çekip park ediyor ve dudaklarını bükerek bana bakıyor. "Sanırım bu iyi geceler demek."

Cesur ol, Jo.

Elimi uzattım. "Telefonuna bakmama izin ver." İtaat ediyor, kilidini açıyor ve uzatıyor. Telefon uygulamasını açıp kendim için yeni bir kişi oluştururken ikimiz de konuşmuyoruz, sonradan aklıma gelmiş gibi ismimin yanına küçük bir sandviç ekliyorum. Telefonu geri verdiğimde ona "İyi geceler," diyorum.

İri bir el boynumun arkasına dolanıyor ve beni dudaklarıyla buluşmam için kendine çekiyor. Yavaş ve tatlı bir öpücük, birbirimiz için bu kadar vahşileşmemiş olsaydık ilk öpücüğümüz olmasını beklediğim türden bir öpücük.

Pişmanlık yok.

Feral harika.

Ayrıldıktan sonra bile elleri üzerimden ayrılmıyor ve arabadan inip kaldırımdan aşağı inmeye başladığımda gülümsemem kocaman oluyor. Ellis bir süre sonra arabayı kenara çekiyor ve ben de köşede gözden kaybolana kadar arabasını izliyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Mantıksız, romantik ve muhtemelen aptalca ama birdenbire ortaya çıkan bu büyük, yabancı hislerden kurtulamıyorum.

Bu bir şeyin başlangıcı.

Dört

ELLIS

Bir binanın önünden her gün geçip giderken onu neredeyse hiç düşünmemeniz çok garip.

Weston Üniversitesi'nin yönetim binası, her gün arabamı park ettiğim personel otoparkının hemen yanında, kampüsün kenarında yer alan yüksek, tuğla bir yapı. Şimdiye kadar Montgomery Kütüphanesi'ne gidip gelirken yanından binlerce kez geçmiş olmalıyım, ancak hiçbir zaman şöyle bir bakmaktan fazlasını yapmamışımdır.

Burada çalıştığım on yıl boyunca içeriye sadece üç kez adım attım. İlki, yüksek lisansımı yeni bitirmiş bir kütüphaneci yardımcısı olarak ilk işe alındığımda insan kaynaklarıyla görüşmek içindi. İkincisi, akıl hocam Marian emekli olduğunda ve ben baş kütüphaneci olarak atandığımda oldu. Montgomery'nin geleceğine yönelik vizyonumu tartışmak üzere eski başkan tarafından davet edildim. Üçüncüsü ise Başkan Sutton atandıktan hemen sonraydı. Okulun tüm üst düzey yöneticileriyle bir araya gelerek önceki yönetim tarafından göz ardı edilen kurumsal sorunları araştırmayı kendine görev edindi.

Her üç olay da kısa ve unutulabilirdi. Görünüşe göre, bu yerle ilişkilendirebileceğim önemli bir deneyiminin olmaması onu görmezden gelmeme neden oldu. En azından Başkan Sutton'la görüşmek üzere çağrıldığım Cuma sabahı, yani evindeki partiden yaklaşık iki hafta sonra, Weston'daki kariyerimin sonu anlamına gelebilecek ya da gelmeyecek bir toplantıya çağrılana kadar.

Yıllarca görmezden geldikten sonra birdenbire bina görebildiğim tek şey oldu. Alabama ya da Montgomery'ye doğru yürürken, çevremde beliriyordu, buradaki yerimin ne kadar kırılğan olduğunu hatırlatan zarif, sarmaşıklarla kaplı

haline geldi. *Ofisimde* otururken -çalışmaya çalışırken- gözlerim çatının küçük bir kısmının görüldüğü pencerenin köşesine mıknaşlanmış gibiydi.

Bu hafta dikkatimi dağıtan tek şeyin yaklaşan toplantı olmaması oldukça anlamlı.

Şimdi bile, toplantıdan önceki son dakikalar ilerlerken ve tüm hafta boyunca beni bir hayalet gibi takip eden binanın inleyen, eski ahşap zeminleri üzerinde yürürken, aklım *ona* dönüyor.

Yüzümü buruşturarak dikkatimi tekrar elimdeki soruna veriyorum. Başkan Sutton'ın ofisine giden koridoru dönerken, şimdi her zamankinden daha fazla *odaklanmaya ihtiyacım var*. Ne yazık ki, durumumla ilgili hiçbir şey değişmemişken bu kadını biraz daha sabırlı olmaya layık olduğuma nasıl ikna edeceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

Karım hala yok. Hâlâ bir dadı bulamıyorum. Zoe için uygun bir yeri olan bir kreş bulabilsem bile, bunu karşılayabilecek mucizevi bir mirasa sahip değilim.

Hayatım nasıl bu kadar dibe vurdu?

Mümkün olduğunca eski eşimi düşünmekten kaçınmayı alışkanlık haline getirdim. Geçmişte kaldı. Miranda yaptığı seçimleri yaptı ve ben hala onların ardından temizlik yapıyor olsam bile, bunun üzerinde durmanın bir anlamı yok. Düşünmem gereken bir kızım var ve şu anda sahip olduklarının kıymetini bilemeyecek kadar geçmişe takılıp kalmış, öfkeli ve acılı bir adam olmak istemiyorum.

Yine de böyle anlarda... Acı ve öfkeliyim.

Her şeyi *doğru* yaptım gereken her şeyi- ve bu beni nereye getirdi? küçük köyde kalmak yerine dünyaya açıldım ve eğitim aldım. Üniversitedeki kız arkadaşım ile evlendim, iyi bir iş buldum, bir ev aldım ve kendimi iyi bir baba ve koca olmaya adanmış.

Eğer hayat doğru bir işlem sırası ile geldiyse, her adımımı takip ettim ve her şey *hala* lanet olası bir karmaşa.

Montgomery Kütüphanesi'nin benim önceliğim olduğuna dair verdiğim tüm güvenceler, önümüzdeki dönemin de geçen dönem gibi randevuları, teslim tarihlerini kaçırarak ve günün yarısında bir daha dönmek binayı terk ederek geçmeyeceğine dair bir güvence veremediğim sürece hiçbir işe yaramayacaktır.

Binanın başkan kanadına doğru son dönüşü yaparken kendimi idam sehpasına doğru yürüyormuş gibi hissediyorum ve kendimi ayakta buluyorum-

bir dizi cilalı meşe kapının önündeki masalarda oturan iki asistanın önünde oturuyor.

Boğazıma düğümlenen kalbimi yutarak, işlevsel bir gülümsemeye çalışıyorum. "Ellis Delvaux. Başkan Sutton ile saat on birde bir toplantım var."

Bana en yakın olan adam başını sallıyor, bir süre bilgisayarında bir şeyler tıkladıktan sonra uzak duvarda bir kanepe, iki sandalye ve bir saksı bitkisiyle donatılmış küçük bekleme alanını işaret ediyor. "Oturun. Bir telefon görüşmesini bitirmek üzere."

Oturuyorum, tuşların sessiz tıkırtısı ve klimanın uğultusu baskı yaparken dizlerim zıplıyor. Bu dayanılmaz bir durum *-beklemek-* ve çaresizlik içinde zihnimin hiç düşünmemem gereken kadına dönmesine izin veriyorum. Unutmanın beklediğimden çok daha zor olduğunu kanıtlayan güzel dikkat dağıtıcı.

Sadece seks olması gerekiyordu ve kaygısız bekarlık günlerim geride kalmış olsa da, o bir gece geçtikten sonra tek gecelik bir ilişki hakkında bu kadar kafa yorduğumu hatırladığımı söyleyemem. Kabul etmek gerekir ki, en iğrenç fantezilerimin gerçeğe dönüşmüş hali gibi görünen bir kadınla sıradan bir seks yaparak yarım on yıllık kuraklık dönemimi hiç bozmadım.

O geceki olaylar... bazen onları düşünürken zorlukla nefes alabiliyorum. Sadece vücudunun benimkiyle birlikte nasıl hareket ettiğini ya da kendini sikime bıraktığında dudaklarından çıkan yumuşak, erotik sesleri, hatta ne kadar iyi hissettirdiğini değil. Hayır, yaşlı bir aptal gibi, onu bıraktığımda omzunun üzerinden bana nasıl gülümsediğini hatırlamadan duramıyorum.

Bir daha olmayacak.

Aramamak için kabul edilebilir olandan daha fazla zaman geçti. Aramamı o istedi. Bana numarasını verdi ve ben kullanmadım. Hepsi bu kadar. Şimdi geri adım atmaya çalışsam, şüphesiz samimiyetsizlik olarak görülecektir. Ayrıca, durumum o gecedan beri değişmedi ve gün bitmeden daha da kötüleşebilir.

Yatağımı yaptım, şimdi içinde yatma zamanı. Kendime kaç kez söz vermediğimi ya da onu kandırmadığımı söylememin önemi yok. Aklımın bir köşesinde gerçeği biliyorum. Orada bir şey vardı, bir bağlantı vardı ve hiç konuşmamış olsak bile, aramamı bekliyordu.

Onunla yatmak bencillikti. Ona daha fazlasını sunamayacağımı söylememek düpedüz korkaklıktı ve bu durumdan kurtulmak neredeyse bir rahatlamaydı.

Asistanlardan birinin bana hitap etmesiyle kendimden nefret etme sarmalımdan kurtuldum.

"Bay Delvaux? Başkan Sutton şu anda müsait. Hemen içeri girebilirsiniz."

Ayağa kalkıyorum ve kıyametime doğru yürüdüğümü hissederek meşe kapıya doğru ilerliyorum, kapıyı bir kez çalıp içeri giriyorum.

Başkan Sutton masasında oturmuş, sarı bir bloknotun üzerine notlar alıyor ve beni selamlamak için başını sallıyor. "Bay Delvaux. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Elbette." Masanın önündeki antika deri sandalyelerden birine oturuyorum ve bu kadının karşısına oturan herkesin benim kadar korkup korkmadığını merak ediyorum.

Başkan Sutton ile etkileşimlerim şimdiye kadar oldukça iyi geçse de, Weston'daki ünü bir efsane gibi. Dünyanın en ünlü fizikçilerinden biri olan kocası ise çiftin daha az başarılı olanı.

Başkan notunu bitirip arkasına yaslandı, kalemini bıraktı ve bana nazik bir gülümseme sundu. "Öncelikle, geçtiğimiz ay boyunca bu ofise en az dört küçük kampüs kütüphanesi müdürünün geldiğini ve Montgomery'yi sizden daha iyi yönetebilecekleri konusunda ısrar ettiklerini bilmelisiniz."

Ellerim sandalyenin kollarında sıkılaşıyor. Bu haber beni şaşırtmadı. Atanmam tartışmalıydı ve iyi iş çıkarmış olsam da özellikle son bir yıl mesleki itibarıma epeyce zarar vermiş olmalı. "Performansımın daha önce olduğu kadar yüksek olmadığını kabul ediyorum. Özel hayatım biraz karışık ama sizi temin ederim ki işleri yoluna koymak için mümkün olan her türlü tedbiri alıyorum."

Başkan Sutton, kurnaz bakışlarıyla beni izliyor. "Kendimi boş dedikoduların üstünde görmek istesem de, bazı şeyler duyuyorum."

Midem bulanıyor. "Ah."

"Evet." İç geçirdi ve yüz ifadesinde tahmin etbir şey vardı. Nezaket. Ellerini masanın üzerinde düzgünce kavuşturan Başkan Sutton nazik bir gülümseme sunuyor. "Umarım bu konuyu açmamın sakıncası yoktur, ancak hafifletici koşulların bu durumda dikkate alınmayı hak ettiğine inanıyorum."

İşini kaybetmemek için merhamete bel bağlayan bir adam olmayı hiç istememiş olsam da, artık başka seçeneğim yok gibi görünüyor.

"Bunun için minnettarım." Ağzım kurudu ve sesim garip bir şekilde kısıldı. Gururum ona her şeyin kontrolüm altında olduğunu, devamlılığımın bir daha asla sorun olmayacağını ve kişisel işimin onu ilgilendirmediğini söylememi istiyor. Ne yazık ki bunların hiçbiri doğru değil ve gururum ne ev kredisini ödeyecek ne de kızımın hak ettiği bakımı almasını sağlayacak.

Gururun burada yeri yoktur.

"Bununla birlikte," diye devam ediyor, bunu yaparken ifadesi daha da ciddileşiyor, "istediğim kadar hoşgörülü olamam. Bazı kurallar var ve bunları sizin için esnetirsem, herkes için esnetmek zorunda kalırım. Çocuk bakımı durumunuz güz döneminde de sorun olmaya devam edecek mi?"

Buz damarlarıma yayılıyor. "Olmayacağından emin olacağım. Bir dadı arıyordum," diye aceleyle teminat veriyorum. "Şimdiye kadar çok zorlandım ama öğrencilerin Eylül ayı için ev aramaya başlamasıyla birlikte oda ve yemek ücretinin yeterli olacağını umuyorum. Ne yazık ki özel ihtiyaçları olan çocuklar için okul sonrası gündüz bakım yerleri çok sınırlı ve pahalı."

Başkan Sutton yüzümdeki çaresizliğin bir kısmını görmüş olmalı, çünkü cansız gerekçelerime herhangi bir itirazda bulunmuyor. Kalemimi yanındaki mouse pad'e vuruyor ve düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Belki de Weston'dan biraz uzaklaşmayı düşünmelisin."

Eğer zemin sandalyemin altından açılıp beni bütün olarak yutsaydı, bu bir rahatlama olurdu. Böyle bir şey olamaz. Ne zaman başka bir duvara çarpıyor gibiyim ve *çok yorgunum*. Çok çalıştığım işimi kaybetmek, Zoe'ye bakamamak... "Bunu yapamam," diye boğuluyorum ve artık sesimdeki paniği tutamıyorum. "Birkaç haftam daha olsaydı-"

Başkan Sutton beni durdurmak için elini kaldırdığında karmakarışık yalvarışlarım susturuldu. "Bu bir ceza değil Bay Delvaux. Montgomery Kütüphanesi'nin müdürü olarak kalacaksınız ve maaş çekinizi alacaksınız. Ancak yakın zamanda masama öyle bir şey geldi ki, bu sizin *çalışma* iznine ayrılmanız için çok iyi bir fırsat olabilir."

Kulaklarıma kan hücum ediyor. "Ben... şaşırdım."

Başkan Sutton hafifçe güler. "Yaptığınız işte çok iyisiniz Bay Delvaux. Weston Üniversitesi size sahip olduğu için çok şanslı.

Bu görev için benzersiz bir şekilde nitelikli olduğunuza inanıyorum. Kurul da aynı fikirde."

Yapacağımı biliyorum. Ne isterse, kafeteryayı paspaslamak bile olsa. Bu beklediğimden, hatta umduğumdan çok daha fazlası. Buraya girdiğimde beni kovabileceğini çok iyi biliyordum ve şimdi en ufak bir alternatif ihtimali bile haftalardır ilk kez nefes almamı sağlıyor.

Bir daha asla göremeyeceğim bir kadınla geçirdiğim birkaç saat dışında.

Patronum masasının köşesinden bir dosya alıyor ve bana uzatıyor. Açıp içindekilere bakıyorum; Fransızca ve İngilizce yasal belgelerden oluşan bir karmakarışıklık gibi görünüyor. Eski ama güzel olduğu belli olan bir malikanenin modaya uygun bir fotoğrafı var. Adresi görmeden kendi ülkemde olduğunu anlıyorum.

"Weston'ın oldukça varlıklı bir mezunu birkaç hafta önce vefat etti ve tüm mal varlığını okula bıraktı. Paris'in birkaç saat güneyinde bulunan bir şato olan aile evinin, nadir kitaplardan oluşan yoğun bir koleksiyona sahip olduğu söyleniyor. Kimse bunları kataloglamadı ya da envanterini çıkarmadı, ancak birçoğunun çok değerli olduğu düşünülüyor."

Sertçe yukarı baktım. "Şaka yapıyorsun."

Başkan Sutton'ın gözleri eğlenceyle parlıyor. "Ben değilim. İnanın bana, ben de çok şaşırdım. Herhangi bir belgeye sahip olmamak delilik gibi görünüyor. En azından sigorta için."

"Deli," diye kabul ediyorum, eski bir emlak kaydından çıkmış gibi görünen fotoğrafa tekrar bakıyorum.

Büyük, sarmaşık kaplı taşlardan oluşan ve açık alanlarla çevrili şato çarpıcıdır ve yapıya giden sadece toprak bir yol vardır.

Şöyle devam ediyor. "Açıkçası, envanter çıkaracak, okul için neyin saklanması, neyin açık artırmaya çıkarılması gerektiğini görecektir birine ihtiyacımız var. Okulun mütevelli heyeti, görev süresi boyunca tam maaş ve sosyal hakların yanı sıra geçim ve seyahat masrafları için bir burs tahsis etti. Doğal olarak, proje yönetimi konusundaki deneyiminiz ve nadir kitaplar konusundaki uzmanlığınız nedeniyle ilk önerilen isim siz oldunuz. Uzun bir süre için ülkeden ayrılmanın önemli bir rahatsızlık olacağının farkındayız, bu nedenle bulduklarınızın değerine bağlı olarak projenin tamamlanmasının ardından size önemli bir ikramiye teklif hazırlar."

Duygusal kırbaçlanmadan bahsediyorum. Sadece birkaç dakika önce kovulmak üzere olduğuma ikna olmuştum, şimdi ise heyecanımı dizginlemekte zorlanıyorum. Bu, kelimenin tam anlamıyla, her kütüphanecinin hayali. Ya da en azından benim.

Zoe'nin de hesaba katılması gerekiyor. Rutin değişiklikleri onun için zalimce ve bunun onun için ne kadar zor olacağını düşündükçe kalbim sıkışıyor. Kızımı her zaman iki dilli yetiştirmeyi hayal etmiş olsam da, konuşma zorluğu beni evde ana dilimi daha sık kullanmaktan alıkoydu. Fransızca konuşulan bir okulda çok zorlanırdı.

Yutkunuyorum, söyleyecek doğru şeyi bulmak için çabalıyorum. Sonunda, cevap vermeyi daha fazla erteleyemeyeceğimi anladığımda, olduğumdan daha kendinden emin görünmeye çalışarak işverenime sıkıca gülümsüyorum. "Kızım için bir dadı ya da özel öğretmen bulmak için biraz araştırma yapmam gerekiyor. Yurtdışından mülakat yapmak biraz zor olabilir ama eminim biraz zaman ayırarak bunu başarabilirim."

Yaşadığımız şehirde çocuk bakımı bulmakta ne kadar zorlandığımı düşünürsek, aslında bundan hiç emin değilim, ancak ikimizin de iyiliği için bunu gerçekleştirmem gerekiyor. Eğer bu uykumdan feragat edip gündüzlerimi Zoe ile geçirmem ve geceleri çalışmam anlamına geliyorsa, bunu yapacağım. Ne gerekiyorsa yaparım.

Başkan Sutton halinden memnun görünüyor. "Aslında benim de buna bir çözümüm var." Öne doğru eğildim, o devam ederken dikkatle dinliyorum: "Kızım bu yıl Weston'da son sınıfa başlayacak. Çok zeki, sorumluluk sahibi ve burada spektrumda çocukları olan birkaç profesöre bakıcılık yaptı."

Daha dik oturuyorum. "Oh?"

Başını sallayıp devam ederken yüzünde acı dolu bir ifade var: "Bir yıl izin almak istiyor. Seyahat etmek ve çalışmak için. Böyle bir şeyden hoşlanacağını biliyorum ve bu size hemen ayrılma özgürlüğü sağlayacak, ki bu da yönetim kurulu için önemli. Bu emlak, bakım masrafları gibi önemli ve bu kitaplara değer biçilene kadar ev ve arazi satılamaz."

Umut içimde canlanıyor. İşverenimin üniversite çağındaki kızının Zoe'nin öğretmeni ve dadısı olmasına tam olarak ikna olmasam da, en azından onunla tanışabilirim. Ayrıca, buradaki mevcut durumumda yakın zamanda hiçbir şey değişmeyecek gibi görünüyor, başka ne seçeneğim var ki? Görüştüğüm her potansiyel dadı - mucizevi bir şekilde - bir öncekinden daha kötüydü ve bu insanların çoğuna güvenmezdim.

çocuğumu boşverin, bir kediye bile bakıcılık yapamam. Bu senaryoda, Zoe ve bu yabancıyla aynı evde olurdum, en iyisini umarak şehrin diğer ucunda değil.

Ve belki de bencilce, bunu *gerçekten* yapmak istiyorum. "Onunla tanışmak isterim, kesinlikle."

Başkan Sutton başıyla onaylıyor ve bu fikre açık olduğum için memnun görünüyor. "Umarım çok küstahça olmamıştır ama kendisini bugün buraya tanıştırmak için davet ettim. Size baskı yapmaya çalışmıyorum ama yönetim kurulunun amacı bunun mümkün olduğunca çabuk hayata geçirilmesi. Fransa'ya önümüzdeki hafta gibi erken bir tarihte gitmenizi istiyoruz."

Gelecek hafta mı? Kendimi o kadar kaptırmışım ki, paylaştığı ilk bilgiyi zar zor fark ediyorum. Kafamı kaldırıp bana umutla baktığını gördüğümde otomatik olarak başımı sallıyorum. "Elbette. Bugünlerde dadılarla görüşme konusunda uzman sayılırım." Kuru bir şekilde kıkırdıyorum. "Ya da muhtemelen bir kurtulan."

Gülümseyerek ayağa kalkıyor ve kapıya doğru ilerleyerek dışarı çıkıyor, bana da nefes almam için birkaç dakika veriyor. Düşüncelerim saatte yaklaşık bin mil hızla hareket ediyor, işime devam edebilmenin mutluluğu, bu görevin heyecanı ve yapamazsam ne olacağı endişesi arasında gidip geliyor.

Hayır. Burada yapamam diye bir şey yok. *Bunu yapmak zorundayım.*

Bu sadece hayatımın fırsatı değil, aynı zamanda üniversitedeki pozisyonumu korumak, annemi ziyaret etmek ve döndüğümüzde Zoe için daha iyi bir çocuk bakımı çözümü bulmak için kendime biraz zaman kazandırmak için bir şans. Bu genç kadın tamamen ve tamamen yetersiz değilse, evet demek zorunda kalacağım.

Arkamdan iki çift ayak sesi geliyor ve etrafıma baktığımda sanki - bugün ikinci kez- dünyam alt üst olmuş gibi hissediyorum.

Başkan Sutton yanımdan geçip masanın kendi tarafına doğru yürümeye devam ediyor, kızının kapıda durmuş, benim şu anda hissettiğim kadar büyük bir şokla bana baktığından habersiz. Ne de olsa kızı benim için o kadar da yabancı biri değil.

Hayır.

Bana onun olmadığını

söyle... Bana

yapmadığımı söyle...

Josephine titrer gibi oldu, ofis sandalyesinin gıcirtısı annesinin geldiğini göstermeden birkaç saniye önce ifadesi karardı.

yerini aldı.

Patronum olan annesi.

Annesi, üniversite son sınıf öğrencisi olan kızının benimle ve Zoe ile birlikte Fransa'ya gelmesini ve ona dadılık ve öğretmenlik yapmasını önerdi.

"Gel otur Jo," diyor Başkan Sutton, elini benimkinin yanındaki sandalyeye kaldırıyor ve Josephine bana bakmadan ilerliyor.

Kulaklarım çınılıyor ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki yanımdaki kadınların hiçbirinin bunu duymaması mümkün görünmüyor. önünde duran gerçeğin etrafında bir yol bulmaya çalışıyorum ama yok. Fakülte toplantısında tanıştığım ve aramızda bir bağ oluştuğunu hissettiğim genç ve güzel kadın aslında bir fakülte üyesi değildi. Yalan mı söyledi? *Hayır. Yalan söylemedi.* Bölümünü sordum, işini değil. Bu da demek oluyor ki patronumun kızını arabamın arka koltuğunda becerdim.

Ve tam da hayatımın daha fazla berbat olamayacağını düşündüğüm anda. "Bay Delvaux, bu benim kızım Josephine, çoğumuz için Jo.

Ona buradaki durumla ilgili bilgi verdim ve o da tamamen aynı fikirde." Masanın karşısındaki kadın gülümsüyor, altta yatan gerginlikten habersiz. "Seyahat etmek istiyordu ve üniversite kariyerinin büyük bir kısmını Doktor ve Doktor Tran'ın ikizlerine bakıcılık yaparak geçirdi." Ağzından çıkan kelimeleri zar zor dinliyorum. Weston'da öğretim üyeleri ve öğrenciler arasında kardeşlik ilişkileri kesinlikle yasaktır. Her yıl, meslektaşlarımla birlikte "işyerinde davranış" konulu bir yarı-anlatıya katılmak zorunda kalıyoruz ve burada bize bu hatırlatılıyor (bir gün içinde yaklaşık otuz kez). Bu konuda her zaman gözlerimi devirmişimdir, bir insanın neden kariyerini şu ya da bu sebepten dolayı tehlikeye attığına şaşırılmışımdır seks.

Şimdi, o aptal *benim* ve Josephine aramızda geçenleri annesine anlatmayı seçerse... Ofisimi toplayabilirim. Bir kadınla tek gecelik bir ilişkiden bile yüzüme patlamadan zevk alamayacak kadar kusurlu bir muhakemem varsa, belki de bunu hak ediyordumdur. Kendimi destekleyerek, doğrudan ona bakmak için dönüyorum.

Suçluluk, dehşet ve çekiciliği aynı anda yaşamak benim için yeni bir şey, ama onun sıcak, ela gözleriyle karşılaştığımda olan şey bu. Josephine'in elleri kucağında, sırtı dik ve gülümsemesi kibar, "Tanıştığımıza memnun oldum Bay Delvaux," diyor.

Beş

JOSEPHINE

Bilinmeyen Numara: Konuşmak için bir yerde buluşabilir miyiz?

Bilinmeyen numara: Lütfen fırsat bulduğunuzda beni arayın.

Bilinmeyen Numara: Her zaman müsaitim, haber ver yeter. Annen hazırlanmam için bana bir hafta izin verdi.

Bilinmeyen Numara: Size birkaç mesaj bıraktım. Onları alıyor musun?

Bilinmeyen Numara: Josephine, iki gün içinde ayrılıyoruz. Uluslararası bir uçağa binmeden önce durumu seninle konuşmak istiyorum.

Yatak odamın zeminine **uzanmış**, görmezden geldiğim beş mesaja bakarken, aklıma önemsiz biri olabileceğim geldi. Ya da bir korkak. Ya da her ikisi de. Durum ne olursa olsun, bu iyi bir görüntü değil ama *hadi* ama. *Gerçekten* almak istediğim bir iş için muhtemel bir işverenle tanışma toplantısı olduğunu düşündüğüm bir yere gittim ve bunun yerine kendimi hayatımın en garip durumları içinde buldum.

Belki bazı kadınlar bunu onurlu bir şekilde halledebilir ve her şeyden kurtulmak için zekice bir kaçamak manevra yapabilirdi. Ben öyle yapmadım. Annem bunun ikimiz için de ne kadar iyi bir fırsat olduğunu ve *yıldızların* nasıl aynı *hizaya* geldiğini anlatıp *dururken* ben orada oturup sessizce başımı salladım.

Evet, iyi hizalandılar. Biraz fazla iyi. Çünkü artık tek gecelik ilişkimle yaşayacak ve onun dadısı olarak çalışacağım.

Henüz yüzleşmeye cesaret edemediğim tek gecelik ilişki. Kısmen şokun etkisi geçmediği için, kısmen de acısı geçmediği için.

Muhtemelen aptalca ya da safça bir hareketti ama gerçekten arayacağını düşünmüştüm. Çok fazla ilk randevuya çıkmadım, ama genellikle oldukça garip olduklarını bilecek kadar çok . Bir sürü sessizlik ve zorunlu tanışma soruları, bir yandan da saçlarımın arkadan kıvrıcıklaşmaya başlayıp başlamadığını merak ediyorum.

Onlar *zordu* ama Ellis'le olmak *kolaydı*. Onunla yatmak tek gecelik bir ilişki gibi gelmedi, hatta ilk buluşmadan sonra seks gibi bile gelmedi. Eve döndüğümde uzun zamandır hiç olmadığı kadar mutlu hissediyordum ve annem özür dilemek için yatak odamın kapısını çalana kadar partiden kaçma nedenimi unutmuştum. Konuştuk ve hala izin almam konusunda hemfikir olmasa da, kararına güvendiğini ve yapabileceğim bir şey olduğunu düşündüğünü itiraf etti.

Gerçekten hoşlandığım bir adamla tanışmışken altı ayımı başka bir ülkede geçirme ihtimali karşısında kalbimin biraz sıkışmış olması oldukça utanç verici. Ne de olsa bana nasıl baktığını ya da beni bırakırken biraz daha dayanacağını hayal etmemiştim. Erkekler tek gecelik ilişkilerle birkaç saniye daha samimiyet çalmak istemezler, değil mi?

Sonra bir gün geçti. Sonra iki. Sonra üç... ve ben hala onun arayacağına inanıyordum, muhtemelen daha önce neden aramadığına dair gerçekten iyi bir bahaneyle.

O benden hoşlanıyordu, bundan *çok* emindim ve ben de ondan hoşlanıyordum. Geçen hafta ne zaman telefonumu elime alsam, ondan bir arama ya da mesaj görmeyi umuyor ve her seferinde hayal kırıklığına uğruyordum. Ya da bunun bir aşk hikayesinin başlangıcı olmasını umarak kendimi incittim. bir şey değil. Bu gerçek hayat ve bazen bekaretinizi bir arabanın arka koltuğunda adama kaybedersiniz ve o sizi aramaz.

Oof. Ben ne zaman kötü bir stereotip oldum?

Annemin ofisinde, korkunç, garip *yıldız dizilimi* üzerimize çökerken, Ellis'in de benim de konuşma yeteneğimizi kaybettiğimizden eminim. Ya da, daha büyük olasılıkla, her birimiz bu düzenlemenin işe yaramaması için bir neden bulmaya çalışıyorduk ki, annem (bir ge-

nius seviyesinde IQ ve mükemmel tüm dengeli becerileri) *bunun* nedenlerini sıraladı.

Ona bir değişikliğe ihtiyacım olduğunu söyledim. Ellis'in otistik çocuklara bakma ve öğretme konusunda rahat bir dadıya ihtiyacı vardı ve ben bu konuda yeterliydim.

Ne söyleyebilirdim

ki? O ne diyebilir ki?

Köşeye sıkışmıştık ve yapılacak tek şey anlamaktı.

Yüzündeki ifadeyi ya da birlikte geçirdiğimiz tek gece boyunca paylaştığımız sıcaklık ve yakınlıktan eser kalmadan bana nasıl baktığını her hatırladığımda midem bulanıyor. Annemin -patronunun- önünde bir şey yapamaz ya da söyleyemezdi *ama* yine *de* canımı yaktı ve onunla buluşmaktan kaçınmamın bir başka nedeni de bu. Ya hiçbir şey olmamış gibi davranırsa ya da daha kötüsü bana bunun bir hata olduğunu söylerse? Öyle olduğunu düşünüp düşünmediğim konusunda jüri hala kararını vermedi, ama eğer söylerse egomun bu darbeye *dayanabileceğinden* emin değilim.

Garip bir şekilde, tüm bu olanlar beni beklediğim flört etmekten soğutmadı. Alışılmadık bir meydan okuma gösterisiyle, beni arayacak birini bulma konusunda daha kararlı hale getirdi. Ancak bunu yapmadan önce, beni aramayan ilk erkekle sekiz saatlik bir uluslararası uçuş ve yabancı bir ülkede altı ay *geçirmem* gerekiyor.

Kimse merhum, eksantrik Weston mezununun geride ne bıraktığından tam olarak emin görünmese de, fikir birliği nadir kitapların hevesli bir koleksiyoncusu olduğu ve kütüphanesinin çok büyük olduğu yönünde. Görünüşe göre okul, Ellis'in altı ay boyunca tüm bu karmaşayı çözmesi için fon ayırmış. Oraya vardığında ne bulacağına bağlı olarak daha az ya da daha çok zaman alabilir. Oraya *vardığımızda*.

Fransız kırsalında altı ay.

Kulağa bir rüyanın gerçekleşmesi gibi geliyor. Heyecanla hafta sonları yapacağım mini seyahatleri ve "*hızlı Fransızca öğren*" podcast'lerini dinliyorum olmalıydım. Benim yaşımdaki çoğu insan bu fırsat için benimle savaşırdı ama ben daha valizimi toplamaya bile başlamadım. Annem haftanın büyük bir bölümünde konferanstaydı ve babam evde yangın çıksa fark etmezdi, bu yüzden neden havalara uçmadığım konusunda soru soracak kimse yoktu. Ne de olsa onlara izin almak, seyahat etmek istediğimi söylemişim ve şimdi öyleyim.

Olabilir.

Her şey çok hızlı gelişti. Son birkaç hafta duygusal bir hız treniydi ve her şey Ellis'le yapmaktan kaçındığım konuşmaya bağlı gibi görünüyor.

Şimdi Çarşamba gecesi ve ben, zamanımın resmen tükendiğini bilerek, pek de dolu olmayan yatak odamın zemininde uzanıyorum. Ya aileme fikrimi değiştirdiğimi ve diplomama devam etmek istediğimi söyleyeceğim ya da Fransa'ya gideceğim. Büyük kız pantolonumu o şeyi yapmanın zamanı geldi. İsteksizce. Her ihtimale karşı su geçirmez maskara sürdüm.

Telefonumu elime alıp bir mesaj yazarken kalbim boğazımda düğümleniyor ve kararımı ikinci kez tahmin edemedim gönder tuşuna basıyorum.

Josephine: Merhaba. Seninle yarın buluşabilirim.

Otuz saniye içinde cevap veriyor.

Merhaba! Harika! Zoe'yi saat 1'de Monkey Do'ya götürüyorum. Üyeliğimiz var, o yüzden danışmaya haber vererseniz sizden ücret almazlar. Bizimle orada mı buluşmak istersin yoksa daha sonra eve mi gelirsin? Bakıcım yok, yoksa sizinle başka bir yerde buluşurdum.

Dostane tonu beni silahsızlandırdı. Kaba olmasını mı bekliyordum? Hayır. Frosty muhtemelen öyle görünüyordu, ya da en azından annemin ofisinde olduğu gibi soğukkanlı ve profesyonel. Seçeneklerimi düşünerek ekrana bakarken, yazdığını gösteren küçük baloncuklar belirliyor ve sonra iki kez kayboluyor.

Josephine: Saat 1'de Monkey Do'da. Kulağa hoş geliyor.

* * *

Monkey Do, o büyük, kapalı oyun yerlerinden birine dönüşüyor.

Ön kapıdan içeri girer girmez, hıçkırığa hıçkırığa ağlayan bir çocuğu kucağında taşıyan ve gitmek zorunda olduğu için yüksek sesle sızlanan daha büyük bir çocuğun elini tutan tedirgin görünümlü bir anne tarafından neredeyse yere seriliyorum.

Kapıyı tutmak için geri döndüğümde bana özür dileyen bir bakış fırlatıyor, ben de anlayışlı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Onun gününün benimkinden çok daha stresli olduğu *açık*. Neredeyse ezilmek bile kıyaslandığında çok hafif kalıyor.

Onlar geçtikten ve ben tekrar içeri girdikten sonra durup tarıyorum. Büyük, açık bir binanın küçük lobi alanında duruyorum.

oda, hepsi devasa bir yastıklı oyun yapısının merkezinde. Etrafını çevreleyen parlak renkli kabinlerde ebeveynler ya da büyükanne ve büyükbabalar oturmuş, bir yandan çocuklarının oyununu izlerken bir yandan da birbirleriyle sohbet ediyor, telefonlarında geziniyor ya da uzaklara bakıyorlar.

İçimden gelen arabama doğru koşma içgüdüsüne karşı koyarak uzun bir nefes alıyorum ve genç gişe görevlisine yaklaşıp ilerliyorum. "Merhaba," diye başlıyorum, belli belirsiz gülümseyerek. "Ellis Delvaux ile tanışmak için mi buradayım? Bir üyelikleri olduğunu söyledi ve-" Tek kelime etmeden beni küçük kapıdan geçiriyor ve telefonuna bakmaya devam ediyor.

Nemli avuçlarımı yazlık elbisemin eteğine siliyorum ve oyun alanına doğru adım atıyorum. Neredeyse sinirden titriyor olsam da, her yöne züm yapan çocukların yanından geçerken kalbim biraz yükseliyor. Burası çok sevimli. Belli ki alanı herkes için erişilebilir kılmak için çok uğraşmışlar ve farklı yeteneklere sahip çocukların hep birlikte mutlu bir şekilde oynadığını görmek şaşırtıcı.

Oyun alanının uzak köşesini dönüp çocuklardan kaçarken, yirmi metre ötede bir kulübede tek başına oturan gümüş saçlı adamı görünce boğazım düğümleniyor. Duruyorum. İşte o adam. Ellis Delvaux. Kütüphaneci, bekâr baba ve yaralı kalbimin sorumlusu.

Gıcır gıcır beyaz gömleği, yeleği, parti gecesi ve yine annemin ofisinde gördüğüm düzgün taranmış saçları gitmiş. Onların yerine üzerinde kırmızı bir leke olan solmuş bir *Weston Alumni* tişörtü, dağınık saçları ve gözlerinin altında koyu renkli torbalar var.

Kabinde arkasına yaslanmış, oyun alanına doğru bakıyor, iki eliyle karton bir kahve fincanını tutuyor. Ben izlerken gözleri kapanıyor ve kahveden uzun bir yudum alıyor, hazır hale dönmeden önce kendine kısa bir mola veriyor. Sanki izlendiğini hissediyormuş gibi, Ellis dönüyor ve yirmi adım öteden bakışlarımla buluşuyor.

İçimden bir farkındalık ürpertisi geçiyor ve ayaklarımı yerden kesip ilerlemek için biraz çaba sarf etmem gerekiyor. Sonunda başardığımda, Ellis aceleyle ayağa kalkıyor. "Josephine. Merhaba," diyor solgun gözleriyle yüzümü tarayarak. "Geldiğin için teşekkür ederim."

"Merhaba, Ellis." Kibar bir gülümsemeyle idare ediyorum.

Boğazını temizleyen Ellis, sözsüz bir davetle kabini işaret ediyor ve ikimiz de oturuyoruz. Tişörtünün omzuna yapışmış bir Cheerio var. "Ah, nasılsın?"

Tanrım, aksanının ne kadar çekici olduğunu nasıl unuttum? Her kelime bal gibi akıyor, pürüzsüz ve tatlı. Garip bir şekilde havadan sudan konuşmak yerine şiir okuyor olabilirdi. Arkasındaki kabinde oturan annelerden aldığı ilgi dolu bakışlara bakılırsa, bundan etkilenen tek kişi ben değilim.

"Peki." Çantamı yanımdaki banka bırakıp arkama , kendimden emin ve telaşsız görünmek için elimden geleni yapıyorum. "Konuşmak mı istedin?"

Boğazı düğümleniyor. "Havayı temizlememiz gerektiğini düşündüm." Bunu onun için kolaylaştırmaya niyetim yok, bu yüzden bekliyorum ve ne söyleyeceğini düşünürken onu izliyorum. "Seni yönlendirdiysem, seni incittiysem özür dilerim." Sesi gergin, hatta çaresiz, ama bundan bir anlam çıkarmayı ya da nedenini merak etmeyi reddediyorum. İlgilenmediğini zaten biliyordum, öyleyse bu son onaylama neden bu kadar kötü batıyor?

"Tamam. *Um.* Sorun değil," diyorum sonunda ve bakışlarımın çizilmiş masa üstüne düşmesine izin veriyorum. *Lanet olsun.* Sorun değil mi? Bunu neden söyledim ki?

Buraya gelip ona beni incitmediğini göstermeye çok kararlıydım ama kendimi . Ondan hoşlanmıyormuşum gibi bir yolu yok. *Ondan gerçekten hoşlanıyordum ve şimdi o da bunu biliyor.* Sanki bu durum yeterince utanç verici değilmiş gibi.

Kendimi toparlayarak tekrar başımı kaldırıyorum ve gözlerim Ellis'in arkasındaki masada birlikte oturan birkaç anneye takılıyor. Spekülatif bir şekilde beni süzüyorlar ama onları fark ettiğimi görünce gözlerini kaçırıyorlar, sohbete dalmış gibi yapıyorlar.

Kalbim sıkışıyor. Belki o da onlarla yatmıştır. Belki bunu her zaman yapıyordur ve ben de tatlı, utangaç kütüphaneci rolüne kanacak kadar safımdır. Ya da -midem bulanıyor- belki de sadece kötü bir zaman geçirmiştir.

Tanrım, sekste kötü müyüm?

Ellis alçak sesle konuşarak, "Kötü idare ettim," diye tekrar dener. "Umarım, koşullar göz önüne alındığında, bunu bir kenara bırakabiliriz. Yeni bir başlangıç mı? Arkadaş olmamızı çok isterim."

Kalbim sıkışıyor. Doğru ya. Koşullar. "Dürüst olmak gerekirse, bunun, yani benim Fransa'ya gitmemin iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diyorum ona sıkıca. "Bu tür bir geçmişe sahip olmadığın biriyle daha rahat olmaz mısın? Belki başka-"

"Özgeçmişinize baktım," diye araya giriyor, gözleri parlıyor. "Kalifiye olmaktan çok daha fazlasısın. Zoe sana sahip olduğu için çok şanslı olacak ve..." Eski düşüncesi değişti. "Açıkçası, umutsuzca yardıma ihtiyacım var ve yalvarmaktan çekinmiyorum. Tanışma şeklimizden hiç bahsetmek zorunda kalmayız.

Eğer unutmayı tercih edersen tekrar. Size söz veriyorum. Profesyonel olmaktan başka bir şey yapmayacağım."

Birbirimizi incelerken, tenimin altında sıcak ve huzursuz bir şey kayıyor. Ona inanmam için dünyevi bir neden yok ama inanıyorum. Tıpkı tanıştığımız gece olduğu gibi, bu adamda da tüm tereddütlerimi ve çekincelerimi ortadan kaldıran bir şey var.

Belki de Ellis'in bu olaydaki kötü adam olmadığını kabul etmek zor. Aramayan adam o değil, gerçekten arayamayan adam o. Araba kazası geçirdiği ya da ailesinden biri öldüğü için ya da ondan haber alamadığım günler geçtikçe aklımdan geçen diğer bahanelerden herhangi biri yüzünden değil. Hayır, Ellis sadece yorgun, stresli ve zaten hayattan bunalmış bekar bir baba olduğu için *benimle* de ilgilenemedi.

Belki, sadece belki, onun hakkındaki tüm içgüdülerim doğrudur. Aramızda gerçek bir bağ olabilirdi, ama hayır, olduğunu *biliyorum*. Şimdi bunu hissediyorum, parlak sarı bir kabinin karşılıklı banklarında sert bir şekilde otururken bile, birlikte geçirdiğimiz tek geceden bir dünya uzakta.

Ondan etkilenmeseydim ya da en azından bu konuda kendime yalan söyleyecek kadar reddedilmişlik ve öfke hissetmeseydim çok daha kolay olurdu. Yine de faydası yok. Omzunda bir Cheerio ve gömleğinde ketçap lekesi gibi görünen bir şeyle bile çok yakışıklı. Seksi, gerçeküstü perde kalktı ve artık birbirimizi güpegündüz görebiliyoruz. O benim kim olduğumu biliyor, ben de onun kim olduğunu biliyorum ve neredeyse mükemmel bir gece için görmezden geldiğimiz hayatlarımızın tüm çirkinlikleri aramızdaki masaya serilmiş durumda.

Onu hala istiyorum.

Tanrım, bu acıttı.

korkunç bir olasılık geliyor. "Bunu sadece sana kızmamdan ve anneme söylememden korktuğun için yapmıyorsun, değil mi?"

Ellis yüzünü buruşturur. "Senin hakkındaki ilk izlenimin doğru olduğunu düşünmek istiyorum ve sen intikam alacak türden bir insan değilsin. Bana hayatımı mahvetmek isteyecek kadar kızgın olsaydın, annenin ofisinde tanıştığımız gün bunu yapardın."

O haklı, ben değilim. Özellikle de bakması gereken bir kızı olduğunu biliyorken.

İsteksizce başımı sallıyorum. "Yani eğer geldiysem-" Cümlem yarıda kesiliyor çünkü masanın kenarında biri beliriyor.

Küçük kız tartışmasız Ellis'in kızı. Onun gözlerine, onun ten rengine sahip ve bir bebek yağı tabakasının altında, beni bu karmaşanın içine sokan keskin elmacık kemiklerinin bir ipucunu görebiliyorum. Koyu kahverengi saçları iki düzgün örgü halinde toplanmış ve Ellis yıpranmışlıktan biraz daha kötü görünse de küçük kızı temiz ve belli ki iyi bakılmış.

Masanın yanında ayaklarının üzerinde zıplıyor, ellerini öfkeyle çırpıyor ve Ellis anında hazır ola geçiyor. Yanındaki çantaya uzanıp pembe, ısıltılı bir su şişesi çıkarmasını izliyorum. Zoe onu kapıyor ve dudaklarına götürüyor. İçerken ilk kez bana bakıyor.

"Merhaba, Zoe." Ona gülümsüyormuş gibi yapmama gerek yok. "Benim adım Jo. Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum."

Zoe, şişeyi babasının bekleyen ellerine geri itmeden ve ipek duyuşsal salıncaklara doğru koşmadan önce yarım saniye kadar duraksıyor.

"Çok sevimli," diyorum Ellis'e döndüğümde, yüz ifadesinde daha önce olmayan bir uyum buluyorum.

"Teşekkür ederim." Nazikçe gülümsüyor. "Geçen yıl konuşmasında çok ilerleme kaydetti. İş ve konuşma terapisinin uzaktan devam etmesini ayarladım, ancak işbirliği yapmasını sağlamak zorlu bir mücadele olabilir."

Ses tonundaki bir şey, o kadar bitkin olmasına rağmen güçlü olmaya çalışıyormuş gibi geliyor ki, kalbim sempatiyle çarpıyor. Elleri önündeki masanın üzerinde duruyor ve bir an için uzanıp bir tanesini tutabilmeyi diliyorum. Bu adamın yanında kimse var mı? İşler zorlaştığında sırtını kime dayıyor?

Önemli değil. Ellis Delvaux'nun benden istediği bu değil. Onun bir dadıya ihtiyacı var ve benim de sonsuza dek sıkışıp kalmadan önce bu yavan ve yalnız hayatımdan kurtulmam gerekiyor.

Onunla Fransa'ya gitmek kötü bir fikir olabilir ama iyi fikirler beni hiçbir yere götürmedi. Yıllarımı mantıklı ve mantıklı olanı yaparak geçirdim ve bunun için göstermem gereken tek şey hafif-orta derecede baskı ve kurumakta olan boya kadar ilginç bir hayat. Bunu kabul etmek riskli, muhtemelen aptalca ve yanlış gidebileceği yaklaşık elli yol var, ama doğru *hissettiriyor*.

İçimde meydan okuyan ve cesur bir şey yükseliyor gibi görünüyor ve kararımı ikinci kez tahmin edemedim başımı sallıyorum. "Bir yolunu buluruz."

Ellis'in tüm tavrı değişir. "*Biz mi?* Geliyor musunuz?" diye soruyor umutla, kaşları havada.

"Evet." Buraya gelene kadar kararımı tam olarak vermemiştim ama şimdi... şimdi sadece karşımdaki adama karşı bir şeyler hissetmemeye odaklanmam gerekiyor. Bu, vazgeçmeyi reddettiğim kötü bir fikir.

Ellis'in rahatlayarak bana minnetle gülümsemesinden önce bunu anlaması biraz zaman alacak gibi görünüyor. "Teşekkür ederim. Gerçekten, Josephine. Kabul etmen çok iyi oldu." Tekrar Zoe'ye baktı, sonra bana döndü, yine ciddiye. "Benim yanımda daha rahat olman için yapabileceğim bir şey var mı?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı ve kafamın neden bu kadar karıştığını anlamam biraz zaman aldı. Onun yanında rahatım. Ki bu garip. Rahat olmamalıyım, değil mi? O bile öyle düşünüyor gibi.

Başımı sallıyorum ve çantamı almak için yanıma uzanıyorum. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Birkaç gün sonra görüşürüz."

Ben ayağa kalkmaya çalışırken, Ellis'in eli bileğimi yakalamak için parlıyor. İkimiz de donup kalıyoruz ve o da özür dilercesine yüzünü buruşturarak elini hemen bırakıyor. "Özür dilerim. Hiç olmamış gibi davranabileceğimizi söylediğimi biliyorum ama bunu yapmadan önce... Sadece düzgünce açıklamak istedim. En azından bir kez."

Sesini alçaltıyor ve arkasında, ben içeri girdiğimde ona bakan annelerden biri öne doğru eğiliyor, kulak misafiri olmaya çalışıyor. "Biz... herhangi bir şey olmadan önce, biriyle çıkmayı ya da bir ilişkiyi düşüncek durumda olmadığımı açıkça belirtmeliydim. Bu seninle ya da birlikte geçirdiğimiz geceyle ilgili bir yorum ya da hayatımda boşluk olmamasıyla ilgili bir şey değildi." Gözleri yüzümü tarıyor, sanki tüm bunları ortadan kaldırmanın yolu orada yazılıymış gibi. "Zoe benim ilk önceliğim olmalı."

"Anladım." Bunu sadece ben de söylemiyorum. Gerçekten anlıyorum, ama bu reddedilmenin acısını ya da son birkaç haftadır taşıdığım kendimden şüpheyi ortadan kaldırmıyor. "Muhtemelen yapacağını düşünmemeliydim. Kişisel bir şey değil, değil mi?" Ona sıkıca gülümseyip başka tarafa bakma isteğimle savaşırken utanç boğazımı tıkıyor. "Dersimi aldım."

Tanrım, bir kez seks yaptık diye bu kadar sinirlendiğim için çok yapışkan olduğumu düşünüyor olmalı. Zaten öyle değilse bile, şimdi aramadığına şükrediyordur.

Sözlerim üzerine Ellis'in omuzları hafifçe düştü. "O geceye dönüp baktığımda... Eğer durumlarımız tersine dönseydi muhtemelen ben de aksini düşünürdüm. Ben tamamen hatalıyım, Josephine. Davranışımın hiçbir mazereti yok ve özür dilerim."

Zayıfça gülümsüyorum. "Bunu zaten söyledin."

Yüzünü buruşturuyor. "Bir kez yetmedi. Gerçekten, kendimi berbat hissediyorum."

"Yapma. Biz iyiyiz." Bankın ucuna doğru kayıyorum, tekrar gitmeye hazırlanıyorum, ama onun kederli ifadesindeki bir şey beni duraklatıyor. "Sana kızgın değilim, Ellis. Gerçekten kızgıyım. Ona öncelik verdiğin için gerçekten iyi bir babasın."

Sert bir kahkaha attı ve oyun alanına doğru dönerek dalgın bir şekilde çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu. "Bunu takdir ediyorum. Bazı günler kendimi öyle hissetmiyorum. Aslında çoğu gün, herhangi birinin bunu benden daha iyi yapabileceğini düşünüyorum."

Bakışlarını takip ediyorum, Zoe'nin başka bir küçük kızla bir çeşit dönme oyunu oynadığını görüyorum, kıkırdamaları bize kadar geliyor. İçimde derinlerde bir şey bana bir şeyler öğretiyor. "Bence kendine bu kadar yükleniyor olman çok önemsedığın anlamına geliyor. Önemsiz şeyler için kendimize zarar vermeyiz."

Ona hâlâ kızgın olsaydım daha kolay olurdu ama değilim. Bazı zamanlar, kötü bir adam yoktur. Sadece elinden geleni yapan stresli bir baba vardır. Ellis burada kötü adam değil.

Gözlerimi Zoe'den ayırdığımda Ellis'in çoktan bana baktığını görüyorum. Dudaklarının kenarları gönülsüz bir gülümsemeyle kalkıyor. "Onunla tanışmak ister misin? Doğru dürüst?"

Aynı fikirdeyim.

Zoe'yi *Monkey Do*'dan ayrılmaya ikna etmek biraz zaman alıyor ama Ellis bunu gözyaşı dökmeden başarıyor. Üçümüz caddenin karşısındaki küçük, sessiz bir parka yürüyüp büyük bir ağacın dibindeki çimlere otururken bana şüpheyle bakıyor.

"*Mon coeur*, sana bir uçağa bineceğimizi söylediğimi hatırlıyorsun, değil mi?" Ellis soruyor ve Zoe'nin başı aşağı yukarı sallanıyor. "Josephine de bizimle gelecek. Bayan Burns'ün şu anda yaptığı her şeyi sana öğretecek ve ben çalışmakla meşgulken seninle vakit geçirecek."

Zoe bana bakmıyor, onun yerine caddede yanımızdan hızla geçen arabaları izlemeyi tercih ediyor, ama ben yine de ona gülümsüyorum. "Merhaba Zoe. Adım Josephine, ama çoğu insan bana Jo der. Sen de öyle diyebilirsin. Seninle ve babanla bu yolculuğa çıkacağım için çok heyecanlıyım."

"Baba." Ufacık bir aksan belirtisiyle beni düzeltiyor.

Yanında Ellis usulca gülüyor. "*Oui, mon coeur. Papa.*" Kutsal şirinlik. Mahvoldum.

"Çok özür dilerim. Gelecekte daha dikkatli olacağım." Ellis'e bakıp gülümsememi geri alıyorum. "Eğer senin için de uygunsa, *Monkey Do*'nun birkaç kapı aşağısında bir *i-c-e c-r-e-a-m* dükkânı gördüm. Birbirimizi biraz daha yakından tanırken onu da götürüp utanmadan havalı dadı puanları almak isterim."

Bana o kadar uzun süre bakıyor ki, ifadesi o kadar düz ki, yanlış bir şey yaptığımı düşünmeye başlıyorum. Ben daha ne olduğunu düşünmeye başlamadan Ellis başını sallıyor. "Elbette. İkinizi beklerken bazı e-postalara cevap verebilirim. Arabam şurada, mavi olan..." Sözleri duraksıyor ve yüksek elmacık kemiklerinde donuk bir kızarıklık beliriyor, belli ki daha önce arabasına bindiğimi hatırlıyor.

Bunu çekici bulmamaya kararlıyım.

Dikkatim, dudaklarını büzerek beni yakından izleyen Zoe'ye yöneliyor. "Sizinle tanıştıktan sonra dondurma almaya gidecektim ama benimle gelersen çok daha eğlenceli olacağını düşünüyorum Zoe. Eğer istersen. Gökkuşağı parçacıkları sever misin?"

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Zoe gökkuşağı serpintilerinin büyük bir hayranı. Ellis'i terk etmekte hiç tereddüt etmiyor, elimi tutuyor ve caddeye doğru geri dönerken kendi kendine neşeyle mırıldanıyor. "Aslında buranın resimlerini internette görmüştüm," diyorum ona. "Her türden gerçekten harika var. Hatta bir tanesinin üstünde koca bir dilim doğum günü pastası bile var. Benimle paylaşmak ister misin?" Zoe'nin tepkisini kontrol etmek için bakarken, gözümün köşesindeki hareket geriye bakmama neden oluyor.

Ellis bizi izliyor, yüzünde dondurma teklif ettiğim zamanki aynı dikkatle boş bakış var ve ben telaşla etrafıma bakıyorum, kalbim aniden daha önce olduğundan çok daha sert atmaya başlıyor.

Saçmalık.

Altı

ELLIS

BU HAFTA kabustan başka bir şey değildi.

Bu fırsat için minnettarım, gerçekten minnettarım. Ancak iş yerindeki projeleri tamamlamak, ev için düzenlemeler yapmak, Zoe'yi elimden geldiğince hazırlamak ve Josephine'in durumu hakkında endişelenmek arasında, ayrılmadan önceki son günler çok yorucu geçti.

Bir zamanlar bu tür bir maceradan zevk alırdım. Şimdi, uluslararası bir uçuş (sabahın beşinde kalkıyor) beni bitirecek gibi görünüyor. Eğer bitmezse, Josephine işi bitirecek.

Monkey Do'da tanıştığımızdan bu yana geçen iki gün boyunca yüzündeki acıyı düşünmeden . Birlikte geçirdiğimiz gecedan sonraki günlerde kendimi yeterince aptal gibi hissetmişim, her ne kadar temiz bir ayrılığın en iyi hareket tarzı olduğundan emin olsam da. Bu tam tersi bir durum ve şimdi, düşündüğümde daha da aptal olduğumu teyit etmiş oldum.

Josephine... *merde*. Çok güzel. Güzelden de öte. Kadın, dudakları ve kıcı için savaşa gidebileceğim bir melek ve *ben* ona istenmediğini hissettirdim. Beni. Daha birkaç gün önce markete gitmeyi unutup deodorant yerine oda spreyi kullanan adam.

Yola çıkmadan önceki gece yatağında yatarken, ne kadar uğraşsam da Josephine'den başka bir şey düşünemiyordum. O kütüphanede bana bakışını. Onu markette taşıırken kollarının beni sarması ve kalbimin yıllardır olmadığı kadar hafiflemesi. Ben onun içindeyken çıkardığı sesler. Ve en kötüsü, *onu kandırdığım* için özür dilediğimde yüzünde *beliren* reddedilmişlik ve incinmişlik.

Bunu inkar etmek istesem de, yaptığım tam olarak buydu. Bana numarasını verdiğinde, ona kullanmayacağımı söylemedim. Hayır, sadece gecenin karanlığında gitmesine izin verdim, açıkça olamayacak bir şeyin olacağına inanmasına izin verdim. Ne o zaman, ne de şimdi.

Her şey karmakarışık ve ben ancak saat üçte alarmım çalmadan önce, bavulları ve Zoe'yi havaalanı servisine yetiştirmek için evden çıkana kadar birkaç saat uyuyabiliyorum. Tahmin edilebileceği gibi, kızım programdan saatler önce uyandırılmaya pek iyi tepki vermiyor ve bizi hazırlamak için uğraşırken epeyce gözyaşı döküyor.

Minibüs geldiğinde Josephine çoktan binmişti. Uçmak için seçtiği, rahat ve yeterince konforlu, ama vücudunun her kıvrımına yapışan formda tulumu gördüğümde neredeyse küçük dilimi yutacaktım.

Tanrı olsun.

İşleri profesyonelce yürütebileceğimize dair teminatlarıma rağmen, üzerimdeki etkisini inkar etmek mümkün değil. Kaldırıma adımını attığı andan itibaren aletim hazır bekliyor, bana dokunaklı bir gülümseme sunuyor ve huysuz, ağlamaklı gözlü Zoe ile sessizce konuşmak için diz çöküyor.

Bu ailenin Josephine Sutton'dan etkilenen tek üyesinin ben olmadığım kısa sürede anlaşılıyor. Şoförle birlikte her şeyi yüklemeyi bitirdiğimizde, karanlık minibüse bindiğimde iki kızın bir çift koltuğa kıvrılmış, Josephine'in yanında getirdiği küçük bir seyahat oyununu incelediğini görüyorum.

Havaalanına giderken tüm yol boyunca birlikte oturuyorlar ve havaalanına indiğimizde Josephine, ben söylemeden Zoe'nin kafasına bir çift gürültü önleyici kulaklık ve güneş gözlüğü yerleştiriyor.

Check-in işlemlerimizi yaptırıp güvenlikten geçerken ikimiz de pek konuşmuyoruz; Zoe, metal dedektörlerinden geçme zamanı geldiğinde Josephine'den ayrılıp bana yapışıyor. Ancak kapıdaki sert ve rahatsız sandalyelere yerleştikimizde ve kızım uçağı gördüğünde heyecanlanmaya başladı.

"Bir fincan kahve alacağım," diyor Josephine sessizce, Zoe bagajların yüklendiğini görmek için burnunu kapının camına dayarken yanındaki koltuktan çantasını alıyor. "Size bir şey getireyim mi?"

Başımızın üzerinde bir ses yankılanıyor. *"Paris, Charles de Gaulle'e iki-altı-yedi numaralı uçuş yirmi dakika içinde kalkışa başlayacaktır..."*

"Kahve harika olur. Teşekkür ederim." Cüzdanıma uzandım ama beni çoktan yolcu etmiş ve terminalin karşısındaki kahve büfesine doğru dönmüştü.

Karşımızda oturan, benim yaşlarımda bir adam sırtıyor. "Şanslı adam." Tekrar telefonuna bakarken kıkırdıyor.

Onun benim karım olduğunu düşündüğünü donuk bir şokla fark ettim. Neden düşünmesin ki? Birlikte seyahat ediyoruz. Zoe ve Josephine'in ikisi de siyah saçlı. Dışarıdan bakan biri için bir aile gibi görünüyor olmalıyız. Eminim bu, önümüzdeki aylarda birinin bu hatayı yaptığı tek sefer olmayacak.

"Gözlerini kendine sakla," diye hırıliyorum kendimi durduramadan. İçimde rasyonel, bölgesel bir öfke yükseliyor. Benim olmasa bile, bu bir pislige ona bakma hakkı vermez.

Benim yaptığım gibi.

Adam akıllıca davranarak cevap vermiyor ve ben de Zoe'ye göz kulak olmak, pencerenin yanında hoplayıp zıplamak ve Josephine'in sıradaki ilerleyişini kontrol etmek arasında gidip geliyorum. Sanki gittiği süre içinde parmağında yüzük olmadığını fark edecek kadar dikkatli başka bir reklamcı bulacakmış gibi.

O benim olmamalı, bu çok açık, ama bunu bilmek, onun başka biriyle yaptığımız gibi bir şeyi paylaştığını düşündüğümde kıskançlığın kısır döngüsünü ortadan kaldırmıyor. Birinin ona bakması fikrine bile tahammül edemiyorum ki bu benim evliliğim boyunca hiç yaşamadığım bir başarısızlık.

Tek umudum ona bu kadar yakın yaşamanın uyumlu olmadığımızı kanıtlaması ve *daha fazlası* için duyduğum acınası arzusunun kaybolması. Jo yirmi iki yaşında. Elbette dışarı çıkıp eğlenmek, hafta sonları seyahat etmek ve köydeki erkeklerle çıkmak isteyecektir. Bunu düşünmek bile dişlerimi gıcırdatsa da, daha uygun beklentilere yönelmesi kesinlikle bir amaca hizmet edecektir.

O kadar dalgınım ki Josephine'in döndüğünü fark etmiyorum, ta ki büyük bir kahve fincanı elime tutuşturulana kadar. Ona zayıf bir gülümseme sunarak üstündeki plastik etiketi geri çeviriyorum ve uzun, açgözlü bir nefes çekiyorum. "Teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz." Bana bakmıyor, telefonunu çantasına koymakla meşgul.

Ağızıma ekşi bir tat doluyor. İşler kolaylaşacak, değil mi? Daha az garip? Bu işin yürümesini gerçekten istiyorum, sadece işim için değil. Herkesten daha iyi biliyorum ki iyi bir çocuk bakımı

ağaçlar ve tüm işaretler Josephine'in Zoe'ye karşı mükemmel olduğunu gösteriyor. Eğer bir üniversite kasabasında güvenilir bir yardımcı bulamazsam, Josephine bu durumun onun için çok fazla olduğuna karar verirse, Fransız kırsalında bir yedek bulma şansım nedir?

Kızımın annesiz ve tek bir eşle büyümesinin sebebi benim. En azından şehvetimi kontrol altında tutabilir ve ona olumlu bir kadın rol modeli sağlayabilirim.

Sessizliğe dayanamayıp Jo'nun profiline bakıyorum ve son birkaç gündür aklımı kurcalayan soruyu soruyorum. "Bana okula neden ara verdiğini hiç söylemedin."

Başparmağının tırnağı kahve fincanının plastik kenarında aşağı yukarı hareket ederek içi boş bir tıkırtı sesi çıkarıyor. "Dramatik bir şey değil." Bir omzunu kaldırıyor, yere çöküp pür dikkat bagaj görevlilerini izleyen Zoe'yi gözleriyle takip ediyor.

"Yine de bilmek isterim." Şansımı zorladığımı, şu anda ondan çok fazla şey istemenin aramızdaki duvarların daha da yükselmesine neden olabileceğini söyleyebilirim, ama kendimi durduramıyorum.

Parlak ela gözleri benimkilerle buluşuyor. "Yapmam gereken her şeyi yaptım ama yine de mutlu değildim. Bu hayatımda gerçekten büyük, heyecan verici bir dönem olmalıydı ama hayatımda heyecanlanacak hiçbir şey yoktu. Sanırım şimdi durup bir değişiklik yapmazsam asla fark ettim."

Ondan beklediğimden çok uzak olan sözleri beni tam göğsümden vurdu. Tarif ettiği duygu bana tanıdık geliyor; kurallara harfiyen uyduğunuz halde kendinizi yine de mutsuz bulduğunuzda hissettiğiniz şaşkınlık ve adaletsizlik duygusu.

"Şart değil." Dudaklarımın kenarı gönülsüz bir gülümsemeye dönüşüyor. Elimini oturduğumuz kavernöz odaya doğru kaldırıyorum. "Değişim bazen insanı şaşırtabilir."

Bakışları fincanına düşüyor. "I-"

"Baba!" İkimiz de etrafımıza baktığımızda Zoe'nin heyecanla hoplayıp zıpladığını ve kendisine el sallayan bagaj görevlilerinden birini işaret ettiğini görüyoruz.

"El salla, *mon coeur*." İlk gerçek heyecanı hissetmeye başladığımda moralimin yükseldiğini hissediyorum. Koşullar ideal olmayabilir ama bu hayatta bir kez karşıma çıkacak bir fırsat ve üniversiteden bu yana kendi ülkemde kayda değer bir zaman geçirmek için ilk şansım.

Haberi vermek için aradığımda annem sevinçten havalara uçtu ve birkaç haftalığına şatoya gelmeye karar verdi bile

Yerleştikten sonra.

Bir zamanlar Fransa'yı özlerdim ama Amerika'da geçirdiğim her yılla birlikte bu özlemim azaldı. şimdi kendimi eve dönmek, Zoe'ye çocukken sevdiğim her şeyi ve yerleri göstermek için heyecanla kaşınırken buluyorum... ve Josephine'i. Bunları yanımdaki genç ve güzel kadınla da yaşamayı çok isterim. Gezilerde Zoe ve bana eşlik edeceğinden değil, iş günlerinin sonunda bizden vebadan kaçar gibi kaçacağından eminim ve-

"Zoe'nin alerjisi yok, değil mi?" diye soruyor Josephine, dalgınlığımı bölerek.

Dönüyorum, şaşkınlıkla göz kırpyorum. "Yok. Neden?"

Çantasına uzanan Josephine, dudakları mahcup bir gülümsemeyle kıvrılmış, bir avuç dolusu rengârenk lolipopu havaya kaldırdı. "Önce sana bir sorayım dedim. Kulaklarının patlamasına yardımcı olabilirler ama şekerin kendi sorunları olduğu da ortada."

Ona alaycı bir tavırla, "Enerji ile titreşmeyi acı içinde çığlık atmaya tercih ," diyorum. Doğrusu, yanımda taşıdığım çantada da bir avuç dolusu var ama onları oldukları yerde bırakmaya kararlıyım. Zoe'nin yolculuğunu nasıl daha kolay hale getirebileceğimi araştırmak için zaman ayırması fikri içimi ısıtıyor. Bazılarına küçük gelebilir ama yıllardır kızımın her şeyi oldum. Bunu önemseyen başka birinin olduğunu bilmek güzel bir duygu. Bunu sadece para aldığı için yapıyor olsa bile.

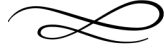
Yine de bu sonuç aklıma gelir gelmez bunu reddediyorum. Para almanın bununla hiçbir ilgisi yok. Biriyle ilgilenmekle onu önemsemek arasında fark var ve Josephine'in onun yanında geçirdiği birkaç saatten sonra kızımı önemsemiği daha açık olamazdı.

Çocuklu yolcular uçağa çağrılırken Zoe neşeyle yeni dadısının elini tutuyor ve uçağa doğru ilerlerken heyecanla zıplıyor.

"İşte başlıyoruz," diyorum nefesimin altında ve Jo gözümü yakalayarak arkasına bakıyor.

"İşte " diye kabul ediyor.

Yedi

JOSEPHINE

Önümüzdeki altı ay boyunca evimiz olan LE CHÂTEAU PERDU, Paris'ten kuzeye doğru arabayla üç saatlik bir mesafede.

Uçuşun yarısından fazlasını uyuyarak geçiren Zoe, nihayet uçaktan indiğimizde huysuz ve kıpır kıpırdı. Kulaklıkları hâlâ yerinde, gözlerini kocaman açmış kalabalık bagaj bölümüne bakıyor.

Uçuşumuzdaki diğer yolcular etrafımızda durmuş, buruşuk ve bitkin görünüyorlar. Eminim ben de çok daha iyi durumda değilimdir ama saatler önce uçağın küçük tuvalet aynasına kısa bir bakış atmanın dışında kontrol etmeye cesaret edemedim. Ellis, sinir bozucu bir şekilde, arkaya doğru sarkan saçları ve gözlerinin altındaki torbalarla bile yakışıklı görünüyor.

Bok gibi göründüğüm şüphesi bir yana, heyecanlanmaya çünkü *Fransa'dayım!* Şimdiye kadarki uluslararası seyahat deneyimim lisede Model BM için Toronto'ya gitmek ve ailemle Bermuda'ya bir gemi seyahatine çıkmaktı. İşverenimle olan karmaşık ilişkiye rağmen, taşıdığımın farkına varmadığım ağırlıkları evde bırakmışım gibi hissediyorum. En azından altı aylığına özgürüm ve şu anda bu bana dünyadaki tüm zamanmış gibi geliyor.

"Pasta yemek için bir yerde durabilir miyiz?" Bagaj atlıkarıncası hareket etmeye başladığında Ellis'e soruyorum, herkesten rahatlama mırıltıları geliyor.

Bana merakla bakıyor. "Ben senin düzgün bir yemekten sonra... şey, uçuşta ne yediysek artık."

Gülüyorum. "Menüde domuz pirzolası yazıyordu."

"O domuz pirzolası *değildi*." Ellis alaycı bir ses çıkarır ve elini umursamaz bir şekilde sallar. Sonra, kızını görünce,

yüzünü buruşturuyor. "Kahretsin Zoe, lütfen kemere dokunma, parmaklarını sıkıştıracaksın."

Zoe onu görmezden geliyor.

Ellis'in omuzları çöktü.

"Hey, tatlı kız." Yanına eğilip sokak girişine doğru yerleştirilmiş bir çeşmeyi gösteriyorum. Etrafında küçük çocuklarıyla birlikte duran ve bozuk para atan birkaç ebeveyn var. "Benimle bir dilek tutar mısın? Eminim baban çantaları biz olmadan da halledebilir."

Belli ki bu, parmaklarını bavul atlıkarıncasına sıkıştırmaktan daha kabul edilebilir bir alternatif olarak görülüyor, çünkü Zoe heyecanla başını sallıyor ve elini tutmama izin veriyor. Yan yana fıskiye dibine doğru yürüyoruz ve yüzlerce ülkeden binlerce madeni paranın bize doğru parıldadığı sığ suya bakıyoruz.

"Yani, bana ne dilediğini söyleyemezsin," diyorum ona, bir kuruş bulmak için çantama uzanırken, "yoksa gerçekleşmez."

Zoe bunu çok ciddiye alarak başını sallıyor ve ben de kendim için bir tane daha buluyorum. Sırtımı çeşmeye dönüp bozuk parayı omzumun üzerinden atarken beni izliyor, suya çarpma sesi seslerin yankısı ve şelalenin sesi kayboluyor.

Aşık olmak istiyorum.

Havaalanının bagaj bölümünde bozuk parayla aşk dilemek aptalca bir şey ama ben buna hazırım. Yıllardır aşk kitapları okuyor ve duygusal filmler izliyordum, bunu ailemden bile bile saklıyordum. Mutlu olmayı ve aşık olmayı istemek nasıl oldu da utanç verici, değersiz bir arzu haline geldi?

Yalnızlıktan çok yoruldum ve işverenimle daha önce yaşadığım yakınlaşmalar (ve yeniden hissedilebilir cazibe) bir yana, bu, fark ettiğimden çok daha uzun süredir özlemini çektiğim bağlantıyı nihayet bulduğum an olabilir.

Zoe'nin gözlerini kapatıp benim hareketimi taklit etmesini izliyorum. Küçük bir sıçramayla suya çarpıyor ve ben de omzuna dokunarak paranın dipte parladığı yeri işaret ediyorum. "Ben senin yaşındayken, suya tırmanıp bütün paraları çıkarabilmeyi dilerdim. Çok güzeller, değil mi?"

"Çok güzel."

Yanımdaki kıza şaşkınlıkla bakarken kalbim boğazıma fırlayacak gibi oluyor. Kabul ediyorum, henüz birlikte çok fazla zaman geçirmedi ama şimdiye kadar sadece "Baba" dediğini duydum.

ve uçakta birkaç kez "hayır" dedi. Sesi tatlı ve berrak, sanki sesini kullanabilecek durumdaymış da özel durumlar için saklamayı tercih ediyormuş gibi.

Gözlerim yanıyor. "Çok güzel bir sesin var, Zoe. Duymama izin verdiğin için teşekkür."

"Sanırım her şey bu kadar." Etrafımıza baktığımızda Ellis'in, getirdiğimiz çantalarla dolu bir el arabasını iterek yaklaştığını görüyoruz. Çeşmeye bir göz attı. "Dilek tuttunuz mu?"

Zoe ben sormadan elimi tutuyor. "Yaptık," diyorum ona, yanımdaki küçük kıza gülümseyerek. "Ama sana söyleyemeyiz. Üzgünüm."

Ellis kıkırdar. "Anlıyorum. Hadi, kiralık arabalar bu tarafta."

Bagaj bölümünden uzaklaştıkça kalabalık neyse ki azalıyor ve gözlerim plakalardan elektrik prizlerine kadar her şeye takılıyor, evden farkları fark ediyorum. Zoe sürekli benim elimle babasının eli arasında gidip geliyor ve sonunda ikimizi de tutabileceğini fark ediyor.

Bu çok tatlı, masum bir an ama bir şey göğsümü ağrıtıyor. Ellis o kadar uzun süredir tek başına mı ki Zoe aynı anda iki kişi tarafından nasıl destekleneceğini bilmiyor? Bu da annemin ofisinde ikinci kez karşılaştığımızdan beri aklımda olan başka bir soruya yol açıyor.

Zoe'nin annesine ne oldu?

Annemin bahsettiği tek şey boşanmış olduğu, mükemmel bir mesleki itibara sahip olduğu ve bekar bir baba olarak mücadele ettiğinden şüphelendiği idi. türden bir bilgi değildi. Daha fazlasını sormak istedim ama deneyimlerim bana anneme ne kadar az soru sorarsam o kadar iyi olacağını öğretti. Kadın çok zeki ve saklamayı tercih ettiğiniz bir şeyin en ufak ipucunu bile koklayacaktır.

Bu durumda, saklamayı tercih edeceğim *çok şey* var.

Beni ilgilendirmez ama merak etmekten kendimi alamıyorum. Boşanmış olsa bile, eski karısı kızlarının hayatına dahil olmak istemez mi? Ellis'in bir anda Zoe'yi alıp Fransa'ya düşünürsek, endişelenecek bir velayet paylaşımı yok.

Araba kiralama işine ulaşıyoruz. Zoe ve ben vitrindeki tüm seyahat broşürlerinin birer kopyasını almakla meşgulken, Ellis hızlı bir Fransızca ile rezervasyon işlemlerini hallediyor.

Neden bu kadar çılgınca, inkar edilemez derecede ateşli?

Belki de konuşma şeklinden dolayıdır. İngilizce konuşurken kelimeleri o kadar bilinçli ve temiz ki, sanki onları mükemmelleştirmek için yıllarını harcamış gibi. Fransızcaya geçtiği anda, daha önce duymadığım bir rahatlık ve güven var. Onu tezgahın arkasındaki adamla sohbet ederken ve gülerken dinlediğimde, sanki içten içe aydınlanmış gibi hissediyorum.

Ellis bana ve Zoe'ye dönüp elinde bir dizi anahtar tutarken memnun görünüyor. "Bize ücretsiz bir yükseltme ayarladım," diyor o kadar bariz bir coşkuyla ki kıkırdamama neden oluyor. "Ne?" diye soruyor bana, şaşkınlıkla.

Gülümsememi engellemeye çalışarak başımı sallıyorum. "Sen öyle bir

Baba. Bunu nasıl hemen göremedim?"

Kaşları yarım saniyeliğine şaşkınlıkla kalkıyor ve sebebinin birkaç gün önce *Monkey Do*'daki gergin karşılaşmamız dışında ilk kez tanıştığımız zamana atıfta bulunmam olduğunu biliyorum. Umursamaz bir tavırla gülüyor. "Beklediğinden daha güzel bir araba almak seni üzer mi?"

Başımı sallayarak ve gülümsememi kontrol altında tutmaya çalışarak, arabayı itmesi için kapıyı açıyorum ve Zoe onun peşinden yürüyor. Belli ki tüm bu seyahat işine olan hevesini kaybetmeye başlıyor. "Mutlu olurdum! Sadece *bu kadar* mutlu olacağımı sanmıyorum."

Kiralık araba park yeri sonsuz gibi görünüyor ama sonunda küçük SUV'umuzu buluyoruz. Zoe'ye araba koltuğuna oturması için ekran süresi rüşveti vermek gerekiyor ama sonunda kabul ediyor ve sonra tekrar yola çıkıyoruz. Bu yolculuk sonsuz gibi gelmeye başladı ama havaalanı kompleksinden çıkıp Paris'in dış mahallelerine doğru ilerlerken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Fransa'nın tam olarak neresindensin?" GPS bizi trafikten çıkardıktan sonra Ellis'e soruyorum. Nereye gittiğini biliyor gibi görünüyor, daha telefon sinyal vermeden şerit değiştirmek için flaşörünü yakıyor.

Yüz ifadesi çok uzakta. "Dijon'un dışında küçük bir kasaba. Annem hâlâ orada yaşıyor ama babam ben gençken vefat etti."

"Özür dilerim."

Gözlerini yoldan ayırmayan Ellis, aramızdaki orta konsoldan Zoe'nin pembe simli su şişesini alıyor ve geri vermek için kolunu büküyor. "Yıllardır hastaydı. Bu bir sürpriz değildi."

GPS bizi birkaç kilometre boyunca döndürmüyor, ancak beklenmedik bir şekilde ana yoldan ayrılıyor ve hareketli bir şehir merkezine giriyor

alışveriş bölgesine. Merakla ona bakıyorum ama nereye gittiğimizi soramadan arabayı sarı tuğlalı bir binanın yanına park ediyor. Mavi çizgili bir tente ve mücevher parlaklığında hamur işleri ve keklerin sergilendiği uzun cam pencereler var.

Nefes nefese kalıyorum ve kendisinden çok memnun görünmemeye çalışan Ellis'le yüzleşmek için dönüyorum. "*Hamur işleri* mi?"

"Fransa'dasın Josephine," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor, arabayı kapatırken. "*Pâtisserie*."

Sevinçle gülüyorum ve arka koltuğa döndüğümde Zoe'nin boynunu bükerek seçkiyi daha iyi görmeye çalıştığını görüyorum. "Babanı her şeyden bir tane almamıza izin vermesi için ikna edecek misin?"

Sonunda her şeyden bir tane alamıyoruz ama oldukça yaklaşıyoruz. Üçümüz arabaya döndüğümüzde, kollarım iki büyük beyaz kutu şekerlemeyle dolu oluyor ve Ellis Zoe'yi yükseltici koltuğuna bağlamayı bitirdiğinde, onun heyecanla beklediği çikolata kremasını bir peçeteye koymaya hazır hale getirmiş oluyorum. Bu bizi kurtarmayacak. Her yerde kırıntılar olacak.

"Hangisini seçmeliyim?" Tekrar yola çıkarken yüksek sesle tartışıyorum. Araba şeker ve ekmek gibi kokuyor ve midem -Sözde domuz pirzolasının etkisinden hala tam olarak kurtulamamış olan
-grows.

Arka koltuktan memnun bir iç çekiş geliyor.

Ellis, bardak tutucusundan bir peçete alıp kendisine bir tane uzatırken, "Bademi deneyin," diye tavsiyede bulunuyor.

Küçük bir parçam sırf bağımsızlığımı göstermek için başka bir şey seçmek istese de, özellikle güzel görünüyor. İlk ısırtığı aldığımda gözlerim kapanıyor ve kendimden geçmiş bir iniltiyle koltuğa gömülüyorum. "Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, şimdiden kaç tane daha olduğunu kontrol ediyorum. "Bu inanılmaz."

Gözlerimi tekrar açtığımda, görüş alanımın bir köşesinde Ellis'in elinin aşağıya kaydığını, pantolonunu kurnazca düzelttiğini görüyorum.
Oh.

Kalçalarımın arasında ısı birikiyor ve yanan yanaklarımı görmemesi için pencereden dışarı bakarak bacaklarımı çaprazlıyorum. Sertleşmiş. Benim yüzümden mi? Bir kruvasan için inlediğim için mi sertleşti?

Hayatta olmaz. Oraya gitmeyeceğim. Benimle ilgili *olsa* bile, ki değil - erkeklerin bazen sadece random ereksiyonları olduğu konusunda güvenilir bir şekilde bilgilendirildim - muhtemelen sadece son oturduğumuz zamanı hatırlattı

bir arabada yan yana. Markette doğaçlama bir randevuyla başladı ve arka koltukta onun sikine binmemle sona erdi.

Ellis'in vücudumda gezinen ellerini ya da kulağıma fısıldadığı şeyleri hatırlamamaya çalışarak gözlerimi dışarıda yanıp sönen manzaraya dikeyorum. Bu iyi bir dağılma değil. Her şey çok hızlı oldu. İşlemeye hiç zamanım olmadı ve şimdi hepsi birden yüzüme çarpıyor. *Aslında ben yaptım.* Anneme izin almak istediğimi söyledim, bir yabancıyla seks yaptım, dilini bilmediğim yabancı bir ülkeye giden bir uçağa bindim ve tek bağlantım aynı yabancı ve onun altı yaşındaki çocuğı olacak.

Tamam, yolda bazı aksaklıklar oldu ama genel olarak *iyi gidiyorum.*

Hava kararıyor ve Zoe'nin arka koltukta, kruvasan kırıntıları içinde bayılması uzun sürmüyor. Dönüp ayakkabılarını çıkarıyorum ve Ellis'in getirdiğı örme battaniyeyi omuzlarına doluyorum. Uykusunda burnu kırışıyor ve ben de havaalanında dilek tuttuğumuzda yaşadığım aynı şefkati yaşıyorum.

Bu çocuk kıcıma tekme yi basacak. Şimdi söylüyorum.

Arkamı döndüğümde Ellis usulca, "Teşekkür ," diyor.

Gösterge panelindeki GPS sinyal veriyor ve arabayı daha seyrek nüfuslu bir yola çeviriyor. Burası daha çok taşra gibi görünmeye başlıyor. Büyük sokak tabelaları ve zincir restoranlar kaybolmuş, yerlerini tarlalara ve küçük işletme kümelerine bırakmıştır.

"Garip mi? Yani geri dönmek," diye soruyorum uzun bir sessizlikten sonra, ona bakarak.

Ellis'in dudaklarının kenarları kalkıyor. "Birazcık. Üniversiteden beri burada yaşamıyorum. Son birkaç yıldır kendimi İngilizce düşünmeye başlamış buluyorum."

"Başınız sağ olsun." Kısmen boş olan hamur işi kutusunu -pâtis-serie- yere bırakıyorum ve ağrıyan bacaklarımı koltuğun üzerinde çaprazlıyorum. "Umarım buradayken biraz Fransızca öğrenebilirim."

"Yapacaksın," diye beni temin ediyor. "Beklediğinden daha hızlı. Ben de sana yardım edeceğim elbette."

Bu kadar sempatik olmayı bırakabilseydi, bu cazibeyi reddetme kararlılığıma gerçekten yardımcı olurdu.

Güneş, gökyüzünü parlak turuncu ve pembeye boyayarak inişli çıkışlı tarlaların ötesinde alçalırken tekrar sessizliğe gömölüyoruz. Göz kapaklarım ağırlaşmaya başlıyor ve neredeyse gideceğim. Saat ortadayken

Öğleden sonra , uzun seyahat günü beni yormuştu ve kahve içmek için durmamın Zoe'yi uyandırma riski olduğunu biliyordum.

"Uyu Josephine," diyor Ellis bir süre sonra, sesi eğlenerek. "Ben iyiyim. Uçakta kahve içtim."

Boş yere esnememi bastırmaya çalışıyorum. "Emin misin?"

"Oldukça." Dudakları seğiriyor. "Zoe'nin yarın ikimizin de uyumasına izin vermeyeceğini garanti ederim. Yapabiliyorken dinlen."

Bacaklarımı yanıma kıvrarak başımı pencereye yaslıyorum ve rahat bir nefes alarak gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

* * *

Kapılar var. Gerçek ferforje, on ayak yüksekliğinde kapılar, yolun her iki tarafındaki taş sütunların üzerinde büyüyen gerçek bitkiyi taklit eden sarmaşık şeklinde biçimlendirilmiş.

Ellis ve ben birbirimize bakıyoruz. "Birinin bizimle buluşması mı?" Soruyorum, çünkü onları kapalı tutan zincir dekoratif görünmüyor.

Öne doğru eğilir, ön camdan gözlerini kısarak bakar. Dışarısı zifiri karanlık. Farlarımız uzun bir yolda biraz parlıyor ama herhangi bir yapıyı aydınlatacak kadar değil.

"Sözde bir saha bekçisi varmış. Asistanım ona seyahat detaylarımızı gönderdi." Ellis gösterge panelindeki saate bakar.

Bir an geçiyor ve ben öne doğru eğilip kapıya bakıyorum. "Muhtemelen tırmanabilirim. Belki bir kulübe ya da cıvata kesicisi olan bir şey vardır."

Ellis, "Kapıya tırmanıp karanlıkta etrafı kolaçan ederek cıvata kesicisi arayacak değilsin," diye homurdanırken ses tonundan bunun tartışmaya açık bir konu olmadığı anlaşılıyor. "Eğer bir şey varsa, ben-"
"Penceresine vurulunca ikimiz de irkildik ve kalbim boğazıma kaçtı.

Ellis camı indirirken göğsümü tutarak "Kahretsin," diye tıslıyorum. Orada duran adam elli yaşlarında görünüyor, yıpranmış, bronzlaşmış bir yüzü ve çoğunlukla dökülmüş saçları var.

"*Bonjour, monsieur,*" diye homurdanıyor yabancı ve iki adam Fransızca konuşmaya başlamadan önce seçebildiğim son iki kelime bunlar oluyor.

Arka koltuktan küçük bir viyaklama sesi geliyor ve dönüp Zoe'nin gözlerini kırpıştırarak bana baktığını görüyorum. "Geldik, tatlım," diyorum, arabada kalmaya çalışarak.

Sesim nazik ve parlak, çünkü emniyet kemerine karşı kıvranıyor, kısıtlanmaktan bıkmış. Pencereyi kapatmakta olan Ellis'e bakıyorum, kucağında bir zarf var. Bekçi farların arasından ilerliyor, buradan görülebilecek kadar büyük bir anahtarla kapının kilidini açıyor. "Eğer sadece gezintiye çıkacaksak, onu koltuğundan kaldıracam." "

Ellis dikiz aynasına bakıp bir arızanın yaklaşmakta olduğunu anlayınca başıyla onaylıyor. Zoe'yi emniyet kemerinden kurtarır kurtarmaz koltukların arasından kucağıma tırmanıyor ve sızlanmaya başlıyor.

"Onu kucağına alır ve sallarsan yardımı dokunur," diyor Ellis, tam zincirler çözülüp de bekçi büyük kapıyı iterek açıp sabırsız bir kaş çatmayla bizi içeri buyur ederken. "*Merci!*" diye sesleniyor camdaki çatlaktan ve araba birkaç santim ilerliyor.

"Yarın keşif yaparken çok eğleneceğiz," diyorum kollarımdaki küçük kıza, onu yakınımda tutarak ve Ellis'in önerdiği gibi ileri geri sallanarak.

Hava çok karanlık olduğu için pek bir şey göremiyoruz ama yolun sonunda önümüzde beliren devasa ev dışında görünürde başka bir yapı olmadığı açık.

Genel şeklinden daha fazlasını seçebilecek kadar yaklaştığımızda, nefesimi tuttuğumu duyuyorum.

Bir peri masalından fırlamış gibi görünüyor. Etrafı doğadan başka hiçbir şeyle çevrili olmayan *Le Château Perdu* asırlık gibi görünüyor. Bina kabaca kesilmiş taştan inşa edilmiş, ancak mimaride nefesimi kesen bir zarafet var. Evin ön cephesinde devasa pencereler sıralanıyor ve hepsi karanlık.

"Bahçıvan, haftada iki kez köyden gelen bir kahya olduğunu söylüyor. Doğu kanadında üç yatak odası ayarlamış," diyor Ellis arabadan inerken, ağır ahşap ön kapıya doğru yürürken bir cırcır böceği senfonisi bize serenat yapıyor. Zoe kollarımda, başı çenemin altında, Ellis bekçinin ona verdiği zarftan kocaman, demir bir anahtar çıkarıp eski kilide takarken biz arkamıza yaslanıyoruz.

Metal gıcırdıyor ve sonra kapı kolayca açılıyor. Ellis önce davranıp ışıkları yakıyor ve ben neye doğru yürüdüğümüzü görünce nefesim kesiliyor. Ötesindeki giriş yolu kadar büyük ki içine park edebilirdik. Bir

Eklektik sanat eserleri duvarları kaplıyor ve büyük, kaldırım taşlı bir merdiven odanın kenarından kıvrılarak üst katlara çıkıyor.

"Bu harika," diye fısıldıyorum, kalbim aniden yükseliyor çünkü *burada yaşayabiliyorum?*

Ellis beni merdivenlere doğru yönlendirmek için elini kaldırıyor, ama parmakları daha belime değmeden tekrar yanına düşüyor.

Bana bakmadan boğazını temizliyor. "Sabah keşfederiz. Hepimiz biraz uyumaya çalışalım ve sonra..." Fuayeden çıkan karanlık bir kapıya bakarken sözleri kayboluyor.

Sonra, başka bir şey söylemeden, ona doğru adım atıyor. Zoe ve ben onun karanlığa dalışını izliyoruz. Bir an sonra içeride ışıklar yanıp sönüyor ve boğazımda bir nefes daha düğümleniyor.

Kütüphane.

Merhum Mösyö Perdue'nün hevesli bir koleksiyoncu olduğu söyleniyordu, ancak görünen o ki *"hevesli"* kelimesi yetersiz kalıyor. Yirmi metrelik duvarları ve odanın üst yarısını saran, ikinci bir raf setine erişen gerçek bir balkonu ile oda çok büyük. Bir zamanlar balo salonu olarak kullanılmış olsa da, şimdi bir insanın hayatı boyunca okumayı umabileceğinden çok daha fazla kitapla dolu.

Vay anasını.

"Pekala." Ellis geri çekildi ve kapıyı kapattı. Bize döndüğünde coşkuyla dolup taşıyordu. "Sanırım altı ay her şeye rağmen yetersiz olabilir."

Doğu Kanadı'nı ya da hizmetçinin hazırladığı yatak odalarını bulmamız uzun sürmüyor. "İyi geceler," diye fısıldıyorum Ellis'e, halsiz Zoe'yi kollarımdan onunkine aktarırken.

Kolları kollarıma değdiğinde karnım zangır zangır titriyor ve yeni işverenimin kızının saçlarına gen- tle bir öpücük kondurmasını izlerken kalbim de aynı şeyi yapıyor.

"İyi geceler." İkimiz de odalarımıza doğru dönmeden önce Ellis'in gözleri benimkilerle bir anlığına buluştu.

Yorgunluğuma rağmen, kapıyı arkamdan sessizce kapatıp sıcak ve rahat mekâna bakarken garip bir şekilde huzursuz hissediyorum. Soluk çiçekli duvar kâğıtları yüksek duvarları kaplıyor ve tül perdeler açık pencerelerden gelen esintiyle dalgalanarak oymalı ahşap yatağa takılıyor.

Elimde sadece küçük gece çantam var, Ellis'in diğer tüm bavulları sabah getirme teklifini reddedemeyecek kadar yıpranmış durumdayım. Üzerime büyük boy bir tişört geçirip dişlerimi fırçalıyorum, yansıyıp bakıyorum

Şaşırtıcı derecede modern banyonun aynasında. Burada, yaşamam gereken hayattan binlerce mil uzakta olmam hâlâ çok gerçeküstü.

Hayatımı sevmiyordum, ben de değiştirdim. Bu diğer insanların yaptığı türden bir şey, daha güçlü, daha cesur, daha dirençli insanların. Ben de hep böyle düşünmüşümdür zaten. Eğer bunu yapabildiysem, belki ben de böyle olabilirim. Belki gelecek yıl bu zamanlar hayatımın farkına bile varmayacağım.

Kalbim ağzına kadar dolu, yatak odasına geri dönüyorum ve büyük pencerelerle aynı yöne bakan bir kapı fark ediyorum. Merakıma yenik düşüp kapıyı açıyorum ve irkilerek nefesimi içime çekiyorum.

Zarif bir şekilde oyulmuş mermer sütunlarla desteklenen ve görünüşe göre şatonun en üst katı boyunca uzanan bir balkon.

Soğuk taş zemine çıplak ayakla basıp kenara doğru ilerlerken trans halindeyim, ellerim mermer korkuluğu buluyor.

Şatonun geniş, duvarlarla çevrili bahçesinin ötesinde, yaz esintisiyle hafifçe sallanan, ay ışığıyla aydınlanmış bir çayır var. Arazinin uzak köşesinde bir gölet yer alıyor ve küçük bir dere, onu beslemek için sık ağaçların arasından dolanıyor.

"Vay canına." Başlıyorum ve Ellis'i kapımın sağında durmuş, az önce seyrettiğim manzaraya bakarken buluyorum. "Özür dilerim." Yüzünü buruşturarak özür dilemek için elini kaldırdı. "Zoe benim odamda uyuyor. Bu gece yalnız kalmak istemedi. Sadece biraz hava almak istedim."

"Sorun değil," diye fısıldıyorum, yanıma gelip üç metrelik korkulukla ayrılmış olan yanımda durmasını izliyorum.

Uzun bir süre birlikte sessizlik içinde durup araziye bakıyoruz. Uzun, sert bir nefes alıyorum. "Altı ay gerçekten yeterli bir zaman gibi gelmiyor."

Ellis'in artık tanıdık gelen gırtlaktan gelen kıkırdaması sözlerimi selamlıyor. "Daha uzun sürebilir. O kütüphaneyi gördün."

Kollarımı parmaklıklara dayayarak dönüyorum ve buraya geldiğinden beri ilk kez ona doğru düzgün bakıyorum. Beyaz bir tişört ve eşofman giymiş, ayakları taş zeminde çıplak.

Bakışlarımı hissedince, gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir anda vücudumda geziniyor. Her zamanki yatak kıyafetlerimi giyiyorum, ama nasıl oldu da bu kadar ince olduğu hiç aklıma gelmedi? Meme uçlarımı görmemesine imkan yok,

ya da bacaklarımın ne kadarının çıplak olduğunu fark edemiyorum.

Ellis çayıra geri dönüyor, boğazı çalışıyor. Kalbim sıkışıyor.

"Sabah görüşürüz." Parmaklıkları itiyorum ve yatak odamın kapısından içeri süzülüyorum. Kapı kapanır kapanmaz soğuk ahşaba yaslanıyorum, kapı kolu belime batıyor ve nabzım hızla atıyor.

O ilk gece, *yaşlı erkeklerden* hoşlandığıma şaşırmıştım. Şimdi *Ellis Delvaux*'dan hoşlandığımı söylemenin bir faydası yok, üstelik külotum da ıslak. İnkâr etmenin kimseye faydası olmaz.

Ellis Delvaux iyi biri, iyi bir baba ve geçinmesi kolay biri olsa bile, benden istediği tek şeyin bekâr seks olduğunu kanıtlamış bir adam.

Şu anda kulağa oldukça cazip gelse de, oraya tekrar gidemem. Kesinlikle hayır. Dünyanın en güzel, en romantik yerinde olabiliriz ama bu bir peri masalı değil. Eve o ilk gece olabilir diye düşündüm ama annem olmasaydı muhtemelen onu bir daha asla göremeyeceğimi unutmama izin veremem.

Bu şekilde bir araya gelmek onun aramadığı gerçeğini değiştirmiyor ve ben arayan birini hak ediyorum.

Bu . Hikayenin sonu.

Sekiz

ELLIS

"**MERDE** *," diye küfrediyorum içimden, bilgisayarımdaki *bağlantı* düğmesine üst üste üçüncü kez tıklayarak. Sanki iki adım sağa gitmek bu binanın taş duvarlı olduğu gerçeğini değiştirecekmiş gibi. Teknoloji konusunda uzman sayılmasam da, dört yüz yıllık şatoların, sakinlerinin güvenilir bir internet bağlantısına sahip olması için tasarlanmadığı aşikâr.

Bu mülkün merhum sahibi Jean-Luc Perdue, eski evinin modernizasyonu söz konusu olduğunda garip önceliklere sahip görünüyordu. Örneğin, banyomdaki ayna, kullanıcıya dişlerini fırçalarken mümkün olan en güzel ışığı sağlamak için ayarlanabilir LED'lerle donatılmıştır. Bu arada, ocak en az bir asırlık gibi görünüyor ve Josephine bu sabah tava aramaya gittiğinde pişmiş toprak kaplarla doluydu.

Zoe ve ben bayat kruvasanları karıştırırken, bana dönüp çaresizce içindikileri işaret yüzünde beliren düşünceli ifadeyi hatırladığımda, şu anda olduğum gibi hayal kırıklığına uğramış bir halde dudaklarım seğiriyor.

Bu onları bugün son görüşüm oldu, doğruca kütüphaneye gittiler ve öğle yemeği için ortaya çıkmadılar. Josephine'in Zoe ile yolculuğu ne kadar iyi idare ettiğine dair bir yorum olarak, ikisini uzun süre yalnız bırakma konusunda endişeli değilim. İyi olacaklarından eminim.

Ancak ben, hafta bitmeden saçımı başımı yolmaya başlayacağım gibi görünüyor.

Sabit bir internet bağlantısına sahip olmamak bir sorun teşkil edecek ve süreci önemli ölçüde yavaşlatacaktır. Bildiğim için kendimle gurur duyuyorum

Nadir kitaplar hakkında oldukça fazla şey biliyorum ama sadece hafızama ve fikirlerime dayanarak karar verebilecek kadar uzman değilim. *Yeniden arama* yapmam gerekiyor ve görünüşe bakılırsa günlerimin yarısını Perdue'nun kablosuz yönlendirici için en uygun yer olarak gördüğü kilere gidip gelerek geçireceğim.

Bağlanılamadı uyarısı bir kez daha belirlediğinde lanet okuyup dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve ilk panik belirtileriyle devasa odaya bakıyorum. Pazartesi sabahı yapılacak toplantıda Weston'ın yönetim kuruluna ön bulgularımı sunmam gerekiyordu. Rapor edecek bir ilerleme kaydetmeyi umuyordum ama bugün dürüstçe söyleyebileceğim tek şey, odadaki her yüzeyde Başkan Sutton'ın kızını becerme fantezisi kurmaktı.

Bunu gerçekten kontrol altına almam gerekiyor.

Etrafa umutsuzca bir bakış daha attıktan sonra odağımı kapıya yöneltiyorum. Weston'ın teknoloji rektörüne tavsiyesini almak için bir e-posta göndermem gerekiyor ama jet lag acımasız oldu. Gün ilerledikçe kendimi kim bilir ne kadar uzun süre aynı şeylere bakarken buluyorum, beynim yorgunluktan kaynaklanan bir tür kış uykusuna yatıyor.

Burada üç saat daha dursam bile bugün başka hiçbir şey yapamayacağım ve gerçekten Zoe ve Josephine'i kontrol etmem gerekiyor. Uyku düzeninin bozulması, rutinindeki ciddi değişiklik ve hayatına yeni bir insanın girmesi bugünün biraz sarsıntılı geçmesine neden olmuş olmalı. Daha buradaki ilk günümüz ve dadısını bu kadar erken tepelere göndermemeyi tercih ederim.

Evin ortasına kadar uzanan halı kaplı koridorda yürürken ellerimi ceplerime sokup süslü, yaldızlı çerçevelere asılmış çağdaş ve antika sanat eserlerinin eklektik karışımını tarıyorum. Odaların çoğu kapalı, mobilyaları branda bezleriyle örtülmüş ve perdeleri çekilmiş. Neyse ki temizlikçi mutfağın karşısındaki oturma odalarından birini temizlemek için zaman ayırmış ve Josephine ile Zoe'yi orada bulmayı umuyorum. Ama kapı aralığında durduğumda boş olduğunu görüyorum.

Kaşlarımı çatarak bahçeleri kontrol etmek üzereydim ki mutfaktan gelen sıcak kadın kahkahalarını duydum. Donup kaldım, dinliyordum.

"Olamaz!" Jo'nun şakacı ünlemi bir an sonra geliyor, sesi eğlenerek yükseliyor. "Dikkat et, tatlı kız."

Bunu Zoe'nin tanıdık mırıltısı ve ardından bir karıştırma kaşığının bir kassenin kenarına hafifçe vurma sesi izliyor.

Uzuvlarımın kontrolünü yeniden kazanarak, trans halinde mutfağa doğru ilerliyorum.

Kızlar önce beni görmüyor. Zoe tezgâhtaki bir sandalyenin üzerinde duruyor, yüzü, kolları ve saçları un içinde ve gömleğinde yapışkan bir şey var. Yanında duran Jo da hemen hemen aynı durumda ve Zoe kıpırdandığında uçasın diye büyük karıştırma kabını yerinde tutarak öne doğru eğilirken gülümsemesi geniş.

Ben izlerken kızım biraz fazla hevesleniyor ve hamurun bir kısmı kenardan taşarak tezgâhın üzerine sıçırıyor. Zoe hemen telaşla gözlerini kocaman açarak Jo'ya bakıyor ama dadı sadece gülümseyerek pisliği siliyor. "Önemli bir şey değil," diye Zoe'ye parlak bir şekilde güvence veriyor. "Daha çok var. Sence babam ona yemek hazırladığına şaşıracak mı?"

Zoe'nin ne yaptığımızla ya da çevresinde olup bitenlerle hiç ilgilenmediğinden emin olamadığım zamanlar oluyor. Çoğu zaman, benim bilmediğim kendi dünyasında kaybolmuş gibi görünüyor ama şu anda durum böyle değil. Josephine'in sözleri karşısında dişlerini göstererek gülümsüyor ve başını sallayarak bir şeyler anlatıyor. Keyif ve heyecan yüzünün her köşesinden belli oluyor.

Arkalarında, ocakta kaynamakta olan bir tencere, tüm mutfağı ağız sulandırıcı, lezzetli bir kokuyla dolduruyor.

"Bence *çok* etkilenecek," diye devam ediyor Jo ve elini Zoe'nin arkasına götürerek, eğilip tuzluğu alması için geçen birkaç saniye içinde düşmemesini sağlıyor. "Her gece benimle yemek yapar mısın? Senin yardımınla çok daha eğlenceli oluyor."

Biri bana başka tarafa bakmam için bir milyon dolar teklif etse, bunu yapabileceğimden emin değilim. Benim kızla konuşma şekli... *Merde*.

Beni ilk Zoe fark ediyor, gözleri kapı aralığında beni yakalıyor ve anında heyecandan kocaman oluyor. Mutlu bir çığlık atarak sandalyeden atlıyor ve kollarını boynuma dolayarak mutfağa doğru koşarken ben de diz çöküyorum.

"Günün iyi geçti mi, *mon coeur*?" Saçlarını öperek ve tanıdık kokusunu içime çekerek mırıldanıyorum. "Jo'ya iyi yardımcı oldun mu?"

Kafamı kaldırdığımda dadının aceleyle tezgahı sildiğini görüyorum, yanakları pembeleşmiş. "Çok özür dilerim, burası çok dağınık. Siz günü bitirmeden önce ."

"Özür dileme." Çocuğuma bu kadar iyi davranmaya devam ettiği sürece tek bir şey için bile özür dilemesine izin vermeyeceğim. Ben doğrulurken Zoe kendini kucağımdan kurtarıyor ve Josephine'in yanına geri dönüyor. Kapı aralığında durup, Zoe'nin kaşığı yeniden coşkuyla almasını izliyorum. "Benim devralmamı ister misin? Çok yorulmuş olmalısın."

Başını sallıyor ve bana güven verici bir şekilde gülümsüyor. "Biz iyiyiz! Burada işimiz bitti."

"Ne yiyoruz?" Onlara yaklaşıyorum, ellerimi ceplerime gömüyorum.

"Oh!" Nedense Jo şu anda bana bakmıyor, kilere geri götürmek üzere bir şeyler toplamakla meşgul. "Bu krep. Tavuklu ve sebzeli. Fransız yemeklerine pek aşına değilim ama bir tarif kitabı buldum-" Bana bir bakış fırlatıyor ve sözleri dağılıyor.

Şu anda nasıl görünmeliyim? Şaşırmış mı? Korkmuş?

"Çok kötüyse, kilerde makarna var." Jo sessizliği gergin bir bozuyor. "Zoe'nin tavuk nugget'ları da hazırda bekliyor, her ihtimale karşı. Fransız markası ama onun seçmesine izin verdim. Çok fazla ev yemeği yemediğinizi söylediğinizi hatırladım, o yüzden düşündüm ki-"

"Bu harika," diye kestirip atıyorum onun endişeli gevezeliğini. İçimde bir şeyler oluyor, onun güzel yüzüyle ya da vücudunun kıvrımlarıyla kesinlikle ilgisi olmayan ve her şeyin kalbiyle ilgili olan, giderek artan bir sıcaklık. Şimdi bir şekilde -mucizevi bir şekilde- içinde bulunduğu kadından bile daha güzel olduğundan şüphelendiğim kalbi.

Oh, Tanrı aşkına. Daha *bir gün* oldu ve onunla birlikte yaşamının uyumlu olmadığımızı kanıtlayacağına dair tüm umutlarım çoktan suya düştü.

"Masayı hazırlayayım." Yine de, teklifi yaptıktan sonra bile ikisinin çalışmasını izliyorum.

Zoe'nin mesleki terapisti bana sürekli ince motor beceri egzersizlerini yapmamı hatırlatıyor, ancak sadece tek bir setin üstesinden gelmek bile yoğun ve yorucu bir süreç. Zoe nefret ediyor, ben nefret ediyorum ve sonunda ikimiz de gözyaşlarına boğuluyoruz.

Şu anda neşeli ve meşgul, ona öğretmekte zorlandığımız hareketleri yapıyor. Jo avucunda birkaç yemek kaşığı unla elini uzatıyor ve Zoe uzanıp unu tutam tutam hamurun içine koyuyor. Eski

Değişim o kadar sıradan ki, herkes ikilinin bunu daha önce binlerce kez yaptığını düşünebilir.

Mutfığa doğru ilerlerken, dolaptan birkaç uyumsuz tabak almak için kızların arkasından geçiyorum. Ancak döndüğümde neredeyse Josephine'e çarpıyordum.

Küçük, kadınsı eller dışarı çıkıyor, ikimizi de sabitlemek için göğsüme bastırıyor. "Özür dilerim!" diye ciyaklıyor ve saniyeler sonra her şey bitiyor. O gitti ve ben de halüsinasyon görüp görmediğimi yarı yarıya merak ederek niyetlendiğim yöne doğru ilerliyorum. Ellerin göğsüme dokunduğu yerdeki sıcaklık öyle olmadığını gösteriyor.

Ben de sertim. Acı verici bir şekilde.

Tabakları masaya koyarken duraksıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve bedenim üzerinde biraz kontrol kurmaya çalışıyorum. Bu nafile ve zihnim onun bedeninin benimkiyle birlikte hareket ettiği, *beni* ele geçirdiği anılarla dolup taşıyor. Neyim var benim böyle? Ben lanet bir hayvan değilim. Elbette kendim üzerinde bundan daha fazla kontrolüm var.

Gözlerimi açıp omzumun üzerinden bakıyorum ve bakışlarım bir taş gibi dadımın taytının üzerinden kışının kıvrımına düşüyor. Açıkçası, hayır, kendim üzerinde bundan daha fazla kontrolüm yok.

Kendini sikimin üzerine bırakırken o kalçayı kavradım. Üzerinden haftalar geçti ama hâlâ amının beni saran sıkı, sıcak kavrayışını hissedebiliyor, kulağında nefes nefese inlemelerini duyabiliyor, tadını alabiliyorum. Dişlerimi gıcırdatıyorum, zayıflığım yüzünden kendimden nefret ediyorum.

Biraz hava almam lazım.

"Duş almak için biraz uzaklaşmamın sakıncası var mı?"

Jo dönüp bana bakıyor, güven verici bir şekilde gülümsüyor ve benim uygunsuz meşguliyetimden habersiz. "Elbette. Bu kadar erken bitirmeni beklemiyorduk, bu yüzden yemek biraz daha hazır olmayacak. Acele . Zoe'ye bu gece dereye kadar yürüyebileceğimize dair söz verdim ama ailece vakit geçirmek istersen onu da götürebilirsin." Yorumu hazırlıksızdı ama bu yeni dinamikte nerede durduğunu ölçmeye çalıştığını söyleyebilirim.

Keşke cevabı bilseydim.

Bu kadına verdiğim tepki göz önüne alındığında mesleki sınırları korumak hayati önem taşıyor gibi görünse de, Zoe ve benim Josephine'in yabancı bir ülkedeki tek bağlantıları olduğumuzu unutmuş değilim. Nasıl olur da ona en azından bir arkadaş gibi davranmam? Özellikle de Zoe'ye karşı ne kadar iyi olduğunu kanıtladığı düşünülürse.

Bana binmeye başladığında ellerim omuzlarımda sıkılaşıyor, alınlarımız birbirine bastırılıyor, öpücükler çalınıyor- "Lütfen bize katıl," dediğimi duyuyorum ve o parlarken içime bir sıcaklık yayılıyor.

Jo siyah bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırıyor ve Zoe'nin boynundaki unu silmek için hareket ederken bana bakıyor. "Emin misin?"

Sanki onu ne kadar mutlu ettiğini görünce fikrimi değiştirebilirmişim gibi. Başımı sallayarak kapıya doğru döndüm. "Kesinlikle." *Kesinlikle olmaz.* "Birazdan döneceğim. Sadece tozdan kurtulmak istiyorum." Beni sertleştirdiğinde kaçmak bunu aşmak için uzun vadeli bir strateji değil ama şimdilik idare etmek zorunda.

Jo ve Zoe'nin duyma mesafesinden çıkar çıkmaz koşmaya başlıyorum, büyük merdiveni ikişer ikişer çıkıyorum ve kalın halılarla kaplı doğu koridorundan odama doğru ilerliyorum. Çok sinirliyim, sikim taş gibi sert ve alt katta kızımın yemek yapan genç kadından başka bir şey düşünemiyorum.

Bana neler oluyor?

Evet, o harika bir insan. Evet, Zoe'yle çok iyi anlaşıyor ve beni hayatım boyunca kimsenin tahrik etmediği kadar tahrik ediyor. Ayrıca yirmi iki yaşında ve tek bir imzasıyla kariyerimi bitirebilecek bir kadının kızı. Buraya gelmeden önce, bunun biteceğine yemin etmiştim. Şimdi, bir gün içinde ve bir şekilde kendimi daha önce olduğumdan daha derinde buldum.

Josephine'le bir şansım olduysa bile, artık yok ve olmadıysa bile, artık onun da işvereni olduğum gerçeği dışında *hiçbir şey değişmedi.* İlgiilenmiyor ve çok daha genç, çok güzel çalışanını nesneleştiren türden bir adam olmayı reddediyorum.

Duş almama gerek yok ama yemeğe kuru saçlarla dönersem tuhaf görünürüm. Görünüşün iyiliği için banyoya giriyorum, soyunurken banyo aynasından kendime bakıyorum. Sanki Josephine'in sikime boşalmasının anısıyla mastürbasyon yapmamak için kendimi korkutabilirmişim gibi.

Ne yaptığıma sadece yarı yarıya dikkat ediyorum, ama telefonumu banyo makyaj masasına koymaya gittiğimde, gerçekliğe geri dönmem için ekrana hızlı bir bakış atmam yeterli oluyor.

Gelen arama: Miranda Perkins

İyi tarafından bakarsak, sikim artık sert değil. Gerçi en aşırı mavi taşak vakası bile bu çağrıya cevap vermek zorunda kalmamak için iyi bir değiş tokuş gibi görünüyor.

Dışlerimi sıkarak suyu kapattım ve aramayı kabul ettim.

"Ne istiyorsun?"

Telefonun içinden, bir zamanlar bana çok tanıdık gelen ama şimdi sadece midemi bulandıran soğuk bir kadın sesi cevap vermeden önce trafiğin uzak sesini duyuyorum. "Sana da merhaba."

"Beni şaka yapmak için aramıyorsun. Ya bana ne istediğini söylersin ya da telefonu kapatırım." Yatak odasına geçip perdeleri çekiyorum ve dışarıya bakıyorum.

Miranda iç geçirir. "Sadece kontrol ediyordum. Zoe'yi Fransa'ya götürmekle ilgili e-postanı aldım. Ne kadar kalacaksınız?"

Bir hafta önce gönderdiğim e-posta mı? "Bir süredir," diye belli belirsiz cevap veriyorum. Bahçenin kenarındaki hareket gözüme çarpıyor ve Zoe'nin saçları öğleden sonra güneşinin ışığında parlayarak görüş alanıma girmesini izliyorum. Bir an sonra Jo da onu takip ediyor ve gülümsemesini buradan görebiliyorum.

Miranda nihayet cevap verdiğinde arka planda daha fazla trafik sesi duyuluyor. "Siz ziyaret etmek isterim. Birkaç ay içinde BM kongresi için Brüksel'de olacağım. Annenle mi kalıyorsun?"

"Hayır."

Bunu sessiz bir hayal kırıklığı sesi takip eder. "Tamam. Açıklama için teşekkürler. O nasıl?"

Kuş sesleri açık pencerelerden içeri süzölüyor. Bugün hava ılık ama aşırı yapışkan ve sıcak değil. Bütün gün güvenilir bir internet bağlantısı kurmaya çalıştım ve dadıma duyduğum şehvetten dilsiz kaldım. Şu anda yapmak istediğim son şey, hayatımı ateşe veren ve çekip giden kadınla konuşmak.

Jo ve Zoe yükseltilmiş bahçe yataklarından birinin yanında diz ökmüşler, Jo bir şeyleri işaret ediyor, ağzından keşke duyabilsem dediğim kelimeler çıkıyor. "O harika biri," diye itiraf ediyorum, keşke telefonu duvara fırlatabilsem ve Miranda Perkins'i hayatımdan sonsuza dek çıkarabilsem. "Sanırım taşra ona uyacak. Burayı seviyor gibi görünüyor. Geçiş süreci şu ana kadar zor olmadı."

Miranda hafifçe güler. "Halkının ülkesi. O her zaman benden çok sana benziyordu."

"Nereden biliyorsun?" Acı bir hayal kırıklığının sud- den yükselişini kontrol edemeyerek saldırıyorum. "O üç yaşıdayken gittin

yaşlı."

Bu kadar düşmanca davranmak gereksiz. Bunu biliyorum. *Bunu aşabilsem* ve ne benim ne de kızımızın eski eşim için yeterli olmadığını bilerek yaşamayı öğrensem bu kadar gerginlik yaşanmazdı. Ama nasıl yapabilirim ki? O bir ayağını hayatımızda tutup diğerini dışarıda bırakmakta, ne temelli kalmakta ne de temelli gitmekte ısrar ederken.

Bir an için telefonu kapatacağını düşünüyorum ve onun ne kadar incittiğinin bir kısmını bile incitmiş olmam içimi acımasız bir zevk dalgasıyla dolduruyor. Sonra, "Şey. Her zamanki gibi bir zevkti, Ellis," diyor Miranda, sesi her şeyden çok yorgun geliyor. "Seyahat planlarım biraz daha somutlaştığında seninle temasa ."

"Onu görmeye gelmiyorsun," diye çıkışıyorum, Jo'nun Zoe'ye yükseltilmiş bahçe yatağından otları nasıl keseceğini göstermesini izliyorum. İkili şatoya dönerken kızım çok mutlu, çok kaygısız görünüyor, saçları rüzgârda uçuşarak hızla ilerliyor.

Kendi annesi onun ne kadar inanılmaz olduğunu nasıl göremez? Nasıl bir mucize? Yüreğim burkuluyor ve Miranda itiraz etmekten başka bir şey yapamadan aramayı sonlandırıyorum.

Aşağıda, Josephine durmuş, geriye, araziye bakıyor. Başı geriye düşmüş, yüzünde birkaç saniyelik güneş ışığının tadını çıkarıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Bir erkek nasıl olur da ona bakıp da dilini yutmaz? Taytlar içinde *böyle* görüldüğünde kendimi tutamamam şaşırtıcı mı?

Başını kaldırdığında esinti saçlarının uçlarını karıştırıyor ve sanki bakışlarımı hissetmiş gibi gözlerini eve doğru çeviriyor. Donup kalıyorum, aniden külotuma kadar soyunduğumun ve yirmi iki yaşındaki dadıma zar zor giyinikken bakarken yakalanmanın ona söz verdiğim profesyonelliğin bir göstergesi olmadığını farkına varıyorum.

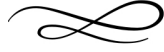
Yine de güneş parlak ve o eve doğru geri dönerken biraz rahatlıyorum, yakalandığıma dair hiçbir belirti olmadan Zoe'yi takip ediyorum.

Miranda'nın aramasından önce olduğu gibi zorlanan ve acımasızca sertleşen ereksiyonuma bakarak inliyorum. *Tanrı olsun.*

Topuklarımın üzerinde dönerek banyoya doğru ilerliyorum. Duşa girmeden önce, suyu gidebildiği kadar soğuk açıyorum.

*Kahretsin

Dokuz

JOSEPHINE

Meraklanmam için yaklaşık bir hafta geçmesi gerekiyor.

Sıkılmadım. Burada yapacak çok şey var ve Zoe beni meşgul ediyor, ancak bir zamanlar eksantrik bir milyonere ait olan gerçek bir Fransız şatosunda merak etmeye başlamadan önce sadece bu kadar uzun süre yaşayabilirsiniz. Bu yüzden, bal kız günlük ekran süresiyle meşgulken, bir zamanlar personel tarafından kullanılmış olması gereken arka merdivenlere gizlice giriyorum.

Fuayedeki ana kapı sadece ikinci kata çıkarken, bu kapı üçüncü bir kata çıkıyor. Ellis ve Zoe bunu birkaç gün önce keşfetmişler ama belli ki benim duyduğum merakı duymamışlar, çünkü ondan tek öğrendiğim *"tavan arası var" oldu.*

Yine de, Ellis'in genel olarak biraz tuhaf olabileceğini fark etmeye başladım. *"National Treasure"* filmini hiç izlememiş gibi davrandığını söylediğimde bana sadece şaşkınlıkla baktı. Yemekten sonra ona ve Zoe'ye filmi benimle birlikte izlemeleri için yalvardım ve Zoe ayak tırnaklarımızı boyarken adam tüm zamanını tarihi yanlışlıklar hakkında yorumlar yaparak geçirdi.

Tuhaf olanı bu kadar çekici bulmasaydım hayatım çok daha kolay olurdu. Connecticut'tayken, kimya ve çekimden başka hiçbir şey bizi birbirimize çekmiyordu. Birlikte bu kadar zaman geçirmek, aramızdaki bağın sadece evde geçirdiğimiz bir geceden ibaret olmadığını doğruladığım için daha da tehlikeli.

Şimdi, onun inanılmaz bir baba olduğunu, istediği zaman çok tatlı olabileceğini ve sesinin neye benzediğini biliyorum - tüm ağırbaşlı ve sert

-İlk uyandığında ve henüz cezveye ulaşmadığında. Aslında, Ellis Delvaux hakkında öğrendiğim her yeni gerçek onu daha çok sevmeme neden oluyor ve keşke o da beni seviyormuş gibi davranmayı bıraksa, çünkü kalbimi bu karmaşadan uzak tutmak gerçekten zorlaşıyor.

Burada *kendim* için bulunmam gerekiyor ve buraya geldiğimizden beri tek bir akşamı bile yalnız geçirmedim, önümüzdeki hafta sonları için de herhangi bir gezi planlamadım. Burada uzun zamandır olmadığım kadar mutluyken şatodan ayrılmak için kendimi motive etmek çok zor. Burası çok güzel ama bundan daha fazlası var. İlk defa günlerim planlı değil. Çalışmam gereken dersler ya da katılmam gereken gönüllü saatler yok. Akşam yemeği pişirdiğimde, benimle birlikte yiyecek insanlar var. Bu çok küçük, sıradan bir şey. Ellis ve Zoe muhtemelen bu konuda bir şey düşünmüyorlar ama masaya her sandalye çektiklerinde, tabakları ve çatal bıçakları yerleştirdiklerinde yüzüm gülüyor.

Merdivenlerden tavan arasına çıkarken, ne tam olarak bilmediğimi fark ediyorum ama ölü bir zenginin tavan arasındaki bu tehlikeli hislerden beni uzaklaştıracak bir şeyler olmalı.

Sonunda küçük bir sahanlığa vardığımda kalçalarım yanıyor; burası ağır ahşap bir kapının karşısındaki küçük pencereden sızan akşamüstü güneşiyle aydınlanıyor. Kapı kolu direnç göstermeden dönüyor ve kafamı içeri sokuyorum, anında alt katlardan yükselip hapsolmuş bir ısı ve nem duvarına çarpıyorum.

Büyük ama ilk bakışta çok da ilgi çekici değil.

Geniş tahta döşemelerin üzerinden geçerken kollarımı göğsümün üzerinde sıkıca kavuşturuyorum ve etrafımdaki tozlu kasalara, dayanıksız karton kutulara ve ara sıra gördüğüm kırık mobilya parçalarına bakıyorum. Kirli şampanya flütleri ve çirkin bir bebek resmiyle dolu bir raf var. Yanında yontulmuş mermer bir kaide var.

Connecticut'taki ailemin evindeki tavan arasına benziyor. Ellis'in biz konuşurken on binlerce nadir kitabı karıştırdığını düşünürsek, oldukça hayal kırıklığı yaratıyor. Görünüşe göre Mösyö Perdue'nun abartılı zevkleri kütüphaneden öteye gitmemiş.

Oda da her geçen dakika dayanılmaz derecede sıcaklaşıyor ve tişörtüm sırtıma yapışmaya başladı bile. Ağır bir yenilgi iç çekişi yaparak gitmek için dönüyorum, ama gözlerim soluk ahşap bir masanın üzerinde boşa duran bir makineye takılıyor ve kalbim yerinden fırlıyor.

Bu bir dikiş makinesi.

Babamın annesi Georgia Nine hayattayken dikiş dikmeyi çok severdi. Noel stoklarımdan ayrıntılı yorganlara kadar her şeyi dikerdi ve her yaz onun evinde geçirdiğim haftalar boyunca bana da öğretti.

İyi değilim ve öğrendiğim makine bu dinozordan çok daha yeniydi, ama çözebilirim, değil mi? Dışarıda bir yerlerde 1800'lerden kalma bir dikiş makinesinin nasıl çalıştırılacağına dair YouTube videoları hazırlayan birileri olmalı. Bir projeye sahip olmak eğlenceli olurdu ve günah kadar sıcak ama çok sınırsız işverenimden başka odaklanabileceğim bir şey olması iyi olurdu.

Bu şekilde taşrada olmak Zoe'nin Target gardırobuna zarar verdi. Sadece bir haftadır buradayız ve şimdiden iki elbisesini, bir tişörtünü ve bir çift şortunu parçaladı. Zamanımı ona yenilerini yapmaktan daha kötü şekilde harcayabilirim.

Bu şeyi bir uzvunu ya da duvarlardan birini kırmadan aşağı taşımak kolay değil. Yine de başarıyorum ve Zoe tabletinden geçici olarak ayrılıyor, ağır masa karnıma batarken sallana sallana odaya girmemi izliyor.

Gün boyunca Ellis'i rahatsız etmemek için oturma odalarının libaryaya en uzak olanlarından birini tuttuk. Burası rahat ve çiçekli mavi duvar kağıdıyla dekore edilmiş; kabarık, parlak pembe kanepeler ve uyumsuz sandalyelerle gülünç bir tezat oluşturuyor. Ayrıca kilerdeki Wi-Fi yönlendiricisinin hemen karşısında yer alıyor. Bu bir şans, çünkü öğrencim ayrılmadan önce yüklediğim anaokulu ders planlarıyla pek işbirliği yapmadığı için bol bol Google'da arama yapıyorum. Teknik olarak hala yaz tatilindeyiz, ancak sonbaharda geride kalmaması için iyi bir rutin oluşturmayı umuyorum.

"Bu bir dikiş makinesi," diyorum parlak bir sesle, duvardaki boş bir alana koyarken. "Sana birlikte yeni elbiseler yapabiliriz diye düşündüm."

Zoe mırıldanıyor, gelip bakmak için koltuktan kalkıyor. "Tamam."

Olayı büyütmemeye çalışarak bir gülümsemeyi bastırıyorum. Son birkaç gündür, benim yanımda konuşmaya çok daha istekli görünüyor. Birinin bana günde yirmi kez "*hayır*" dediğini duymaktan hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum.

Ellerimin tozunu pamuklu eteğime sürerek geri çekilip makineyi inceliyorum. Saf demirden yapılmış görünüyor ve

yaklaşık yüz yaşında, ama düğmeleri çevirdiğimde her şey sorunsuz hareket ediyor gibi görünüyor.

"Eminim babamı yemekten sonra köye gidip dondurma yememize izin vermesi için ikna edebiliriz," diyorum ona, dün pazarda gördüğüm ufak tefek yiyecekleri düşünerek.

Arkamdan derin bir ses geliyor. "Babam kolayca ikna olur." Zoe anında parlıyor ve tabletine geri dönmeden önce Ellis'e göstermelik bir kucak vermek için odanın diğer ucuna atlıyor. Onunla göz göze geliyorum ve bana verdiği çarpık gülümsemeyle kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

" bu kadar mı?"

İç geçiriyor, gülümsemesi düşünceli bir ifadeye dönüşüyor. "Henüz değil. Oldukça tuhaf bir şey keşfettim. Birkaç meslektaşımın e-posta bekliyorum."

"Tuhaf mı?"

Başını sallarken gözlerinde bir heyecan parıltısı var. "Gel bak."

Onu evin içinde takip ediyorum, ayak seslerimiz kaldırım taşlı zeminlerde yankılanıyor. Kütüphane kesinlikle Ellis'e ait ve onun üzerinde çalıştığı bir şeyi bozmasından korktuğum için Zoe'yi buradan uzak tutmak için geleni yapıyorum. Odanın ortasındaki parlak ahşap masanın üzerine kurulmuş derme çatma ofis hariç, burası son gördüğüm haliyle hemen hemen aynı görünüyor. Turuncu bir uzatma kablosu, dizüstü bilgisayarından motheaten halının üzerine dolanıyor ve yakındaki bir rafta oturan kablosuz bir hoparlörden sessizce müzik çalıyor.

"Bir dakika bekle," diyor Ellis, belli ki heyecanla dolup taşıyor. Kapı aralığında durup odanın dolaşmasını, farklı alanlardaki raflardan rastgele kitaplar seçmesini ve yığını masanın üzerine koymasını izliyorum.

Nedense onun yanına gittiğimde nefes almakta zorlanıyorum, ilk kitabın başlık sayfasını açıp *İngilizce-İkinci* Basım bir satırı işaret ettiğinde dirseklerimiz birbirine değiyor. Kitabı bir kenara bırakıp diğerini açıyor ve bana aynı sözcüklerin Fransızca'sını gösteriyor.

"Hepsi böyle," diye açıklıyor. "İlk başta, sadece ikinci baskıların bir bölümüne rastladığımı düşündüm, ama hayır."

Çenem düştü. "mi?" Devasa odayı, başımızın üzerinde yükselen binlerce ve binlerce kitabı ve sandıklarda duran daha da fazlasını işaret ediyorum. "Bu... bu *normal* mi?"

Ellis başını sallıyor ve bana bakmak için döndüğünde gözleri heyecandan parlıyor. "Daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Bunun gibi kolejliler genellikle ilk baskıları denerler. Daha prestijli."

"Peki Mösyö Perdue neden sadece ikincileri topladı? Görünüşe bakılırsa birincileri de toplayabilirdi." Zayıf bir kahkaha atarak muhteşem eski evi işaret ediyorum.

"Senin tahminin de benimki kadar iyi." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor ve şaşkınlıkla odaya bakıyor. Tutkusu bulaşıcı ve bu konuda neredeyse hiçbir şey bilmememe rağmen kalbimin daha hızlı attığını hissediyorum. "Bu, dünyadaki en büyük ikinci baskı kitap koleksiyonlarından biri olmalı."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Bu delilik."

"Gerçekten de öyle." Bilgisayarının yanına düzgünce yığılmış birkaç kâğıt parçasını almak için uzandı. "Hepsi bu kadar değil. Gittikçe *bunları* buluyorum." Merakla kâğıtları alıyorum ve en üstte "JLP" harfleriyle süslenmiş zarif kırtasiye malzemelerine bakıyorum.

Maci,

Yeni Zelanda'ya götürdüğümüz gemiyi hatırlıyor musunuz?

/ock? Geçen gün bu konudan bahsediyordum.

/Bana göstermek bir sürü planın vardı ve otel hemen ayrıldık.

New /ock'u hala görmedim ve hiçbir şey öğrenemedim.

/ovc şvc

Sonra, bir sonraki.

Maci,

Mutlu yıllar, aşkım. Bütün hafta seni düşündüm. Umarım çikolatalı kek yersin ve bu senin için çok iyi olur (extca /costing, o/ covcse).

/ovc şvc

Üç tane daha var ve hepsi de aynı kadına hitaben yazılmış, anılara ya da yazarın günlük yaşamına dair boş yansımalar. Beni okurken izleyen Ellis'e bakıyorum. "Luc, Jean-Luc Perdue muydu? Mari onun karısı mıydı?"

"Hiç evlenmemiş. Kontrol ettim." Ellis notları alır ve arkasını bilgisayarının yanına koyar. "Sen de benim kadar biliyorsun. Yine de ilginç, sence de öyle değil mi?"

Evet, öyle. "Acaba kitapları onun için mi topluyordu?" Bu olasılık, Weston'ın koleksiyonu parçalayıp istemediklerini en yüksek teklifi verene satması fikrini trajik kılıyor. "Okulun koleksiyonu olduğu gibi saklayacağını sanmıyorum?" Soruyorum ve parlak, soluk mavi gözler benimkilerle buluştuğunda nefesim boğazımda düğümleniyor.

Ellis'in cevap gülümsemesi hüzünlüydü. "Bundan şüpheliyim. Weston'ın işi duygusallık değil. Bu kitapların sadece küçük bir kısmı okulun koleksiyonuna girecek. Çoğu satılacak, bağışlanacak ya da yeterince değerliyse açık artırmaya çıkarılacak. Şimdiden on bin dolar değerinde en az üç tane buldum. Bu odada milyonlarca dolarla karşı karşıyayız."

Milyonlarca mı? Çenem düştü. "Vay anasını. Annemin haberi var mı?"

Keşke soruyu ağızımdan çıktığı anda geri itebilseydim. Patronundan bahsedince Ellis'in sırtı dikleşiyor ve telefonunu kontrol ediyormuş gibi yaparak benden uzaklaşıyor. "Pazartesi akşamı yönetim kuruluyla sanal bir toplantım var ve sanırım Başkan Sutton da katılacak." Bana baktı. "burada daha uzun süre kalabilmek için ek ödenek talebinde bulunacağım. Açıkçası bunun ne kadar süreceği konusunda ne benim ne de meslektaşlarımdan bir fikri var. Her bir kitabın fotoğraflanması, kataloglanması, değerinin araştırılması ve ardından değer biçilmesi gerekiyor..." Sözüünü kesiyor ve aramızda konuşulmamış bir soru asılı kalıyor.

Aslında bu bir soru değil. Benim için değil. "Kalacağım. Sen ve Zoe burada olduğunuz sürece."

"mi?"

Omuz silkiyorum. "İyi para veriyorsun."

Ellis homurdanarak masaya yaslanır ve alaycı bir şekilde gülümser. "Hayır, kesinlikle öyle düşünmüyorum."

"Ofisten daha iyisini bulamazsın." İçinde bulunduğumuz güzel odayı işaret ediyorum. "Zoe de zaten "Hungry, Hungry Hippos" ile peşime düşecekti, o yüzden kalıp onu bu dertten kurtarabilirim."

Sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi bir süre bana bakıyor, ama sonunda hafifçe gülümseyip başını sallıyor. "Minnettarım. Gerçekten, Josephine. Onunla harika gidiyorsun. Kimseye bu kadar çabuk alıştığını görmemiştım."

İltifat karşısında göğsüm ısınıyor ve gülümsememi görmemesi için etrafıma bakınarak arkamı dönüyorum. İş kabul ettiğimde neye bulaştığımı tam olarak bilmiyordum. Tek bildiğim, Zoe'nin önümüzdeki altı ayı berbat edecek bir velet olabileceğiydi. Ama öyle değil. Tatlı ve zeki, etrafındaki dünyayla ilgili sorularla sürekli bana bakıyor ve birkaç kelimeden fazla konuşmaya gerek kalmadan derdini açıkça anlatıyor.

Zoe'nin yaşına geldiğimde, sosyal görgü kurallarının çok farkında olan ve beyaz pantolonuma çimen lekesi bulaştırmamak için eğitilmiş küçük bir yetiştikine dönüşmüştüm. Bunun üzerinde hiç düşünmedim ama Zoe'nin tarlalarda koşuşturmasını ve ellerini çamur birikintilerine sokmasını izleyerek geçirdiğim günlerde, yetiştirilme tarzımın ne kadar katı ve yalnız olduğunu anladım. Ailem kötü insanlar değildi. Beni ve birbirlerini seviyorlardı ama evimizde pek kahkaha yoktu.

"Onu şimdiden seviyor gibiyim," diye itiraf ediyorum, bu kadar kısa sürede hayatımın büyük bir parçası haline gelen küçük kıza karşı kalbimin şefkatle kabardığını hissediyorum. "O çok iyi bir çocuk, Ellis. Hem de çok. Spektrumda olmasının sizin için zor olduğunu biliyorum ama o harika biri. Çok iyi bir iş çıkardınız."

Ellis ayakkabılarına bakıyor, ifadesi okunmuyor. "Bana moral konuşması yapma konusunda uzman sayılırsın, değil mi?" Sesi acı çekmiş ya da utanmış gibi geliyor.

Hiç düşünmeden dirseğimle onu dürtüyorum ve bunu yapmamam gerektiğini hemen anlıyorum. Bunda uygunsuz bir şey yoktu. Jest dostça ve tamamen iyi huyluydu, ama aynı zamanda şimdiye kadar çizdiğimizi bile fark etmediğim görünmez bir çizgiyi de aştı. *Monkey Do*'da ben gitmeye çalışırken bileğimi tuttuğu o andan beri ilk kez birbirimize dokunduk.

"Belki de maaş zammı için uğraşıyorumdur." Gülüyorum, ani gerginliği çalışıyorum.

Yanımdaki yakışıklı adam alay ederek bana doğru bakıyor, parlak mavi gözleri eğlenceyle ve tam olarak tanımlayamadığım başka bir şeyle parlıyor. "Korkarım hayal kırıklığına uğrayacaksın."

Sıcaklık leğen kemiğime doğru kıvrılıyor, yavaş, baş döndürücü bir yayılma midemin dönmesine ve kalçalarımın gevşemesine neden oluyor. Evet, işte bu. İşte *bu* yüzden bekâretimi bu adama iki saat sonra kaybettim.

Ellis bana seslendiğinde masadan kalkıp kapıya doğru yöneliyorum. "Buraya geldiğimizden beri hepimize yemek pişiriyorsun, bu arada bu senin işinin bir parçası değil. Köyde küçük bir bistro var, neden bu akşam hep birlikte oraya gitmiyoruz? Ben ısmarlıyorum."

Kapı aralığında duraksayarak omzumun üzerinden geriye bakıyorum, dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Sorun değil. Hoşuma gitti."

On

ELLIS

"PROJE KABUL EDİLEBİLİR ŞEKİLDE DAHA KAPSAMLI inanmaya yönlendirildiğimizden daha fazla. Mösyö Perdue bir tür istifçiydi, korkarım. Kitapların önemli bir kısmı değersiz ama nadir baskıların yanına konmuşlar. Bunun bir mantığı ya da nedeni yok. Sanki onları sırf bunun için topluyormuş gibi."

Weston Üniversitesi yönetim kurulu, bilgisayar ekranımdan bana bakıyor, her biri kendi kutusunda, genellikle arkalarında meşe panelli bir çalışma odası gibi görünen bir şeyle çerçevelenmiş. En sağda kaşlarını çatmış bir Başkan Sutton var. Hafifçe öne doğru eğiliyor ve aramızda üç bin mil olmasına rağmen, bu kadının görmesini istediğimden çok daha fazlasını gördüğünü hissediyorum. "Değerli derken," diyor, "şu ana kadar gördüğünüz kitapların sizin maaşınızı ve Montgomery'deki geçici yedeğinizin maaşını karşılayacak kadar değerli olduğuna inanıyor musunuz?"

"Ah," diye çenemi kaşıyarak rahatsız edici bir kahkaha attım. "Sayın Başkan, bu sabah en az on bin ABD doları değerinde dört kitap buldum. Her biri." Bu açıklama şaşkın bir sessizlikle karşılandı, ben de acele ettim. "Sanırım bu evde milyonlarca dolarlık nadir kitap olduğunu söylemek yanlış olmaz. İlk bulgularımı doğrulamak üzere bazılarını incelemeleri için birkaç değer biçme uzmanıyla temasa geçtim, ancak değer açısından doğru noktada olduğuma eminim."

Yönetim kurulunun gözlerindeki heyecanlı ve aç parıltıyı yanlış anlamak mümkün değil. Aralarında memnun görünmeyen tek kişi

Başkan Sutton. Acaba bu haber kızının daha uzun süre ortalıkta olmayacağı anlamına mı geliyordu? "Bu konudaki çalışmalarınız için teşekkür ederim, Bay Delvaux. Lütfen bulgularınız hakkında bizi bilgilendirin." Dudaklarını büzerek önündeki masanın üzerinde bazı kâğıtları karıştırıyor.

"Olur," diye kabul ediyorum ve bir hoş beş telaşıyla telefonu kapatıyorum. Telefon görüşmesini yaptığım mutfak sandalyesinde arkama yaslanarak

sırıttıyor. Nihayet, en sonunda, hayatım doğru yönde ilerliyor gibi görünüyor - *olumlu* bir yönde. İşim büyüleyici, zorlu ve üniversite için değerli. Bildiğim kadarıyla kütüphane personelinin Fransızca konuşan tek üyesi benim ve vatandaşlık statüm sayesinde çalışma vizesi almam ilerlememi yavaşlatmayacak. *Bana ihtiyaçları var* ve işimin güvende olduğunu bilmek sırtımdan ağır bir yükü kaldırıyor.

Sadece işler iyi gitmiyor, Zoe de gelişiyor. Bunu beklemiyordum. Doğrusu, rutinindeki ani ve acımasız değişimin felaket olacağını tahmin ediyordum. Josephine bana onun da geleceğine dair güvence verdikten sonra bile birkaç uykusuz gece geçirdim ve iş onun için çok ağır olursa ne yapacağımı düşündüm. Annem buradan sadece birkaç saat uzakta yaşıyor ama şeker hastası ve çabuk yoruluyor. Muhtemelen torunuyla birkaç gün geçirebilir ama bu uzun vadeli bir çözüm olmaz.

Şimdi, bir buçuk haftadan biraz daha fazla bir süre içinde, buna ihtiyacım olmayacağı anlaşıyor.

Zoe daha iyi uyuyor, daha iyi yemek yiyor ve en son ne zaman bu kadar çok gün üst üste sinir krizi geçirmeden geçirdiğimizi hatırlamıyorum. Belki de ruh halimdeki yükselişi fark etti ya da -daha büyük olasılıkla- Josephine'e teşekkür etmeliyim. Kadın sonsuz sabırlı ve bahçeye ektikleri sebze tohumlarını sulamaktan akşam yemeği pişirmeye kadar kızımı günün neredeyse her bölümüne dahil etmeyi kendine görev edinmiş gibi görünüyor.

Okul, bebek bakıcıları, kütüphane ve terapiler arasında sürüklenmek yerine, kızımın nihayet biraz yavaşlama şansı var. Günlerini şato arazisini keşfederek, derede oynayarak, köye yürüyerek ve arkadaki büyük meşe ağacının altında bir battaniyenin üzerinde okul derslerini yaparak geçiriyor. *O mutlu* ve şimdi tek endişelenmem gereken şey, gerçekliğe dönmemiz gerektiğinde ne yapacağım.

Yine de o zamana daha çok var ve endişelenmek için kendime kısa bir mola veriyorum.

Saat farkı nedeniyle, yönetim kuruluyla yapacağımız bu toplantı tam da Zoe'nin her zamanki yatma saatine denk geliyordu. Josephine'e tereddütle gece rutinini idare edip edemeyeceğini sorduğumda sadece gülümsedi ve Zoe'ye dönerek neşeyle bunun onun için sorun olup olmadığını sordu. Zoe başını sallayarak neşelendi ve üst katlardan duyduğum çığlık seslerine bakılırsa her şey yolunda gitti.

Şimdi saat sekiz bile değil ve ben hala bir mikrodalga yemeği ısıtıp boğazıma tıkmaktan ve kanepede sızıp kalmaktan daha fazlasını yapacak enerjiye sahibim. Bir kitap bulmayı ya da iş arkadaşlarımın tavsiye ettiği üç düzine kadar televizyon programından birini izlemeyi düşünüyorum. Ya da daha iyisi, Josephine'in kapısını çalıp ona satranç oynamayı teklif edebilirim ya da -düşüncemden utanarak düşünceyi olduğu yerde durdurabilirim. Kadından umutsuzca etkileniyorum ve ilk düşüncem onu benimle *satranç* oynamaya davet etmek mi? Tanrım, o kadar uzun zamandır bekâr mıyım?

Tüm bunların yerine telefonumu elime alıyorum. Her türlü rahatlama kulağa cazip gelse de, belli ki yakmam gereken bir enerji var.

İyi indi mi?

Josephine: Dış fırçalamadan sonra bahçede kovalamaca oynadık ve onu yukarı taşımak zorunda kaldım. Babam için yarı uykulu mırıldandığı bazı istekler oldu ama bunun dışında şikayet yok.

Çok teşekkür ederim. Boş zamanlarında çalışmanı istemek gibi bir alışkanlık edinmeyeceğime söz veriyorum. O aşağıda olduğuna göre, koşuya çıkmamın bir sakıncası var mı? Uzun sürmez.

Umarım. Kendime bakma çabam kalp kriziyle sonuçlanmazsa.

Josephine: NP! Sadece okuyorum. Sean'a dikkat et.

Sean?

Josephine: Sokağın karşısındaki çiftliğin beyaz horozu. Tam bir pislik.

Kıkırdayarak yatak odama doğru , sadece Zoe'yi kontrol etmek için kafamı içeri sokmak üzere duraklıyorum. Koşu ayakkabılarımı yanıma almam son derece op- timistçe bir davranıştı ama şimdi olacıklardan korkuyor olsam da bunu yaptığımı memnunum. Herhangi bir egzersiz yapmayalı ne kadar uzun zaman olduğunu düşünürsek, bu hiç de hoş olmayacak.

Saçlarımdaki beyazların hızla artması bir gösterge ise, daha gençleşmiyorum ve birkaç kilo vermektan kesinlikle zarar gelmez. Bu beklenmedik dürtünün, evimin bir oda ötesinde yaşayan güzel kadınla hiçbir ilgisi yok. İlk düşüncem ona benimle satranç oynamasını teklif etmekse, Josephine'i etkilemenin kalp ve damar sağlığını iyileştirmektan çok daha fazlasını gerektireceğinden eminim.

Connecticut'tan ayrılmadan önce kendime söz verdiğim gibi, birlikte geçirdiğimiz geceyi düşünmemek için elimden geleni yapıyorum. Ne kadar istesem de bir türlü kurtulamıyorum. Hatıralar günlük anların içine girip duruyor... Düşüncelerimi kontrol etmekte hiç bu kadar zorlanmamıştım.

Bu arada Josephine her şeyi geride bırakmakta hiç zorlanmıyor gibi görünüyor. Artık hayatımın nasıl bir karmaşa olduğunu ve herhangi bir ilişkiye benimle birlikte getireceğim yığınla yükü ilk elden gördüğüne göre, bir zamanlar sahip olduğu ilgiyi kesinlikle kaybetmiştir. Yirmi iki yaşında hangi genç, saçları ağarmış bir kütüphaneci ve onun inatçı kızıyla birlikte olmak ister ki?

Yeter artık. Kendimi delirtiyorum ve bu saplantıdan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım. Çabucak üstümü değiştirip dışarı çıkıyorum, Josephine'in kapısının altındaki çatlağı bakmamaya ya da geçerken kulaklarımı zorlamamaya dikkat ediyorum. Gecesini nasıl geçirdiğı beni ilgilendirmez.

En azından şatoya giden toprak yolun sonuna kadar gitmeye kararlıyım ama beklediğim gibi koşmak özel bir işkence. Kapılara ulaştığımda ciğerlerim ağrıyor ve bacaklarımdaki kaslar her adımı protesto ediyor. İki kez yavaşlayıp yürümek zorunda kalıyorum ama kendime koyduğum hedefi tutturuyorum - tabii yolun kenarında iki büküm olup nefes nefese kalmak da hedefi tutturmak sayılırsa. Sonunda geri döndüğümde, gün batımının son izleri ormanın arkasında kayboluyor ve tişörtümün arkası terden yapış yapış oluyor.

Üst kata çıkmadan önce mutfakta bir bardak su içmek için duraklıyorum, garajdaki toz kaplı koşu bandına sessizce lanet okuyorum

Connecticut'taki evimden. *İki kereden fazla kullansam öliür müydüm?*

Daha önceki kararımı unutarak, gözlerim sanki büyülenmiş gibi Josephine'in kapısının dibine çekiliyor. Karanlıktı ve içimi mantıksız bir hayal kırıklığı kapladı. Bütün gün Zoe'nin peşinde koşturmaktan uyuyakalmıştır elbette, uyuyakalmasa bile buraya ilk geldiğimizden beri balkon her gece boştu. Fark etmiş olmam bile bu kadına olan takıntımın kanıtı değilse, nedir bilmiyorum.

Kapıyı arkamdan kapatırken, odamdaki boğucu sıcağa lanet ederek nemli tişörtümü çıkarıyorum.

Kapıyı açtığımda balkonun dolu olduğu aklıma bile gelmiyor ve taş korkuluklara dayanmış bir çift çıplak ayağı gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Kalp atışlarım daha yeni yavaşlamaya başlamıştı ve şimdi göğüs kafesime birkaç dakika önce olduğu kadar sert bir şekilde çarpıyor.

"Özür dilerim." Yüzümü buruşturarak dışarı çıkıyorum, gömleğimin olmadığını farkındayım ve tedbirsizliğim için kendime lanet ediyorum.

Josephine eski metal sandalyelerden birinde oturuyor, açık pencere çerçevesine yerleştirilmiş bir lamba ve elinde bir kitap var. Geçen gece onu gördüğüm büyük boy tişörtü giymiş.

O kadar büyük ki, kalçasının ortasına kadar düşüyor ve içimi bir kıskançlık duygusu kaplıyor. gelmişti bu? Eski bir erkek arkadaşından mı? olmalı. Gezegende Josephine Sutton'ı kıskanan tek erkek ben değilimdir herhalde. Her gün Zoe'yle birlikte köye gidiyor, yani muhtemelen beş mil yarıçapındaki tek erkek ben bile değilim.

Eğer başka bir adam onu almak için kapısına gelirse... *Tanrım*. Ne yapardım bilmiyorum ama hoş olmazdı.

"Ellis! Merhaba!" Kitabı yanındaki sandalyeye itiyor, yanakları her zamankinden çok daha pembe, benden başka her yere bakıyor, panik dalga dalga yayılıyor.

Sadece o değil.

Onu bu şekilde, sanki yataktan yeni çıkmış ya da yatağa *girmek* üzereymiş gibi görmek beni biraz *etkilemekten* de öte. On dakika önce kuru kismaya yakındım ve şimdi, kremsi kalçalarının geri kalanını ortaya çıkarmak için gömleğimi soyduğumu hayal etmek bile sikimin zonklamasına yetiyor. Tek düşünebildiğim şey

Yatağımın üzerinde çarpıcı, yasak dadı ve güneş doğana kadar ona tapıyorum.

Elime fırsat geçse ona yapacağım şeylerin *uzun* bir listesini çıkarmak haftalarım oldu.

"Um. İyi koştun mu?"

"Çok," diye yalan söylüyorum, sesimin hâlâ soluk soluğa çıkmaması için dua .

Tanrım. İnce, gri bir koşu şortu giyiyorum ve şortun içine giriyor. Nasıl oldu da ereksiyonumu gizlemek için yaratıcı yollar bulacak kadar zamanda geri gittim? Mehtaplı bahçelerle ilgileniyormuş gibi yaparak, vücudumun sakinleşmesini isteyerek mermer korkuluklara doğru ilerliyorum.

Boğazımı temizliyorum, söyleyecek bir şey arıyorum ve gözlerim yanındaki sandalyeye ittiği kitaba takılıyor. "İyi kitap mı?"

"Çok!" Sesi her bir oktav daha yüksek. "Müthiş. Muhteşem. Süper... Süper iyi."

Sırtarak ona bakıyorum, alt tarafımı korkuluklara doğru çevirmeye dikkat ediyorum. "Ne mükemmel bir eşanlamlı sözcük seçkisi. Bir göz atmam gerekecek."

Cevap gülümsemesi nazlı. "Bu sabah ölçü kabı kelimesini hatırlayamayan bir adam için çok arsızsın."

"Fransızca hatırladım!" Gülererek itiraz ediyorum. Zihnimin uzak bir köşesinde, geri dönmem gerektiğini biliyorum. Daha bir saat önce bu karasevdayı geride bırakmaya kararlıydım ve şimdi onunla yıldızların altında, üstsüz duruyorum. Bu gereksiz bir ayartma. Bunu neden kendime yapıyorum ve daha da önemlisi; *nasıl oluyor da şu anda onu tanıştığımız gecedен daha fazla çekici buluyorum?*

Josephine ayağa kalkıp gerinirken gözleri parlıyor. "Bu, birlikte yaşadığınız İngilizce konuşan kadınlara büyük bir yardım."

Kendimi onun çıplak bacaklarına bakmaktan alıkoymak için sahip olduğum iradenin her zerresi gerekiyor. Ne yazık ki, dikkatim gözlerime odaklanmışken, ağzım kendi özgürlüklerini alıyor. "Sana öğreteceğime söz vermiştim," diyorum kollarımı parmaklığa dayayarak. "Yemek pişirme aletleriyle başlayabiliriz."

"Pratik, bu evde." Kıkırdıyor, dişleri dolgun alt dudağına takılıyor.

Sessizlik aramızda bir ritm uzadıkça gece daha da ağırlaşıyor. Jo boğazını temizliyor, açık kapıya doğru geri adım atıyor. "İyi geceler dilemeliyim."

"Evet," diyorum gereksiz bir şekilde, başımı aptal gibi sallayarak. "İyi geceler."

Odasına girip kapıyı arkasından kapatırken, gözlerim şezlongun solmuş minderinin yanına sıkıştırdığı kitaba takılıyor. Merakıma yenik düşüp kitabı için geçiyorum, tanıdık olmayan kapağı görünce kaşlarım havaya kalkıyor.

Yer iminin sayfayı açıyorum.

"Aman Tanrım," diye haykırıyorum, orgazmımın artçı şokları hala vücudumda dalgalanırken, o çekiliyor ve beni uçuruyor, düşük bir zevk iniltisiyle bana yeniden giriyor. O kadar yakışıklı ki, ona bakmak bile nefesimi kesiyor ve smokinini kapmak için uzanıyorum, beni açgözlülükle öpmesi için onu aşağı sürüklüyorum.

Üç gün önce hiç orgazm olmamıştım ve şimdi tamamen giyinik, çok daha yaşlı bir adamın altında çırılçıplaktım, amım onun kalın sikinin etrafında gerilmişti.

"Babanın sana sert davranması hoşuna gidiyor, değil mi tatlım? Küçük deliğini kullandığımı hissetmek hoşuna gidiyor mu?" Judah kulağıma homurdanıyor, kendimi onun için daha sıkı hale getirmek için seksimin kaslarını sıktığımda hızı biraz düşüyor. "Söyle bana."

"İyi kitap mı, Ellis?"

Okuduklarıma o kadar dalmış, tahrik olmakla şok olmak arasında bir yerde kalmıştım ki Josephine'in odasından çıktığını fark etmedim. Sesini duyunca sıçradım ve kitabın kapağını kapattım.

Merde.

"Özür dilerim." Bu doğru değil, ama üzgün olmalıyım. Kapağını görür görmez bunun nasıl bir kitap olduğunu anladım ve yine de açtım.

Josephine kitabı elimden almak için öne doğru ilerliyor. "İstersen ben bitirdikten sonra okuyabilirsin," diyor soğukkanlılıkla.

"Sanırım nasıl biteceğini biliyorum," diye cevap veriyorum rahatsız bir kıkırdamayla, dalgın bir şekilde kirli sakalımı ovuşturarak. "Gerçekten üzgünüm. Beni ilgilendirmezdi."

Josephine bir an bana bakıyor, sonra başını hafifçe sallıyor, ifadesi yumuşuyor. "Sorun değil. Muhtemelen beklemiyordun-" Rahatsız edici küçük bir kahkaha attı, yanakları pencereden gelen ışıktaki pembe pembe parlıyordu. Kendini toparlamış gibi görünerek bana baktı

tekrar, utanç içinde cesurca gülümseyerek. "Tamam. Pekâlâ. Gerçekten yatmalıyım. Tarlada çilekler var ve Zoe'ye yarın onları toplayıp reçel yapabileceğimizi söyledim."

Göğsüm ısınıyor. "Reçel yapmayı biliyor musun?"

Homurdanıyor. "Tanrım, hayır. Google her zaman bilir. Yani, muhtemelen. En azından Google böyle düşünmemizi istiyor."

Bir yaz esintisi tenimde tüylerimi diken diken ediyor ve Josephine'in saçlarının uçlarını yakalıyor. Yutkunuyorum ve ona bakışlarımın bu koşullar için biraz fazla yoğun olduğunu biliyorum. "Kütüphanede bazı yemek tarifi kitapları var. Yarın uğrarsan sana yardımcı olacak bir tane bulmana yardım ederim." Kolunun altındaki kitaba bakıyorum, yeni bir merakla doluyorum.

Onu eden bu mu?

Bir elinde vibratör, diğer elinde kitap, kendini sayfadaki kelimelere mi bırakıyor? Böyle düşünmemeliyim, ama bu kadın söz konusu olduğunda zayıf olmak gibi bir alışkanlığım var ve - lanet olsun *bana* - tek başına olasılık bile yeterince yıkıcı.

Arabamın arka koltuğunda sikime bindiğinde bana baba demek istedi mi?

Josephine kapı aralığında duraksıyor, belli ki soğukkanlılığını yeniden kazanıyor ve ılık yaz gecesi daha da sıcaklaşıyor. "Bunu ödünç almak için kütüphane kartına ihtiyacım olacak mı, Mösyö Delvaux?"

Sanki ciğerlerimdeki tüm hava çekilmiş, sersemlemiş ve dengesizleşmiş gibiyim. Benimle flört ediyor. Bir an için fanteziye yenik düşüyorum, aramızdaki mesafeyi aşmayı, koyu renk buklelerden oluşan perdeyi yumruklamayı ve ikimiz de nefes alamayana kadar onu öpmeyi hayal ediyorum. Onu odama geri götürebilir, o lanet tişörtü çekip çıkarabilir ve onu doğru düzgün görebilirdim.

Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar istememiştim.

"Bir istisna yapabilirim," diyorum sonunda ve dudaklarının kenarları memnun bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Şimdiye kadar, ona bakıyordum.

-Ona çok uzun süre baktım ama kendime engel olamıyorum.

İkimiz de hareket etmiyoruz.

Burada bir şeyler oluyor ama bunu incelemek için duraklamak uyuyan bir canavarı dürtmeye benziyor. İyi olabilir ya da intikam hırsıyla uyanabilir ve yoluna çıkan her şeyi yok edebilir. Şimdiye kadar, bu konuda yalnız olmadığımı ummak için kendime izin vermedim. Tıpkı tanıştığımız o sadık gecede olduğu gibi, onun beni istemesi gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu.

Yine de buradayız. Başladığımız yerden binlerce kilometre uzakta, birbirimizi istiyoruz.

"İçeri girip duş almalıyım," diye beni ne kadar zorladığını anlamaması için dua ediyorum.

Jo aceleyle başını sallar, odasına doğru dönmeye başlamıştır bile. "İyi geceler, Ellis."

Kapı arkasından ikinci kez kapanıncaya kadar konuşmayı başaramadım. "İyi geceler, Josephine."

On bir

JOSEPHINE

Balayının uzun sürmeyeceğini **hissediyordum**.

Şu ana kadar Zoe benim için bir melekten farksızdı. Ben bir yenilik miyim, yoksa çevremizin değişmesinden dolayı benimle ilgili yaygara koparamayacak kadar dikkati mi dağıldı, emin değilim, ama durum ne olursa olsun, artık bitti.

"Zoe, *lütfe*," diye yalvarıyorum, boğazım düğümleniyor ve gözlerim yanıyor. Şatoya giden ağaçlı yolun ortasında duruyoruz. Ya da *ben* ayakta *duruyorum*. Zoe tozlu yolda oturmuş hüngür hüngür ağlıyor.

Yüzümü buruşturarak ağır alışveriş sepetini diğer koluma geçiriyorum ve çömeliyorum. "Elimi tutmak ister misin? Döndüğümüzde birlikte bir kase dondurma yiyebiliriz!"

Bu teklifin kesinlikle hiçbir etkisi yok. Bunu gerçekten beklemiyordum ama elimdeki araçlar resmen tükendi ve rüşvete . Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve başını öfkeyle sallayarak ileri geri sallanıyor. "*Kalk!*" diye hıçkırıyor ve hayal kırıklığını gidermek için yolu tekmeliyor.

Şakaklarım zonkluyor. Buraya kadar gelmemiz yarım saatimizi aldı. Sorun marketten çıkarken başladı, mutfakta bulduğum sepete tika basa yiyecek doldurmuştuk. Daha kasabanın sınırına varmadan omuzlarım ağrımaya başlamıştı. Zoe ilk kez "*kalk*" dediğinde.

Normalde bununla ilgili bir sorunum olmazdı. Aslında, sarılmayı seviyorum. Buna alışmasına izin vermem muhtemelen aptalcaydı, ama geçmiş yirmi, yirmi. Açıklamalarım "*sepet*

Çok ağırsın, ben de seni kaldıramam" diye mızızlanmaya başlayınca, beş dakika önce yanımdan geçen bir grup yaşlı vatandaşın onaylamayan bakışları ve mırıldanmaları arasında, kısa bir süre sonra mızızlanma yerini tam bir erime nöbetine bıraktı.

Şimdi ayaklarım ağrıyor, kollarım ağrıyor, başım ağrıyor, hava yaklaşık bir milyon derece ve ben de ağlamak üzereyim. Ellis'in işi saatlerce bitmeyecek, bu da bizi aramayacağı anlamına geliyor. Onu aramayı deneyebilirim ama telefonun çekmemesi nedeniyle muhtemelen ulaşamayacağım, ulaşısam bile ne diyeceğim? Benim işim onunla ilgilenmek, zor olsa bile. Bu yaşadığımız ilk gerçekten zor an ve öylece çekip gidemem. Zoe zorlandığında onun için burada olduğumu bilmeli. Ben adil bir dadı *değilim*.

Burnumdan uzun, eşit nefesler alarak etrafıma bakıyorum ve büyük bir ağacın gölgelediği bir çalı kümesi görüyorum. Oraya doğru yürüyüp sepeti içine itiyorum ve Zoe'nin yanına dönerek onu zayıf ve ağrıyan kollarıma alıyorum. Küçük uzuvları etrafımda dolanıyor ve neredeyse anında ağlaması sakinleşmeye başlıyor, yerini hıçkırıklara ve ara sıra küçük hıçkırıklara bırakıyor. Keşke ben de utancımı ve hayal kırıklığımı bu kadar kolay bırakabilseydim. Bu onun hatası değil, benim de değil ama bu durumu daha iyi hale getirmiyor.

Şatonun kapıları görüldüğünde tüm vücudum ağrıyor ama Ellis'in kütüphane pencerelerinden bizi fark etmemesi için dua ederek kendimi devam etmeye zorluyorum. Amacım bunu kendi başıma halletmek, Zoe'yi sakinleştirmek ve olaydan sonra ona anlatmak. Ne yazık ki bugün hiçbir şey planladığım gibi gitmiyor. Yüksek demir kapıyı geçer geçmez Ellis ön kapıdan dışarı adımını atıyor. Buradan bile kaşlarının çatık olduğunu görebiliyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye sesleniyor yaklaşırken ama yüzümdeki ifadeyi anlamış olmalı, çünkü cevap vermek için ağzımı bile açmamıştım ki o bize doğru koşmaya başladı.

İyi gidiyordum. Hayal kırıklığı, utanç ve yorgunluk içime atılmıştı ama Ellis'in endişeli kaşlarını görünce hepsi geri geldi.

"Onu yakaladım," diye onu temin ediyorum, sesim yüksek ve gergin, her an içimden fişkırmakla tehdit eden duygularımı zapt çalışıyorum. Yine de duyuyor olmalı, çünkü beni görmezden geliyor, yavaşlayarak yürürken kaşları çatılıyor. "Onu ve alışverişi taşıyamadığım için sinirlendi," diye açıklıyorum, keşke sesimi normal çıkarabilseydim.

Ellis Zoe'yi benden aldığında kollarım gevşek erişteler gibi yanlarıma düşüyor. Kaşlarını çatarak alnından öpüyor. "Biraz sakinleşmeye ihtiyacın var mı, *mon coeur*?"

Onlar gider gitmez ön merdivenlere yığılıp yüzümü kollarıma gömüyorum ve Ellis görmeden kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bununla başa çıkamayacağımı düşünmesini istemiyorum, çünkü *çıktım*. Üstesinden geldim, hem de çok iyi geldim.

Ayak sesleri evin içinden yankılanarak açık kapı aralığında tam arkamda durduğunda gözyaşlarımla çoğu yüzümde kurumuştı. "Sadece bir saniyeye ihtiyacım var," diye söz veriyorum, elimin tersiyle gözlerimi silerek. "Ciddiyim, sen işine dönebilirsin. Ben iyi olacağım."

"Jo." Bir el omzuma hafifçe dokunuyor ve başımı çevirdiğimde Ellis'in hemen arkamda diz çökmüş, yüzünde dayanılmaz bir nezaket olduğunu görüyorum. "Ne oldu?"

Burnumu çektim. "Muhtemelen yorgundu. Neredeyse bütün sabah dere kenarında oynadık. Markete gittikten sonra eve dönme zamanı geldiğinde, onu taşımamı istedi. Süt ve meyve suyu aldık, bu yüzden çanta gerçekten ağırdı. İstemediğinden değil..." Başımı sefilce sallıyorum.

Ellis iç çekip doğruldu ve ilerleyip yanıma . "Özür dilerim."

"Olma." Gülümsemeye çalışıyorum, beni böyle görmesinden nefret ediyorum. Bu *çok fazla*. Arkadaş olmak ve birlikte yaşamak başka bir şey, duygusal kırılganlık başka bir şey. Hâlâ geçen gece balkonda olanlar yüzünden kafam karışık. İhtiyacım olan son şey onun için ağlamak. "Bu anlaşmanın bir parçası. Olabileceğini biliyordum."

"Bu durumu hiç kolaylaştırmıyor," diyor nazikçe. Ben cevap vermeyip ayakkabılarıma bakmayı tercih edince, Ellis kendi omzuyla omzumu dürtüyor. "Harikaydın Josephine. Sakin kaldın, değil mi?"

Evet, sanırım yaptım ama yeterli görünmüyor. "Bize pis pis bakan yaşlı insanlar vardı," diye itiraf ediyorum, sesim öfkeyle kalınlaşıyor. "Sanki ben elimden geleni yapmıyormuşum, Zoe de yorgun ve bunalmış değil de şımarık ya da yaramazmış gibi."

Ellis uzun bir süre sessiz kalıyor ve ona bakma tehlikesi geçirdiğimde ifadesi sertleşiyor. Bakışlarımız birleşiyor ve bu kadar yakın otururken, gözlerinin soluk mavisi arasında küçük gümüş parçacıklarını . "Keşke kimsenin bana böyle bakmadığını söyleyebilseydim ama baktılar. Birçok kez."

Zoe'nin duyguları kontrolden çıkarken Ellis'in de o toprak yolda benim gibi hissetmiş, aklımı başımda tutmaya ve onun için doğru olanı yapmaya çabalamış düşündükçe keder içime yayılıyor. Aradaki fark şu ki, ben yardım için birini arayabilirdim. Ellis yıllardır kendi başınaydı.

Üzüntümün bir kısmı belli oluyor olmalı, çünkü yanımdaki adam nazıkçe gülümsüyor.

"İstedikleri gibi düşünebilirler, Jo. Bunun bir önemi yok. Önemli olan oradaki küçük kızın sana güvenebileceğini bilmesi. Bir, iki ya da beş yıl içinde Zoe birkaç yargılayıcı yabancıyı hatırlamayacak. Yabancı bir yerde yaşarken onunla ilgilenen nazik dadısını ve duyguları kontrol edemeyeceği kadar büyük olduğunda ne kadar sakin olduğunuzu hatırlayacak."

Gözlerim daha fazla yaşla doluyor ve tüm çabalarımın rağmen birkaç tanesi kaymayı başarıyor. "Moral konuşmalarında o kadar da kötü değilsin, ei- ther." Gözyaşlarımı silerken alt dudağım titriyor, burnumu çekiyorum. "Teşekkür ederim. Gerçekten. Şimdi iyi olacağım. Kalmak zorunda değilsin."

Ellis kımıldamıyor. "Senin için de uygunsa bir süre burada oturacağım. Konuşmak zorunda değiliz."

Başımı sallıyorum ve beni bu kadar savunmasız görmesine izin verme konusundaki şüphelerime rağmen, yalnız olmamak güzel bir şey. Bir esinti tenimde oynuyor, saçlarımın uçlarını karıştırıyor ve bir kedinin yol boyunca dolaşmasını izliyoruz, yoluna devam etmeden önce bize bakmak için duraklıyor.

"Bugün güzel bir şey buldun mu?" Sonunda gözlerim kuruyup göğsümün etrafını saran görünmez ipler gevşediğinde soruyorum.

Ellis'in artık tanıdık gelen sessiz kahkahası kalbimi sıkıştırıyor. "Bir sürü harika şey buldum. Her gün on binlerce dolarlık kitapla gözetimsiz olarak ilgilendiğim düşünülürse, okul bana oldukça fazla güveniyor."

Dudaklarım seğiriyor. "Belki de buraya casus olarak yerleştirildim. Sizi gözetlemek ve nadir kitapları çalmadığınızdan emin olmak için."

"Bu çok akıllıca olurdu." Hızlı bir bakış gülümsediğini doğruluyor. "Yine de, bir şekilde, senin özellikle iyi bir casus olduğunu hayal edemiyorum."

"Belki de düşünmeni istediğim şey budur. Yani, gerçekte, ben mükemmelim."

"Düzelتيyorum." Ayağa kalkıyor, bana bakıp sırtıyor ve etrafına hızlıca bir göz attıktan sonra kaşlarını çatıyor. "Yiyecekler nerede?"

İnledim. "Oh, Tanrım. Tamamen unutmuşum. Onu taşıyabilmek için sepeti çalıların arasına soktum. Süt bitti, ama diğer her şey bozulamazdı."

Kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor, kısa bir duraksamadan sonra elini tutuyorum, kaslarımın zayıflığından neredeyse göğsüne çarpacaktım. Tanrım, benden çok daha uzun. Çocuğunu taşımaktan kollarımın jöle gibi olmasına şaşmamalı. Bacaklarının uzunluğuna bakılırsa, Zoe gelecek yıl bu zamanlar boy olarak beni geride bırakacak.

"Yemekten sonra almak için dışarı çıkarız ya da biraz yalnız kalmak istersen Zoe'yle ben çıkarız."

"Artık iyiyim," diye söz veriyorum yan yana eve doğru yürürken. Yorgunum, evet, ama aynı zamanda bununla nasıl başa çıktığımdan da memnunum. "Sadece biraz nefes almaya ihtiyacım vardı. Nerede o?"

Ellis oturma odasına doğru başını sallar. "İki dakika boyunca sırtını ovdum ve kanepede uyuyakaldı. Muhtemelen akşam yemeğine kadar dışarıda olacak. Sinir krizleri onu çok yıpratıyor."

Merdivenlerin dibinde duraklıyoruz ve ben onunla yüzleşmek için döndüğümde aramızdaki havada bir şeyler değişiyor gibi görünüyor. Değişim palpa- ble ve birinin ışıkları yakması gibi aniden ortaya çıkıyor. Bir an orada değil, sonra...

İkimiz de kımıldamıyoruz, diğerinin büyüüyü bozmasını bekliyoruz. Ellis bana bakıyor, ben de ona bakıyorum. Odadaki hava inceldi ya da belki de nefes almayı unuttum, çünkü kendimi bu adama atmamak için sahip olduğum tüm o çok iyi nedenler hiçbir yerde bulunmuyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarımı boynuna dolamayı, beni öpmesi için onu aşağı çekmeyi hayal etmek çok kolay ama bunu yapamayacağımı *biliyorum*. Bunu biliyorum. Ama uzun, sık bir nefes çekip kendimi sabitlemeye çalıştığımda, onun kokusu duyularımı istila edecek kadar yakın duruyoruz ve düşüncelerimi daha da bulandırıyor. Şimdiye kadar Ellis Delvaux'nun kokusunu yakından tanımıştım; sinameki, kahve ve eski kitaplar gibi. Mutfakta birbirimize çok yaklaştığımızda ya da Zoe'yi kollarımdan aldığı anda küçük ipuçlarını yakalamak yetmiyor.

Onun tarafından kuşatılmak istiyorum.

Bu sadece kötü bir fikir değil, felaket, ama sonuçları şu anda düpedüz önemsiz görünüyor. Birini bu şekilde istemek *çok fazla* hissettiriyor. Aramızdaki bu çekimden sorumlu olan her neyse, başından beri var ve giderek güçleniyor.

Ya da sadece zayıflıyorum.

Ellis öne doğru bir adım atıyor, o yoğun, solgun gözleri yüzümü tarıyor ve ellerini çenemi kavrayacak şekilde kaldırdığında inlemekle solumak arasında bir yerde alçak bir ses çıkarıyorum. Kontrol onda, yüzümü yukarı doğru eğiyor ve ne olacağını tam olarak biliyorum.

Beni öpecek.

Öpmesini istiyorum.

Vücudumdaki her kas yumuşadı, sıcaklık merkezimden dışarı yayılıyor ve dudakları bir öpücük hayaletiyle benimkine değdiğinde, bunu her yerde hissediyorum. Ellerim göğsüne değene kadar uzandığımı fark etmiyorum ve dokunduğumda Ellis derin ve erkeksi bir şekilde inliyor ve *-tanrım- hala beni öpmüyor.*

"Yapmamalıyız," sesi her bir oktav daha alçak.

Ayak parmaklarımın üzerinde durup dudaklarımızı tatmin edici olmayan hayali bir öpücükten daha fazlasıyla buluşturmak için gerinirken bile başımı sallıyorum. "Ellis," diye yalvarıyorum ve onun adını söyleme sesim kendini kontrol etmesini sağlayan bağı koparıyor gibi görünüyor.

Sırtım basamakların dibindeki duvara çarpıyor ve sonra her yerde o var, iri vücudu beni çevreliyor, beni eski sıvaya bastırıyor.

"Josephine." Hâlâ beni öpmüyor. Bunun yerine, Ellis'in dudakları yanağımın üzerinden geçip çenemden aşağı iniyor ve sanki benden alabileceği her parçayı almak için yanıp tutuşuyormuş gibi beni içine çekiyor. Kulağımın altındaki yumuşak teni bulduğunda, kendimi çökmekten alıkoymak için tüm dikkatimi vermem gerekiyor. "Orada mı?" diye mırıldanıyor, başparmağı karşı tarafta aynı yeri okşuyor.

Onun ellerinde oyuncak oluyorum ve tepki olarak çıkardığım sessiz, ağlamaklı çığlık yapabildiğim tek şey.

Ellis inliyor, daha da yaklaşarak sikinin karnıma değen sert uzunluğunu kaçırmamamı sağlıyor ve ona ne yaptığımı gösteriyor. "Günün her saati içimi sızlatıyorsun. *Merde*, inanılmaz hissediyorsun. *Lütfen aşkım*, seni yatağa götürmeme izin ver. Seni iyi hissettirmeme izin ver."

Dişleri nabız noktamın üzerinde geziniyor ve bir bacağı benimkinin arasından kayarak bana arzuladığımı fark etmediğim bir sürtünme sağlıyor. Düşünmeden ona karşı sallanıyorum. Külotum o kadar ıslak ki, sert kalçasının üzerinde kolayca kayıyorum, sessiz, kırık inlemelerim ağzımı kapatmak için gelen el tarafından boğuluyor.

"Şşşt," diye mırıldanıyor Ellis, hâlâ kulağımın altındaki yere dikkatini vermekle meşgul, taparcasına öpücükler ve iz bırakacak kadar sert emme arasında gidip geliyor. *Umarım bırakır.* "İşte bu . Benden ne istiyorsan al. İşte iyi bir kız."

Serbest eli kalçamı buluyor, daha hızlı öğütmeye başladığımda hızımı yönlendiriyor, şişmiş klitorisim her geçişte daha hassas hale geliyor. Belli belirsiz, bunun pişman olacağım bir şey olabileceğini biliyorum. Bunun kötü olduğunu biliyorum ama *nedenini* anlamak zor. Ayrıca bunun *gerçekten* çok iyi hissettirdiğini de biliyorum ve etrafımı saran bu adama duyduğum ihtiyaç, yapmamam gereken nedenlerden çok daha büyük görünüyor.

Başım duyulabilir bir gümbürtüyle duvara çarpıyor. Ne kadar zamandır burada olduğumuza dair hiçbir fikrim yok, ama uzun gibi gelmiyor ve beni ne kadar sert düşünerek şimdiden titriyorum.

Ellis'ten önce böyle biriyle birlikte olmanın ya da birini bu kadar çok istemenin nasıl bir his olduğunu bilmiyordum. Şimdi seksle ilgili çağrışımlarım kaçınılmaz olarak ona bağlı. Bununla savaşmaya çalıştım, kendimi korumanın bir parçasına tutunmaya çalıştım ve bu beni nereye getirdi? Fuayedede bacağını kuru kuru beceriyordum.

"Gelmene ihtiyacım var, *aşkım*," diye yalvarıyor ve kalçasını kaldırarak seksim üzerindeki baskıyı artırıyor. Saniyeler sonra ağzımın üzerindeki eli gidiyor, yerini neredeyse anında dudakları alıyor.

Sonunda.

Öpüşme şeklimizde incelik ya da kontrol yok. Morartıcı, dağınık ve tanrım çok ateşli. Çılgınca ve kontrolden çıkmış bir şekilde birbirimizi pençeliyoruz. Ereksiyonunu karnıma sürüyor ve bundan benim kadar etkilenip etkilenmediği konusunda hiçbir soru işareti bırakmıyor. Başka bir yerde olsaydık, şu anda onun altında çıplak olacağımdan eminim ve bu düşünce iç kaslarımın gerilmesine neden oluyor, boş ve doldurulmak için ağrıyor. Ellis'in ellerinden biri gömleğimin altında yolunu bulup sütyenimi çekerek göğsümü okşayıp okşarken, ihtiyacım olan tek şey ek bir zevk sarsıntısı.

Orgazmım içime işliyor, en az onu başlatan şey kadar şiddetli ve patlayıcı. Ellis'in öpücüğü çığlıklarımı bastırıyor ve tam boşalacakken inliyor.

"*Josephine.*" Vücudu titreyerek kısa, gıcırtilı bir ritimle bana doğru sallanırken alnı omzuma düşüyor. Ne olduğunu anlamam bir anımı alıyor, ama vücudum bir

Tişörtümün üzerine yayılan nemli sıcaklığın farkına vardığımda yeni bir ihtiyaç dalgası.

Sonra, aciliyet , ikimiz de hareketsiz kalıyoruz.

Az önce...

Hormonal sisin içinden, az önce olanların gerçekliği ortaya çıkıyor ve birbirimize dolanmış halde kalsak bile, nefeslerimiz yavaşlıyor, sanki soğuk sıcak odaya yayılıyor. Kendimizi çözerken nabzım düzensiz bir şekilde atıyor.

Başımı kaldırmak istemiyorum, pişmanlığını teyit etmek istemiyorum ama bilmem gerek. Elbette, Ellis bana tehlikeli biriymişim gibi bakıyor, sanki az önce patlayan ve tüm dikkatli kontrolünü yok eden bir bombaymışım gibi.

İkimiz de konuşmuyoruz.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, nedenini bilmeden.

Ellis başını iki yana sallıyor, ellerini kaldırıp yüzünü ovuşturuyor. "Hayır," diyor sonunda ve ellerini indirip pişmanlığını belli eden bir ifadeyle bana bakıyor. "O bendim. Ben başlattım."

O başlattı ama ben hayır demedim. Ellis benimle aynı şeyleri istemiyor olabilir ama bu çekimin karşılıklı olduğu ve kaybolmayacağı hızla anlaşılıyor.

Bu tekrar tekrar olacak ve eğer bunu engellemezsem eve kırık bir kalple döneceğim. Ellis nerede durduğunu açıkça belirtti ve ben onun fikrini değiştirebileceğini düşünen kız olmayı reddediyorum. Duygularımı yakalamanın bir yolunu bulmalıyım, hem de hemen.

Tanrı aşkına, bu mülkün her köşesi hayal edilebilecek en romantik yerken birine aşık *olmamayı* deneyin. Sağ tarafımızdaki koridor dolabında öpüşebilirsiniz ve bu göz alıcı bir siyah beyaz filmde fırlamış bir an olur.

Burada bulunduğumuz süre içinde, Ellis Delvaux'nun tam da tanıştığımız ilk gece düşündüğüm gibi bir adam olduğu ortaya çıktı. Nazik, komik ve asil biri. Eski bir İngiliz romanından okur gibi konuşuyor ve bana baktığında, güvensiz olduğum tüm o şeylerin o kadar da önemli olmadığını hissettiriyor.

Ondan hoşlanıyorum -çok fazla- ve şimdi, aklımda korkunç bir fikir gelişmeye başlıyor, düşünmemem gereken milyonlarca tuzağı olan bir fikir. Burada şok içinde kaybolmuş bir şekilde durdukça, tek seçeneğimin bu olduğunu daha çok hissediyorum.

Kelimeleri söylemek, aşamayacağım bir duvar gibi görünüyor. Yine de düşündüğümde daha cesur olmalıyım, çünkü ağzımı *açtığımda* - ilk kelimedenden önce pes etmeyi bekleyerek - söylüyorum.

"Sadece seks yapmalıyız."

Ellis şaşkınlıkla bana bakıyor ve söylediklerimi anlaması tam otuz saniye sürüyor. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diye geveliyor sonunda, bir elini dağınık saçlarında gezdirerek.

Yutkunuyorum, arkama bakıyorum. "Belki de bu iyi bir fikirdir." İçimden çılgılık atıyor olsam da ses tonumu sakın ve makul tutuyorum. "Birbirimize bağlı değilmişiz gibi davranmak biraz aptalca görünüyor. O gece bir kaza değildi ve bu," az önce kirlettiğimiz duvarı işaret ediyorum, "eğer bir çözüm bulamazsak muhtemelen tekrar olacak. Sen... Sen istiyorsun, değil mi?"

Ellis'in yüzündeki şoku görmek ve kendini toparlamaya çalışmasını izlemek biraz sevindirici. "*Ben-*" Öksürüyor, sanki biri içeri girip bizi azarlayacakmış gibi etrafına bakınıyor, sonra sesini alçaltarak bana yaklaşıyor. "Bunu itiraf etmem gerektiğinden emin değilim."

Gülümsediğimi hissediyorum. "Az önce yaptın." Yüzünü buruşturdu.

"Ben de öyle yaptım."

"Sadece söylüyorum," diye devam ediyorum, "buna iki şekilde yaklaşabiliriz. Ya önümüzdeki altı ay boyunca karşılıklı, cinsel olarak bastırılmış bir sefalet içinde yaşayacağız. Ya da..." Utanmış görünmeyi reddederek çenemi kaldırıyorum. "Ya da bir anlaşmaya varabiliriz."

"Anlaşma mı?" diye yineliyor düz bir sesle, ama kuşkulu tonuna rağmen gözlerinin arkasında kararan bir şeyler var.

Yavaşça başımı sallıyorum, beni bu kadar istediğini bilmenin verdiği karanlık heyecanın tadını çıkarıyorum. "Evet. Karşılıksız seks. Bir ilişkiyle ilgilenmiyorsun, değil mi? Yani bu bir sonraki en iyi şey. Beni becerebilirsin ve ben de başka bir şey beklemem. Sana aşık olmamı istemediğini bileceğim."

Bu konuşmaya başladığımızdan beri ilk kez yüz ifadesinde bir acı titreşimi var.

"Kurallarımız olabilir," diye devam ediyorum, "sınırlar. Aslında, evet. Bu iyi bir fikir olabilir." Kendi kendime başımı sallıyorum. "Bir ilişki içinde olmadığımızı netleştirmek için. Böylece çizgiler birbirine karışmaz."

"Josephine, ben-" Sözleri bocalıyor. "Benden çok daha iyisini hak ediyorsun."

Söylemesini beklediğim şey bu değildi ve birden yutkunması zorlaştı. Bunu nasıl düşünebilir ki? Bu adam her yönüyle iyi biri. Kendisini benim gördüğüm gibi görmediğini fark etmek kalbimi sızlatıyor. Yine de bu beni ilgilendirmez. Kız arkadaşı olmamı istemiyor, sadece benimle yatmak istiyor ve ben bunu kabul edebilirim. *Olabilirim.*

Kaşlarımı meydan okurcasına kaldırıyorum. "Yani, beni düşünmüyor musun?" Gözleri parlıyor. Tam şu anda, parmaklarına, sikine ve şimdi de bacağına nasıl boşaldığımı hatırladığından ve bana hatırlatmak için can attığından eminim. "İşte bu, Ellis. Seks. Sadece seks."

Arkasına yaslandı, gözleri yüzümü arıyor ve zihninde dönen düşünceleri neredeyse duyabiliyorum. Bunu önermek itici geldi ama düşündükçe bunun tek çözüm olduğundan daha da emin oluyorum. Birbirimizden ya da hala çok canlı olan çekimden kaçamayız. Ya bunu birbirimizin beynini becererek açığa çıkaracağız ya da ben umutsuz özlemlere ve umutsuz ilişkilere kapılıp ve muhtemelen bana zarar verecek duygular geliştireceğim.

Hiçbir şey, beni her becerip kaçınılmaz olarak ortaya çıkacak reddedilme duygularından daha iyi bir hatırlatma olamaz. Kendime bilerek zarar vereceğim elbette, ama bu beni uzun vadede çok daha fazla acıdan kurtaracak. Karşılıksız seks, Ellis Delvaux'ya aşık olmaya karşı bir aşıdır. Ve eğer az önce olanlar bir kanıtsa, buna ihtiyacım var.

Sert bir nefes alıyorum. "Dinle," diye başlıyorum, sessizlik o kadar uzun sürüyor ki Ellis'in tutarlı bir konuşma yapamayacak kadar şokta olduğu anlaşılıyor. "Bu gece balkon kapımı açık bırakacağım. Eğer istediğine karar verirsen... şey. Bunu tartışmak istersen, tartışabiliriz."

On iki

ELLIS

Bugünlerde **sık sık** olduğu **gibi**, öğleden sonra boyunca dikkatim dağınıktı.

Ülkenin en büyük müzayede evlerinden birinden bir değerlendirme uzmanı birkaç hafta içinde açık artırmaya çıkarılacak ilk kitap setini değerlendirmek üzere şatoya gelecek. Ona göstermek için daha büyük bir koleksiyona sahip olmayı umuyorum, ancak fuayede olanlar ve dadımın uygunsuz teklifi sayesinde bu arzum giderek daha olanaksız görünüyor.

Delirmiş olmalıyım. Bunu düşündüğüm için sertifikalı, mutlak bir deli, ama yine de bunu düşünmek yapabildiğim tek şey.

Josephine bunun tekrar olacağını söylerken haklıydı. Bu kaçınılmazdı. Tek yapması gereken bana bakmaktı ve kendimi tamamen unuttum, onu duvara yapıştırdım ve ona sürtünerek genç bir çocuk gibi pantolonumun içine boşaldım. Haftalardır aramızda olanlar *olmuyormuş* gibi davranmaya çalıştıktan sonra, bu acımasız bir uyandırma çağrısıydı.

Ayrıca kollarımda ne kadar iyi hissettiğinin gereksiz bir hatırlatıcısıydı.

Gün içinde bir şeyler başarmaktan vazgeçtiğimde, Jo ve Zoe'yi mutfakta spaghetti sosu tenceresine otlar eklerken buluyorum. Zorlu öğleden sonralarına rağmen ikisinin de keyfi yerindeydi. Sonrasında olanların benim hayal gücümün bir ürünü olmadığıнын tek işareti, ben odaya girdiğimde Jo'nun yanaklarında beliren soluk renk.

Akşam yemeğinden sonra, geldiğimizden beri ilk kez Zoe ve benimle akşam yürüyüşümüze katılmadı. İkimiz de terk edilmiş yiyecek sepetini saklandığı yerden çıkardık ve Zoe'nin omuzlarındaki çöküşten, onun erimesinin Jo üzerindeki etkisinden habersiz olmadığını anlayabiliyorum.

"Jojo'yu üzdüm." Şatoya doğru geri dönerken ayakkabılarını toprak yolda sürüklüyor.

Kalbim sıkışıyor ve yolun ortasında durup kızımın göz hizamda olacak şekilde diz çöküyorum. Bakışlarıma karşılık vermiyor ama beni dinliyor. "Jojo senin üzgün olduğunu ve onu bilerek incitmediğini biliyor. Seninle vakit geçirmeyi çok seviyor, *mon cœur*."

Zoe topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor, dudakları düzleşiyor ve sadece bugün yaklaşık onuncu kez, keşke onun zihnini görebilsem ve söyleyeceğim doğru şeyleri bilebilsem diyorum.

"Akşam yemeğinde de ona çok yardımcı , değil mi?" Umutla devam ediyorum ve Zoe'nin yüz ifadesi biraz rahatlıyor, bu gerçeği kabullenmiş gibi görünüyor. "İçeri girdiğimde yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Onu çok mutlu ediyordun."

Birkaç saniye daha geçtikten sonra Zoe kendi kendine mırıldanıyor ve elimi bırakıp eve doğru sekerek uzaklaşıyor.

Doğrulurken, Jo'ya bu işi bu kadar zarif bir şekilde hallettiği için bir kez daha minnettarlık duyarak onu takip ediyorum. Erime krizleri en deneyimli ebeveynler için bile acımasızdır ve ben de bir ya da iki kez soğukkanlılığımı kaybettiğim için kesinlikle suçluyum. Bunun her ikisi için de ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum, ancak söyleyebileceğim kadarıyla Josephine, Zoe onu göremeyene kadar ağlamasına izin vermedi.

Sanki onun yaşayan en inanılmaz kadın olduğuna dair daha fazla kanıtı ihtiyacım varmış gibi.

Şatoya geri döndüğümüzde alacakaranlık çöküyor ve Zoe'nin çayırdaki ateşböceklerini kovalaması için birkaç dakika daha izin verirken zihnimin -yine- bugünlerde düşüncelerimin büyük çoğunluğunu meşgul eden dadıya kaymasına izin veriyorum.

Bu işin bırakmalıyım. *Bırakmalıyım.*

Onunla ilk kez seks yapmak kötüydü, bu öğleden sonra daha da kötüydü, ama şimdi patronumun yirmi iki yaşındaki kızıyla, aynı zamanda benim yanımda çalışan bir kadınla bir anlaşma yapmayı düşünmek? Bu berbat ötesi, tartışmasız berbat bir fikir, ama kendimi hayır demeye ikna edemiyorum.

Bir kere... Tanrım, onu çok istiyorum. Fransa'ya gelmeyi kabul ettiğinde kendime verdiğim söze rağmen, kaç kez Josephine'i düşünerek mastürbasyon yapma isteğime yenik düştüm. Bu bile tek başına tehlike işaretleri oluşturmaya yetmeli ve oluşturuyor da, ama bu işaretler beni onları geçmekten alıkoyacak kadar büyük değil.

Tıpkı tanıştığımız ilk gecede olduğu gibi, doğru olmayan ama iyi *hissettiren* bir şeyden zevk almak için kendime izin vermenin cazibesine kapılıyorum. Ve kızım dışında hayatımdaki hiç kimse beni onun güzel, iyi kalpli dadısı kadar iyi hissettiremez. Birkaç hafta içinde, normalde stresli olan varlığımın sakin ve sıcak merkezi haline geldi. Onsuz nasıl bu kadar uzun süre idare edebildiğim hakkında hiçbir fikrim yok ve Connecticut'a geri döneceğimiz günden korkuyorum.

Başka bir hayatta olsaydım, ona aşık olurdum. Şimdi bile kolay olurdu. Bu benim aklımı kaçırdığımın en büyük kanıtı, çünkü nasıl bir erkek Josephine gibi bir kadına bakar ve onu tek gecelik bir ilişki olarak görür?

Kaderin bize neler hazırladığını bilseydim, umarım kendimi durdururdum, ama içten içe bunun doğru olmadığını biliyorum. Josephine Sutton'la geçirdiğim o birkaç çaresiz anın sahip olduğum tek şey olacağından o kadar emindim ki. Şimdi, bana kendinden daha fazlasını mı teklif ediyor? Daha fazla parça mı? Hayatımın farklı bir versiyonundan daha fazla çalıntı an mı?

Hayatımda yaptığım en aptalca ve sorumsuzca şey olsa bile, nasıl hayır diyebilirim ki? Otuz altı yaşındayım ve daha önce hiç böyle bir cazibe yaşamamıştım. Kadının yaptığı her şey kanımı kaynatıyor. O yanımdayken nasıl çalışabilirim, düşünebilirim ya da nefes alabilirim?

Onu tanıdıkça, kendimi ona daha fazlasını sunabilmeyi dilerken buldum. Yine de hiçbir şey değişmedi. Hâlâ Connecticut'tayken içinde bulunduğum durumdayım. Annesi hâlâ benim patronum ve Weston'a dönerse ilişkimiz yasaklanacak. Bir de karımı mutlu edemediğim ya da ailemi bir arada tutamadığım gibi aşağılayıcı, iç burkucu bir gerçek var, o halde çok daha genç ve güzel bir kadınla ne şansım olabilirdi ki?

Fransa'daki zamanımız sona erdiğinde ona veda etmek yeterince zor olacak. Ya onunla çıktıysam ve yürümediyse? Ya o beni terk ederse? Zoe'yi böyle bir duruma sokarsam kendimi asla affetmezdim.

başka bir anne figürünü kaybetme korkusu. Onunla bir ilişki sürdürmenin riskleri göz önünde bulundurulamayacak kadar yüksektir.

Josephine'in yatak odasının kapısı kapalı ama ben Zoe'yi dışlarını fırçalaması ve yatmaya hazırlanması için yukarı çıkarırken kapının altından bir ışık parlıyor. Çoktan gözlerini ovuşturmaya başlamıştı ve nefes alış verişini derinleşip yavaşlamadan önce en sevdiği prenses kitabının ancak yarısına kadar gelebilmiştik.

Odama geçip kapıyı arkamdan sessizce kapatırken kalbim güm güm atıyor ve yatak odamı Josephine'inkinden ayıran duvara bakıyorum. Şimdi orada. Balkona gelip onu istediğimi söyleyip söylemeyeceğimi mi merak ediyor? Duygularımız bu kadar yüksekken bu teklifi yaptığına pişman mı?

Oturmuyorum ya da soyunmuyorum. Orada duruyorum, sırtım kapıya dönük, yapacağımı *bildiğim* şeyi yapmamak için kendimi zorluyorum.

Daha iyi bir adam ona hayır derdi ya da -daha iyisi- bütün bunlar olmamış gibi davranırdı. Ama ben yapamam. Beni istediğini artık inkâr edemediğim hayallerimin kadınıyla bu evde kapana kısılmışken olmaz. Saklanacak bir yer yok. Artık yok.

Şimdi hayır desem, ahlaki değerlerim üzerinde dursam ve kendimi dışarı çıkıp onun odasına girmekten alıkoyacak kadar irade toplasam bile. Bugün olan *şey... tekrar olacak*. Benim ya da onun iradesinin kırılması ve işlerin çok daha karmaşık bir hal alması meselesi. Onu tekrar incitme fikrine dayanamıyorum. Bu şekilde, en azından, yanlış anlaşılmalara olmayacak.

Orada ne kadar durduğumu, daireler çizerek düşündüğümü ya da sonunda beni harekete geçiren şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Ama bir kez harekete geçtiğimde, duraksamıyorum. Gün batımının son izlerinin kaybolduğu ve gece gökyüzünün imkansız sayıda yıldızla dağıldığı balkona doğru ilerlemeye devam ediyorum.

Josephine'in odasından lamba ışığı geliyor, aralık bıraktığı kapıdan bir fener gibi parlıyor ve ben öne doğru çekilip kapıyı iterek açarken kalbim çarpıyor.

Onu yatağa uzanmış, başını elinin üzerine koymuş ve önündeki yorganın üzerinde bir kitap buluyorum. İçeri girdiğimde başını kaldırdı. Bir an için birbirimize bakıyoruz, varlığımızın imaları aramızdaki havada asılı kalıyor.

Daha önce giydiği kıyafetleri çıkarmış, yerine bir atlet ve bacaklarının çoğunu çıplak bırakan küçük, pamuklu bir şort giymiş. Sikim zonkluyor.

"Hey." Bacaklarını altına kıvrırarak otururken bal rengi sesi temkinli. "Zoe iyi indi mi?"

Başımı salladım. "Evet. Yorgunum."

Zayıfça gülümsüyor. "Uzun bir gündü." "Evet."

Aramıza tekrar sessizlik giriyor ve ona saldırmaktan başka bir şey yapmak için çaresizce etrafıma bakıyorum. Onun odası da aşağı yukarı benimkiyle aynı, soluk çiçeklerle dekore edilmiş ve antika ahşapla döşenmiş. Üzerinde oturduğu yatak, süslü bir şekilde oyulmuş dört direği ve onu tüllü, beyaz kumaş parçacıklarıyla çerçeveleyen gölgeliğiyle mekânın en dikkat çekici özelliği.

Onu o yatakta becerecek miyim? Yapmak istiyorum.

Gözlerimi önümdeki güzel kadından ayırıp etrafıma bakıyorum ve bakışlarım onun karşısındaki duvarda duran döşemeli sandalyeye takılıyor. Ekstra mesafe için minnettirim, ona doğru geçip oturuyorum ve burada ne söylemem gerektiği konusunda beynimi zorluyorum.

Genç bir adamken bile seri tek eşliydim. yoktu, kız arkadaşlarım vardı ve şimdi bunun için üzgünüm. O *benden* genç -çok daha genç- ama burada boyumu aşan benim. Hem bekâr seks ihtimali hem de Josephine'in yatağında başka erkekler olduğu düşüncesiyle aniden duvarda bir delik açma dürtüsü.

"Aklınızda ne olduğunu sorabilir miyim?" Sessizliğe bir an daha dayanamayarak soruyorum ve çaresizce el kol hareketleri yapıyorum. "Bunun için yani. Eğer şimdi pişman değilsen."

"Pişman değilim," diye beni temin ediyor, alt dudağını kemiriyor, daha önce teklif ettiği zamankinden çok daha tereddütlü ve mahcup görünüyor. *Belki de burada gergin olan tek kişi ben değilimdir.* "Peki, bariz olanın dışında?"

Omuzlarımdaki gerginlik giderek azalıyor. Uzanıp enseme ovuyorum, kendimden biraz utanıyorum. "Evet." Kısa, gergin bir kahkaha. "Bariz olanın dışında."

Tanrım, bana yardım et.

"Şey," diye başladı biraz tereddütle, "kuralları tartışmamız gerektiğini düşündüm." Başımı sallayarak onaylıyorum ve neyse ki beni ilk öneriyi yapmaktan kurtarıyor. "Mesela kimseye söylemeyeceğiz."

"Katılıyorum," diye cevap veriyorum kolayca. Bu çok gerçeküstü. Bu konuşmayı gerçekten yapıyor muyuz? Bir şey önermemi beklediğini fark ediyorum ve zihnimi başka bir şeye yöneltmek için mücadele ediyorum.

kalçalarının arasına girmekten daha iyidir. "Ah, yatıya kalmak yok mu? Zoe genellikle erken kalkar ve beni aramaya gelir."

"Bu mantıklı." Gözleri yüzümü arıyor. "O zaman gün içinde o uyanıkken bir şey yapmamalıyız. Çok sinsidir."

Bunun doğru olduğunu kabul ederek kıkırdıyorum. "Öyle. O zaman saatler belli, ötesi yok mu?"

"Sekizden on ikiye kadar mı?"

"Kulağa... hoş geliyor." *Aklıma inanılmaz da geliyor.*

"Um." Yere bakıyor. "Kıskanç falan değilim. Sadece... birçoğundan biri olmak istemiyorum." Gözlerimi kırıştırıyorum, o devam ederken sessizliğe gömülüyorum. "Sen bekarsın ve görünüyorsun... Ben de sana aynı nezaketi gösterirdim."

*Birçoğundan biri
mi? Şuna benziyor
mu?*

Cevap olarak attığım kahkaha inançsızlıkla boğuldu. "Bunun için endişelenmene gerek yok. Başka kimse olmayacak."

Sanki onunla kıyaslanabilecek biri varmış gibi.

Sanki ondan başka birine bakabilecekmişim gibi.

Sanki başka bir kadının beni Josephine Sutton gibi tüketmesi mümkünmüş gibi.

"Bunu bilemezsin," diye zayıfça itiraz ediyor, elleri kucığında dönüyor.

Belki de bunun sıradan bir anlaşma olması gerekirken onun benim diğer partnerlerim hakkında endişelenmesi beni rahatsız etmeli ama ben onunkiler için endişelendiğimden eminim. Geçmişte başka bir erkeğin ona elini sürmesi fikri zordu, ama *şimdi*? Kendimi parmaklıklar ardında bulabilirim.

Montgomery'deki personel toplantılarında sık sık kullandığım otoriter ses tonuyla "Evet," diye ısrar ediyorum. "Karımdan üç yıl önce ayrıldım ve o zamandan beri sadece sen varsın. Şimdiye kadar, ellerimin dolu olduğunu ilk elden görmüşsündür. Seks bir öncelik değildi."

Ta ki kendimi yirmi iki yaşındaki dadımın yatağına minik pamuklu pijamalarıyla tünemiş, onunla seks yapmam için şartlar öne sürerken bulana kadar. *Önceliği* unutun. Bu onur için bir ya da iki parmağımı kesmeyi kabul edebilirim.

Josephine bunu kabullenmiş görünüyor ve bir taviz vermeye hazır bir şekilde beklediğini söyleyebilirim. Söylenmesi gerektiğini bildiğim tek bir şey var ama bunu bilmek söylemeyi kolaylaştırmıyor.

Güçlükle yutkunuyorum, gözlerim ince omuzlarının üzerindeki lamba ışığının sıcak parıltısını takip ediyor. "Bu iş eve gittiğimizde bitecek." Sesim karanlık. Düz.  l . "Mesleki itibarımı ve muhtemelen işimi riske atamam. Zoe bana güveniyor. Sorumluluk sahibi olmalıyım."

Ya da Josephine Sutton söz konusu olduğunda olabildiğince sorumlu davranmaya çalışıyorum. şu anda teknik olarak Weston  niversitesi  ğrencisi olmasa da, önümüzdeki beş ayı nasıl geçirmeyi planladığımızı öğrenirse annesinin durumun nüanslarını umursayacağından şüpheliyim.

Josephine anlayışla başını sallıyor, yüz ifadesi okunmuyor. "Tamam. Bu... bu mantıklı."

Mantıklı, ama bu, biz bunu tartışırken içimde genişleyen boş ağrıyı hafifletmiyor. "Bu senin hakkında ne kadar iyi d ş nd ğ mle ilgili bir yorum değil, hatta-"

Yüzünü acı dolu bir ifadeyle buruşturup başını sallayarak sözümü kesti. "Anlıyorum, Ellis. Gerçekten anlıyorum. Senden bunun ötesinde bir şey beklemiyorum."

Bu yorum beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmanın bir yolu yok ama bu konuda yapılacak bir şey de yok. İçinde bulunduğumuz durum bu ve bekâr seks bile ondan beklediğimden daha fazla. İçimden daha fazlası söz a ğ zl  olamam.

Zoe'nin iyiliği için kendimi kontrol altında tutmam hayati önem taşıyor, ancak kızımдан başka biri için olsaydı bunu yapamayacağımı biliyorum.

O kadar dalmışım ki Josephine'in ayağa kalktığını fark ettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Aramızda sadece birkaç metre var ve yıpranmış pijamalarıyla bile gerçek olamayacak kadar mükemmel. Dolgun dudakları kıvrılıyor. "Demek bu kadarmış."

O sessiz ses, girdap gibi dönen düşüncelerimi bir bıçak gibi kesiyor ve beni şimdiki zamana odaklıyor. Tanrı aşkına. Hayatım boyunca iyi ve sorumluluk sahibi oldum. Her lanet kurala uydum ve bu beni nereye getirdi? Boşandım, kızımı tek başıma büyüttüm ve sadece işimi kaybetmemek ve istemediğim pahalı bir evin ipotegi ni ödemek için mücadele ettim.

*Pourquoi pas putain? **

"İşte bu," diye kabul ediyorum sonunda, bakışlarımın vücudunda nasıl dolaştığını gizleme zahmetine girmeden. Tanrım, kendimi bu kadar uzun süre dizginledikten sonra ona özgürce bakmak iyi hissettiriyor.

Kanım ısındı ve az önce kararlaştırdığımız şeyin sonuçları aklıma gelmeye başladıkça tüm kaslarımda bir gerilim oluştu.

yerleşti. Ellerimi onun üzerine koydum. Aminin sıcak, sıkı kavramasını hissediyorum ve kulağında tatlı inlemelerini duyuyorum.

şimdi, ne istediğini biliyorum ve bunu istemek zorunda kalırsa lanetleneceğim.

Ağır bir nefes üfleyerek sonunda gözlerimi onun vücudundan ayırıp ateşli bakışlarıyla buluşuyorum. Aletim sertleşti. "Seni görmeme izin verecek misin?"

tek düşünebildiğim şey buydu, elime geçen tek fırsatta onu soymanın bir yolunu bulamadığım için kendimden nefret ediyordum. Eğer hayatımın geri kalanını özlemle geçireceksem, en azından göğüslerinin neye benzediğini bilmek .

Geleceğin ne getireceğini kim bilebilir ve ben işimi şansa bırakmayacağım.

Josephine'in dişleri yine dudağını buluyor ve ellerini kaldırarak parmak uçlarını atletinin askılarının üzerinde gezdiriyor. "Bunun altına hiçbir şey giymiyorum."

"Güzel." Kaba ve sabırsız bir şekilde ağızından çıkıverdi. Odadaki hava boğucu bir hal aldı.

Josephine'in gömleğinin eteğiyle oynamasını ve -o kadar yavaş ki acı veriyor- başının üzerine kaldırmasını dikkatle izliyorum.

Gözlerim onun dolgun, gül uçlu göğüslerine kilitlendiğinde çıkardığım ses ancak hırıltı olarak tanımlanabilir. "şortları da. şimdi."

Birlikte olduğumuz zamanki aceleciliğim beni deli ediyordu. Neden yavaşlamadım? Yapmak ve denemek istediğim milyonlarca şey vardı ve hepsi de arabamın arka koltuğunun izin verdiğinden daha fazla zaman, alan ve ayrıcalık gerektiriyordu.

şimdi, önümüzde uzanan saatler, haftalar, aylar var ve bu süre boyunca *o benim*. Onun tadını çıkarmak için durmam gerekiyor, ama şortunu ve külotunu kalçalarının üzerinden iterken ve sessiz bir hışırtıyla yere düşerken, hareketlerimi tamamen kontrol edemiyorum.

şimdi tamamen çıplak ve şimdiye kadar gördüğüm en zarif şey.

"Yatağa yat Josephine," diyorum ona, sesim ölümcül derecede sakın ve kontrollü. "Dört ayak üzerine. Bacaklarını iyice aç. Seni görmem gerek."

Patronluk taslıyorum ama o aldırıyor gibi görünüyor. Aslında, sözlerimi duyunca nefesinin kesildiğini duyabildiğime eminim. Ellerim sandalyenin kollarına dolanıyor, o dönerken kendimi yerime sabitliyorum.

O kadar iğrenç fantezilerin yıldızı olan kıcımlın güzel bir görüntüsü vardı ki, bunları yapabileceğimi sanmıyordum.

İlk kez değil, geçen hafta onu okurken yakaladığım kitap aklıma geliyor. *Bana böyle seslenmek ister miydi?*

Yatağa süründüğünde, zaten uyarılmayla parıldayan çıplak amcığına ilk bakışımı aldığımda inliyorum. Sikim zonkluyor, ben baktıkça inanılmaz derecede sertleşiyor.

"Ellis," diye fısıldıyor, sesi ihtiyaçla yükseliyor. "Beni becermeni istiyorum."

Onun arkasında durana kadar ayağa farkında bile değilim. Ellerim kalçalarına doğru ilerlerken ikimiz de şaşkınlıkla sarsılıyoruz. "Bir kuralım daha var," diyorum, kıcını avuçlayıp her santimini görebilmem için onu iyice çekerken sesim çakıl taşına benziyor.

Hiç bu kadar zorlanmamıştım.

Dokunuşumun altında kıvranıyor. "Ne-ne oldu?"

Bir yanağını serbest bıraktığımda, elim sert bir tokatla kıcına iniyor ve nefesini kesiyor. "Ben söylediğimde sikimi alacaksın tatlım, bir an önce değil. Sekiz ile gece yarısı arasında bu güzel vücudun sahibi benim ve onu uygun gördüğüm şekilde kullanacağım."

Bir şaplak daha ve onunla bu şekilde konuştuğum için ne kadar ıslandığını *görebiliyorum*. "Ellis..." diye inliyor ve bu andan önce adımın sesini hiç sevmediğime eminim.

Ellis.

"Evet, doğru, *aşkım*." Ona bir kez daha, öncekinden daha sert şaplak atarken dudaklarım kıvrılıyor. Cezasını veren elim kalçalarının arasından geçip seksini avuçladığında şaşkınlık çığlığı ahlaksız bir iniltiye dönüşüyor. "Seni o kadar ıslatan benim ki, kalçalarından aşağı damlıyor. Şimdi, kabul ediyor musun?"

"Anlaştık mı?" diye yankılanıyor, elimin baskısına karşı kıvrılırken sesi gerginleşiyor, yumrukları çarşafın üzerinde kıvrılıyor.

Bu kez şaplak amcığına iniyor ve çığlığı karanlık odanın sessizliğini bozarken bile, yarığında taze uyarılma parlıyor ve onun ihtiyaçları hakkında sahip olduğum her teoriyi doğruluyor. Benim tatlı küçük dadım sert ve kirli seviyor ve ben kemerimi yırtıp onu olabildiğince sert sikmemek için kendimi saniye saniye zor tutuyorum.

"Son kuralım, Josephine," diye homurdanıyorum, iki parmağımı benim için yarattığı kremsi karmaşada .

Dokunduğumda kasılıyor ve şimdi nefesleri yavaş yavaş kesiliyor. "Evet, her şey-"

Parmaklarımı onun dar açıklığına bastırıyorum, onu tatmin edemeyecek kadar hafif sikiyorum, bir yandan da onun sıkılığının ve sıcaklığının tadını çıkarıyorum ve sikimin etrafına sarıldığında nasıl hissedeceğinin sözünü veriyorum.

"Bu benim," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı makaslıyorum, konuyu açıklamak için onu geriıyorum. "Ve bu." Klitorisine doğru ilerliyor, şişmiş tomurcuğun etrafında alaycı bir şekilde dönüyorlar.

"Ellis." Hıçkırıyor, kalçaları titriyor, elim geri gidiyor, yanaklarının arasında daha önce hiç böyle dokunulmadığını içgüdüsel olarak bildiğim dar, büzülmüş deliğin etrafında dönüyor.

Öne doğru eğilerek omurgasının tabanını öpüyorum, parmağımın ucunu kıkına daldırırken onu sabit tutuyorum. "Seni burada da becereceğim. Merak etme, *aşkım*. Bu deneyimden zevk almanı sağlamak benim için en iyisi."

Tanrım. Yüksek sesle söylediğim şeyler sadece hayal gücümün en karanlık köşelerinde var oldu. Seks benim için hiç böyle olmamıştı. Ne eski karımla ne de ondan önceki partnerlerimle. Burada deney yapmak ya da Josephine'in ona yaptığım şeyden hoşlanıp hoşlanmadığını sorgulamak yok. Hayatımın haftalarını onun neye ihtiyacı olduğunu ve bunu ona tam olarak nasıl vereceğimi düşünerek geçirdim.

Kendimden hiç şimdiki kadar emin olmamıştım.

Serbest elim sikimi kurtarmak için aşağı iniyor ve ancak tabanımı yumruklayıp içine bastırmaya hazırlandığımda alarm zilleri çalıyor.

"Korunma," diye mırıldanıyorum, çaresizce etrafıma bakıyorum, sanki ulaşabileceğim bir prezervatif varmış gibi.

Josephine'in nefesi kesiliyor, dönüp bana bakıyor, bakışları yalvarıyor. "Olamaz. Lütfen bana odanda bir şey olduğunu söyle!"

İstemiyorum. Hiç *sanmıyorum*. Her nasılsa, altı yaşındaki kızım ve benden sonsuza kadar nefret edeceğini düşündüğüm bir kadınla çıkacağım bu yolculuğa hazırlanmak için acele ederken yanıma prezervatif almak aklıma gelmedi.

Nefesimin altında küfrederek başımı sallıyorum. "Yarın şehirdeki eczaneye gideceğim."

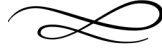
Yine de şehvet tükenmedi. Çılgınca bir ihtiyaç içimi yakıyor, onu yine de becermemi talep ediyor. Her şeyi kaybetmemiş olmalıyım

Ancak kendimi kontrol edemiyorum çünkü kendimi tutuyorum. Ne de olsa başka seçenekler de var.

Dizlerimin üstüne çöküyorum.

*Neden olmasın?

On üç

JOSEPHINE

Patronuma bir seks anlaşması teklif etmeden önce "*doğum kontrolü temin etmek*" nasıl aklıma gelmedi emin **değilim**, ancak hazırlıksız olduğum için tam olarak kızgın değilim. Çünkü uygun alter- natifler söz konusu olduğunda, *bu* güçlü bir aday. Aslında, bunu bana her gün yapması için ona yalvarabilirim, çünkü yatağın içinde eriyip gidecekmişim gibi geliyor.

Nasıl yani?

"Ellis!" Yumruklarım kalçalarımın arasındaki ağarmış saçların üzerinde sıkılaşıyor, dördüncü orgazmım beni aniden vururken sırtım şilteden kopuyor. O kadar şişmiş ve aşırı hassasım ki neredeyse acı veriyor ve çığlık atmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum.

Bunu ne kadar zamandır yaptığımızı bilmiyorum, çünkü ikinci orgazmdan sonra zamanın pek bir anlamı kalmadı. Vücudumdaki her hücre Ellis'in dilini klitorisimde hissetmeye odaklanmış gibi görünüyor ve üçüncü bir parmağını içime bastırırken yanan gerginlik, vücudumdan mümkün olan her zevki çekmeye kararlı.

Yine de çok fazla ve ben kıvranmaya çalışırken, Ellis'in serbest eli alt karnıma bastırıyor ve beni durduruyor. Bana doğru düzgün bakacak kadar amımdan ayrıldığında gözleri keskin ve aç, dudakları ve çenesi tükürük ve uyarılmayla parlıyor.

Bir erkeğin seni sikmeden önce "*sen benimsin*" demesinin bir şey olduğunu, ama gerçekten sana sahip olduğunu hissetmenin bambaşka bir şey olduğunu çabucak öğreniyorum. Yine de hissediyorum ve bu *iyi hissettiriyor*. O gece arabada yaptıklarımızı aşmanın ya da bugün erken saatlerde fuayede hissettiğimiz yakıcı ihtiyacı yeniden yaratmanın mümkün olduğunu düşünmüyordum, ama hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

iyi, fiziksel ya da duygusal olarak. Her gün zamanımın çoğunu düşünerek, planlayarak, endişelenerek geçiriyorum. Her şeyi bırakıp ona güvenmek çok rahatlatıcı. Sadece birkaç saatliğine bile olsa.

"Bir tane daha," diye homurdanıyor Ellis ve ağzı bir kez daha zonklayan seksimin üzerine inerken itirazlarım hiçbir yerde bulunamıyor, eli hala hiçbir yere gidemeyeceğimden emin olmak için karnıma bastırıyor.

Titreyerek yatağa geri yığılıyorum. Son orgazmımdan daha yeni çıkmıştım ve dilinin her sert dokunuşu ya da klitorisimi dudaklarının arasına alıp emmesi seğirmeme neden oluyor. "Ellis, yapamam," diye inleyerek saçlarını çekiyorum.

Solgun gözleri bana bakıyor ama durmuyor. Aksine, içimdeki parmaklar beni sınırlarıma kadar gererek birbirinden daha da uzaklaşıyor ve bedenim titremeye başlıyor. Ona söylediğim ve inandığım şeylere rağmen, yine de oluyor. Kalçalarımın arasındaki adam beni boşaltmaya kararlı, bunu başarmak için biraz acı çekmem gerekse bile.

Beşinci kez boşaldığımda kırık çığlığım sessiz odayı tekrar paramparça ediyor. Ellis devam ediyor, sonunda ağzına karşı kıvrınmayı bıraktığımda hayal kırıklığı içinde inliyor, seksim o kadar hassas ki, muhtemelen üzerine üfleyip beni ağlatabilir.

Yine de yapmıyor, bunun yerine arkasına yaslanıp bana öyle yoğun bir şekilde bakıyor ki, sanki bunun her detayını ezberlemeye çalışıyor. Ve Tanrım, Ellis Delvaux kütüphanede durmuş, toz içinde kalmış ve eski bir kitaba kaşlarını çatmış bir haldeyken bile çok yakışıklı. Şimdi ise çıplak kalçalarımın arasında oturuyor, yüzünde benim tahrik olmuş halim var, çıplak göğsü kabarıyor ve kalın siki muhtemelen başkaları için mahvetmiş olduğu bir yerime doğru eğilmiş.

"Buraya gel," diye yalvarıyorum, ona uzanıyorum ve üzerime sürünüyor, ereksiyonu kalçamın ve karnımın üzerinde pre-cum izliyor. Dudaklarımız tereddüt etmeden buluşuyor ve aklıkla öpüşürken dilinde kendi tadımı alabiliyorum.

"*Tu es incroyable, putain**," diye kabaca inliyor. Connecticut'ta arabasının arka koltuğunda ona bindiğimde kullandığı sesin aynısı.

Aşağı uzanarak elimi sikinin dibine doluyorum. "Seni çok istiyorum," diye fısıldıyorum, başını omzuma yaslayıp kalçalarını avuçlarımın içinde döndürürken.

"Yarın," diye söz veriyor Ellis alçak, erkeksi bir homurtuyla. O da bir elini aramıza sokuyor ve benimkinin etrafına sarıyor, elimle kendini sıkıyor, beklediğimden daha sert. "Arabayı ben kullanacağım.

akşam yemeğinden önce köye. Evet-ah, *lanet olsun* . Aferin kızıma, *mon amour*. Benim için sıkı tut."

Nefes nefese bir kahkaha attım, beni yatağa bastırmasının ağırlığını ve sıcaktan tenimizin birbirine yapışmasını seviyorum. Bir numaralı orgazmdan sonra gömleğini kaybetti ve diğer her şey üç numaradan sonra gitti. "Eczanede çalışan dedikoducu yaşlı kadınlar senin dadını becerdiğini düşünecekler."

"Seni henüz becermeyeceğim," diye homurdanıyor ve elimi tutmayı bırakıyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan bizi yana yuvarlarken karnım şişiyor. Kendimi onun kalçalarına yaslanmış buluyorum, kaygan, şişmiş amım kalın sikinden sadece birkaç santim uzakta. Ellis inliyor, gözleri vücudumda geziniyor. "Son partnerinden beri test yaptırdın mı?"

Bu soru karşısında ağzım kurudu. *O* benim son ortağım, *tek* ortağım ve bunu ona söyleyebilecek miyim bilmiyorum. Şimdi bunu itiraf etmek daha önce olduğundan daha savunmasız hissettiriyor.

Yutkunuyorum. "Bizden birkaç ay önce... Arabadan önce muayene olmuşum."

Ellis başını sallar, yüzünde acı dolu bir ifade vardır. "Benimle güvendesin. Şimdi biraz ileri git, işte bu ." Kalçalarımı ileri doğru yönlendiriyor ve ben onun üzerine yerleşirken ikimiz de inliyoruz, amımın dudakları onun shaftının üzerinde ayrılıyor.

Aman Tanrım.

Kalçalarımı deneysel olarak döndürürken ikimiz de nefes nefese izliyoruz.

"Devam et," diye homurdanıyor, bana daha sıkı sarılarak. "İşte bu kadar. Çok iyi gidiyorsun."

Gözlerimi sıkarak inliyorum, o bana öyle bakarken ve aşırı uyarılmış klitorisimin sürtünmesi sikinin başına çarparken doğru düşünmekte zorlanıyorum. Altımızdaki antika yatak, hareketlerimle eş zamanlı olarak gıcırıyor, nemli tenimde tüylerimi diken diken eden erotik bir film müziği.

"Josephine." Ellis kayarak neredeyse burun buruna gelecek şekilde oturduğunda, açık mavi gözleri benimkileri delip gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Bir eli saçlarıma dolanıyor ve dudakları tekrar dudaklarımı bulmadan önce nefesimi tutacak vaktim bile olmuyor. "Çok iyi hissediyorsun," diye mırıldanıyor ateşli öpücükler arasında, boştaki eli kıcımlı kavırıyor.

Vücutlarımız birbirine yapışmış durumda ve onun üzerinde bir an önceki kadar rahat süzülemediğim ama buna değiyor. Zayıf, çaresiz küçük sürtünmelerimiz bile zevkten kıvrılmama neden oluyor.

Leğen kemiğimden omurgama kadar. Nefes nefese birbirimizden ayrıldığımızda, onun delici gözlerinden başka bir yere bakamıyorum.

Dudaklarımdan yarı şok, yarı zevk dolu bir ses dökülüyor. Bu çok samimi, çok erotik, çok *fazla*. Beni mahvediyor ve durmasını hiç istemiyorum.

"Sana her gece sahip olacağım, *aşkım*. Ne zaman odaya girsem amın ıslanacak, çünkü ona ne kadar iyi hissettirdiğimi hatırlayacaksın." Nefesinin altında küfrediyor, vücudumu geriye yatırıyor, böylece meme ucumu ağzına çekebiliyor, açgözlülükle dişlerinin arasına alıyor.

O kadar sıırıslıklamım ki artık onun alt karnı bile kaplanmış durumda ve altımızdaki yatakta ıslak bir nokta olacak. Hiçbir şey, en baharatlı kitaplarım bile beni bu adam için hazırlayamazdı ve şimdi onu bu şekilde görebilecek tek kişi benim. *Ben*. Başka kimse o düğmeli gömleklerin ve sofistike bir kütüphaneci görüntüsünün altında Ellis Delvaux'nun *kirli* olduğunu bilmiyor.

"Ellis," diye . Adını duyunca beni tekrar ayağa kaldırıyor ve hâlâ saçlarıma dolanmış olan eli beni onun karanlık bakışlarıyla buluşmaya zorluyor.

"Bana şu anda baba demek ister misin, *aşkım*?"

O anın yoğunluğuna kendimi kaptırdığım için, boşalmaya ne kadar yaklaştığımı fark etmedim. Zevk omurgamdan yukarı fırlıyor ve neredeyse hıçkırarak Ellis'in sikinin üzerinde kıvranıyorum.

Aşağı indiğimde, onu gizlemediği bir hayranlıkla bana bakarken buluyorum. Güçlü kollarından biri belime dolanarak beni daha yakına çekerken, diğeri hala omurgam boyunca bastırıyor ve ensemdeki saçlara dolanıyor.

Kendimi sorgulamaya ara vermeden, nefes nefese başımı sallıyorum, hızım artıyor. *Onu bu şekilde boşaltmak istiyorum*. "Evet. *Tanrım*-" sesim düzensiz bir çığlıkla kesiliyor. Sanki uçuyormuşum gibi geliyor, çevremizin farkında değilim, tüm varlığım ona odaklanmış durumda. Darmadağınım, azgın, sıırıslıklam bir haldeyim ve kendimi hiç bu kadar özgür hissetmemiştim.

"Söyle," diye homurdanıyor Ellis, kasları gerilmiş ve boşalmamak için elinden geleni yaptığını anlayabiliyorum. Kolu etrafımda sıkılaşmış beni o kadar yakınına çekerken bile, kendimi ona sürttüğümde sikinin her damarını ve çıkıntısını ve göğüs kıllarının meme uçlarımdaki törpüsünü hissedebiliyorum.

Tırnaklarım omuzlarını ısıyor ve ağzımı tekrar açmak için açıyorum ama ağzımdan çıkan tek şey öncekiyle aynı çığlık oluyor. "Baba! *Oh!*"

Kelime ağzımdan daha yeni çıkmıştı ki dünya tersine döndü. Ellis bir eliyle üzerimde dururken diğer eliyle sikini yumruklayıp öfkeyle pompalarken kafam karışmış bir halde gözlerimi kırıştıyorum.

Karnımdaki ilk sperm kırbaıyla nefesim kesiliyor ve Ellis'in beni orgazmıyla kaplamasını hayranlıkla izliyorum. Çok fazla gibi görünüyor ve neden ilk düşüncemin yanımda nasıl hissedeceğimi merak etmek olduğunu bilmiyorum.

Kutsal kötü fikirler.

Bittiğinde, Ellis yatağa yan yatar, bir elini yüzüne bastırır, göğsü sessiz, kuşkulu kahkahalarla titrer.

Evet, az önce olanların histerik inançsızlığını benden daha iyi kimse anlayamaz. Ona bakarken ben de sırtıttığımı hissediyorum. "Vay anasını."

"Vay anasını," diye yankılanıyor, elini indirip bakışlarımla buluşuyor. Bu haliyle, kaygısız ve mutlu, onu hiç görmediğim kadar genç görünüyor. Birkaç saniye birbirimize bakıyoruz, hâlâ nefes nefeseyiz. Sonra, sanki tenimde bıraktığı pisliği hatırlamış gibi, Ellis ayağa kalkıyor ve etrafına bakınıyor.

Ayağa kalkıp çırılçıplak banyoya doğru ilerlerken utanmadan manzaranın tadını çıkararak onu izliyorum. Birkaç dakika sonra geri dönüyor ve beni onu incelerken yakalayınca sırtıyor.

"Ellerim seninle dolu olacak." Kıkırdıyor, yatağın kenarına oturuyor ve nemli bir bezle tahliyesini siliyor.

"Şikayet mi ediyorsun?" Parmaklarımı göğsündeki açık renk saçların arasında gezdirerek alay ediyorum.

Ellis homurdanarak başını sallar. "Eğer buna evet dersem, bir tür nörolojik rahatsızlığım var demektir. Derhal tıbbi yardım alın." Gözleri yüzüme kayınca gülümsemesi kayboluyor. "Bu konuda hâlâ iyi misin? Pişman değil misin?"

"Hayır." Gülümsüyorum, kollarımı boynunun arkasına doluyorum ve beni öpmesi için onu tekrar aşağı çekiyorum.

Paylaştığımız diğer öpüşmelerden farklı, ona duyduğum yakıcı ihtiyaç geçici olarak giderildi, ama yine de her yerimi ısıtıyor. Ayrıldığımızda Ellis başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Gitmeliyim." Yaşadığım şokun bir kısmı yüzüme yansımış olmalı çünkü arkasına yaslanıp emin olmayan bir ifadeyle bakıyor. "Bu konuda anlaşmıştık, değil mi? Yani... Burada uyumayacak mıyım?"

Başımla onaylamak için acele ederken bile göğsümün tam ortasında bir çatlak oluştu. "Tabii ki. Evet! Bu iyi!"

Kendimi savunmasız hissederek yanımdaki buruşuk çarşafı kaptım ve yatak başlığına yaslanırken üzerime çektim. Bunu ben istedim. Bu benim fikrimdi. Canımın yanacağını biliyordum ama bir şekilde hazırlığın reddedilmenin korkunç acısını hafifletmesini bekliyordum.

Öyle değil.

Ellis beni izliyor, ifadesi okunmuyor. Sonunda başını çevirip ayağa kalkıyor ve yatağın ayakucuna serpiştirdiği giysilerini toplamaya başlıyor. O giyinirken ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Birkaç dakika öncesinin tüm o zahmetsiz samimiyeti yok oldu ve göğsümdeki çatlak her saniye daha da derinleşiyor.

"Yarın görüşürüz," diye söz veriyor sonunda Ellis, yatağın kenarına oturup o yoğun mavi gözleriyle bana bakarak.

"Tamam," diye fısıldıyorum, daha birkaç dakika önce hissettiğim mutluluktan eser kalmamış. Henüz gitmiyor. Ellis uzanarak elini yüzüme doluyor, onu kucaklıyor ve içimde garip bir ağlama dürtüsü hissediyorum. Bu jestte çok şefkatli, çok sadık bir şey var. Birlikte geçirdiğimiz ilk gece de aynı şeyi yapmıştı ve ben de o zaman aynı şekilde hissetmişim.

Bana karşı hiçbir şey hissetmemesi, bana bu şekilde dokunmasıyla bağdaşmıyor.

Ciddi bir yüz ifadesiyle öne eğilip çenemi, çenemi, yanaklarımı, burnumu, alnımı öpüyor. O bunu yaparken nefes alamıyorum, kafa karışıklığı ve çaresiz, aptalca bir umut arasında kalıyorum.

"Josephine," diye mırıldanıyor Ellis, bana bakmak için geri çekilirken. Çok yakışıklı, kırlaşmış saçlı ve çok ciddi görünüyor. Sanki bana tüm hayatımı değiştirecek bir şey söylemek üzere. "Birbirimizden etkilenmiyormuşuz gibi davranmak aptallıksa, bunun hiçbir anlamı yokmuş gibi davranmak daha da aptalca görünüyor." Kalbim duracak gibi oluyor ve ben daha cevap veremediğim Ellis ayağa kalkıyor. "İyi geceler, *aşkım*."

*Kahretsin, inanılmazsın

On dört

ELLIS

Bugünden önce Josephine ile ilgili düşüncelerimin beni tükettiğini **düşündüysem**, fena halde **yanılmışım**.

Dün gece ilk gecemizden farklıydı ve ben hala bunun iyi bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Bir yandan, bu kadına karşı olan çekimim -inanılmaz bir şekilde- arttı. Diğer yandan, bugün herhangi bir iş yapabilme şansım -azaldı.

Köy eczanesinin kısıtlı saatlerini kaçırma ihtimalini göze alamadığım için kahvaltıdan sonra oraya gittim ve üniversiteden beri ilk kez kondom aldım. Onları bana satan yaşlı kadın dudaklarını büzdü ve arabaya doğru yürürken, Josephine'in ilişkimizi gizli tutmanın bu küçük toplulukta imkansız olabileceğini tahmin ettiğinde muhtemelen haklı olduğu aklıma geldi.

Şatodaki varlığımızla ilgili dedikodular çıkmaya başladı bile. Josephine de ben de şatonun merhum sahibinin uzaktan akrabası olup olmadığını ya da Josephine'in Amerikalı bir aktristen olan gayrimeşru kızı olup olmadığını öğrenmek isteyen meraklı köylüleri savuşturmak zorunda kaldık. Bunun gibi sakın ve uykulu bir köyde Jo, Zoe ve ben büyük bir haberiz. Onun benim karım değil, dadım olduğu yönündeki sürekli düzeltmelerim şu anda kesinlikle benim yararına olmayacak.

Bu kadının içinde olmak için ne kadar çaresiz olduğum hakkında çok şey söylüyor, özellikle de umursamadığımı fark ediyorum. Aslında, dünyanın bu küçük köşesinde benim olarak görüleceğini bilmek rahatlatıcı. En azından, artık her yakışıklı çiftçiyle elli-

mil yarıçapı, burada kalan güzel ve zeki Amerikalıyı etkileme umuduyla şatonun kapısına dayanır.

Dilimle defalarca orgazma ulaştırdığım ve açgözlü küçük amcığını sikimin üzerinde gezdiren güzel, zeki bir Amerikalı. Onun her tarafını bitirmek bile üzerimdeki baskıyı zar zor kaldırdı ve Zoe'nin peşinden pencereden seslenmesi ya da alt kattaki koridorda saçının kokusunu duymak bile toplayabildiğim zayıf konsantrasyon seviyelerini yok etmeye yetti.

Onu görebilmeyi umarak öğle yemeğimi mutfakta yiyorum ama o ve Zoe arazide bir yerde yemek yiyor olmalılar çünkü hiçbir yerde görünmüyorlar. Öğleden sonra olduğunda beynim çamura dönmüştü ve bir molaya ihtiyaç duyarak evin kadınlarını aramaya koyuldum.

Bugün hava geldiğimizden beri hiç olmadığı kadar serin ve şatonun sessiz bahçesinde dolaşırken Josephine'i görme isteğim bile biraz azalıyor. Jo ve Zoe'nin ektiği tohumlar yeşermeye başlıyor ve ben de onları sulamak için duraklayıp yoluma devam etmeden önce biraz sakinleşmeye çalışıyorum. İhtiyacım olan son şey ona bir kez bakıp aklımı kaçırmak ve Zoe'nin önünde onu öpmek.

Bir gecede boynunda oluşan iki morluğu, fuayedeki karşılaşmamızdan kalan hatıraları görmek ve göğüslerinde de iz bırakıp bırakmadığımı öğrenmek için kendimi kahvaltı masasına fırlatmamak yeterince zordu.

Önceki partnerlerimin hiçbirisiyle böyle değildim. Josephine'in içimde uyandırdığı saplantılı, kıskanç canavar daha önce görülmemiş ve biraz da endişe verici. Tanıştığımız ilk gece bile - bunun *tek* gecemiz olacağını kabul ettikten sonra - başka bir erkeğin ellerinin onun üzerinde olduğu düşüncesine dayanamadım.

Dışarıda geçirdiğim birkaç dakika kan basıncımı biraz daha düşürmeyi başarıyor. Burada huzurlu olmak, akademinin baskılarından ve günlük hayatımın sürekli stresinden izole olmak çok kolay.

Elbette gerçek dünya, nerede olduğunuzdan bağımsız olarak kendini belli etmenin bir yolunu buluyor. Hayatın hışırdayan tarlalardan ve nadir kitaplardan ibaret olmadığını hatırlatan şey, arayan numaramda eski eşimin adının belirmesi oldu.

Cevap vermemeyi düşünüyorum ama Miranda'nın benimle bağlantı kurma girişimleri ya ilk aramadan sonra sona eriyor ya da ben onunla uğraşacak iradeyi toplayana kadar her gün devam ediyor. Bugün öyle hissetmesem de

Josephine'in durumdan haberdar olması riskini almaktansa, istediği her şeyi şimdi konuşmayı tercih ederim.

Dişlerimi sıkarak aramayı kabul ediyorum ve telefonu kulağıma götürüp yakındaki bir çilek tarlasına sertçe bakıyorum. "Ne?"

Sinirli bir iç çekiş salıveriyor. "Medeni olmaya çalışıyorum, Ellis. Sen de aynısını yapmak için çaba gösterebilirsin. Zoe'nin hatırı için."

Sesini duyunca ağızma ekşi bir tat doluyor ve telefonumu yere atıp üzerinde tepinmemek için tüm irademi kullanıyorum. Kendi çocuğunu bile terk eden bu kadın ne cüretle bana Zoe için en iyisini yapmam konusunda ders veriyor? Sanki hayatımın her günü, birlikte yaşlanacağımı düşündüğüm kadın hayatın içinde özgürce süzülürken, tam da bunu yapmak için kendimi yıpratmakla geçmiyor.

Belki de sessizliğimin bir irade egzersizi olduğunu anlayan Miranda iç geçiriyor. "Seni kavga etmek için çağırmadım. İki ay sonra Brüksel'de olacağım tarihler var. Hâlâ orada olacaksın, değil mi?"

"Evet," diye itiraf ediyorum, bunun nereye varacağını biliyordum. "Ama Zoe buradaki rutine yeni yeni alışıyor. Senin gelmeni istemiyorum. Bu onu birleştirir."

"Kızımı ziyaret etmeye hakkım var."

"Kızınız mı?" Sert, mizahtan yoksun bir kahkaha attım. "Kaç numara ayakkabı giyiyor, Miranda? En sevdiği renk ne? O bir çocuk, bir rafa koyup, yolunuz düştüğünde geri döneceğiniz bir oyun nesnesi değil. Altı aydır ziyaret etmedin, ondan önce de sekiz ay oldu. Neden zahmet ki? Bu senin için mi, yoksa onun için mi?"

Hemen yanıt vermeyince, acaba *sonunda* meramımı anlatabildim mi diye düşünmeye başlıyorum. Bu aptalca bir umut ve Miranda homurdandığında yanlış olduğu kanıtlanıyor. "Ziyaret haklarım var ve onları kullanmayı seçiyorum. Fırsat buldukça geldiğimi biliyorsun, o yüzden beni tekrar mahkemeye verip birikimlerinden geriye ne kaldıysa tüketmek istemiyorsan, bana adresini ve ziyaret için uygun bir zaman vereceksin. Ne zaman olursa olsun, bunu gerçekleştireceğim."

Burnumun kenarını sıkıyor, bu konuşmanın yarattığı öfke ve hayal kırıklığıyla düşünmeye çabalıyorum. Bu kadınla nasıl evlenebildim? Miranda Perkins'in hayatımın aşkı olduğunu düşünecek kadar berbat bir muhakeme yeteneğim mi var? Utanç duygumu yutkunarak öyle boş sözler söylüyorum ki, ben söyledikten sonra zihnimde yankılanıyor. "Sana randevuların listesini e-posta ile gönderirim."

"Teşekkür ederim." Miranda iç çekerek, istediğini elde ettiği için rahatlamış olduğunu söylüyor. Tam telefonu kapatmak üzereydim ki tekrar konuştu. "Ellis?"

Tanrım, adımın onun ağzından çıkmasına dayanamıyorum. "Ne?"

"Durumu iyi mi?" Sesinde beni hazırlıksız yakalayan umutlu, hafif gergin bir yalvarış var. Eski karıma duyduğum nefreti yok etmiyor ama birkaç dakika önce kapıldığım öfkeyi dindiriyor.

Miranda önemsiyor, ama yeterince değil.

Yeni sürülmüş bahçenin yanındaki banka çöküyorum ve gerçekten görmeden karanlık toprağa bakıyorum. Gerçekte, yıllar uzakta, kısa süren evliliğimin en soğuk, en ıssız anlarını tekrar yaşıyorum. "O iyi. Kır hayatının tadını çıkarıyor."

Miranda güler. "Eminim. Bebekliğini hatırlıyor musun? Onu çimlerin üzerine yüzüstü yatırırdık ve bundan çok etkilenirdi."

Cevap vermeyeceğim. Evet, bunu hatırlıyorum. Kavgaları, yalvarışları, incinmeleri, yalanları ve nihayetinde Miranda'nın kapıdan son kez çıkışını izlediğimi de hatırlıyorum. Kendime ait bir ailem olması her zaman istediğim bir şeydi ama bunu elde ettiğimde, mutlu anlar karanlık gökyüzünün ortasında dağılmış birkaç yıldızdan ibaret kaldı.

Düğünden kısa bir süre sonra yanlış kadınla evlendiğim gerçeği kafama dank etmişti ama yeterince sıkı çalışırsam, kendimi ... parmağımdaki yüzük benim için bir anlam ifade ediyordu ve hiçbir zaman yenilgiyi kabul ederek kağıtları imzaladığım günden daha başarısız hissetmemiştim.

Sonunda "Sana tarihleri göndereceğim," diyorum ve aramayı sonlandırmadan önce onun cevabını beklemeden başımı ellerimin arasına alıp isteksiz ciğerlerime zorla hava çekiyorum.

Acılı, öfkeli eski koca olmak istediğim bir şey değil ama kendime engel olamıyorum. Miranda, Zoe'ye ebeveynlik yapma konusunda kendi payına düşeni üstlenseydi, muhtemelen stresli, taciz edilmiş bir erkek kabağundan daha fazlası olmak için özgür olurum. Belki de bir partide tanıştığım o güzel genç kadını arar ve kızımı ikinci kez terk edilmekten koruma baskısı altında ezilmezdim.

Sanki önce bir nedenim yokmuş gibi, şimdi yaptıkları Josephine'e sahip olamayacağım anlamına gelirken Miranda'dan nasıl daha fazla nefret etmeyebilirim?

Dışarıda bulduğum huzurdan sıyrılıp ayağa kalkıyorum ve çayıra doğru ilerleyerek arazinin içinden geçen dereyi gizleyen bir ağaç parçasına doğru ilerliyorum. Buraya sadece birkaç kez gelmişim ama Jo ve Zoe'nin en sevdiği uğrak yerlerinden biri olduğunu biliyorum.

Elbette, yaklaştığımda, hafifçe çağıldayan suyun ortasında kıkırdamalar ve su sıçramaları duyuyorum. Ağaçların arasından yolumu bulup çocuğumun mutluluğunu dinlerken omuzlarımdaki gerginlik biraz olsun azalıyor.

Onları kolayca buluyorum.

Zoe mayosunu giymiş, beline kadar akıntıya girmiş, yüzen bir yelek ve yüzünün yarısı büyüklüğünde bir gözlük takıyor. Akıntının yukarısında, Jo elinde lastik ördeklerle dolu bir file torba ile suyun içinde duruyor. "Hazır mısınız?" diye sesleniyor Zoe'ye, o da heyecanla başını sallıyor. Jo ördeği tekrar suya bırakıyor. Ördek akıntının üzerinde yavaşça salınır ve Zoe'ye ulaşana kadar salınır; Zoe ördeğin üzerine atlar, teatral bir şekilde etrafa su sıçratır ve sudan çıktığında sevinç çığlıkları atar. Ördek muzaffer bir edayla başının üzerinde tutulmaktadır.

"Buldum!" diye bağıyor, gözleri parlıyor ve saçlarının uçları damlıyor. "Buldum! Başardım!"

Zoe ördeğin peşindeyken beni fark etmiş olmalı ki Jo gözüme çarpıyor. "Bize katılmaya mı geldin?" diye sesleniyor, yüzü zahmetsiz bir neşeyle değişmiş.

Sanki buna hayır diyebilirmişim gibi.

Ayakkabılarımı çıkardığımı ve pantolonumu dizlerimin üzerine sardığımı gören Zoe'nin heyecanı bir hayli artıyor. Serin suya adım atıp kayalık dere tabanında Josephine'e doğru ilerlerken, akıntı sanki buraya gelirken hissettiğim olumsuz duyguları alıp götürüyor. Ya da daha büyük olasılıkla, gözlerinde adını koymaya cesaret edemediğim bir şeyle bana bakan kadına doğru ilerliyorum.

Bugün kesilmiş kot şort ve küçük beyaz pamuklu bir bluz giymiş, koyu renk buklelerini yüzünün arkasına doğru örmüş. Hafif, gizemli bir gülümseme alışverişinde bulunuyoruz ve onun yanına ulaştığımda başka tarafa bakmakta zorlanıyorum.

"Sence iki tane yakalayabilir misin?" Zoe'ye sesleniyorum ve bu meydan okuma karşısında gözleri parlıyor.

Görünüşe göre, yapabiliyor. Jo ve ben bir alkış tufanı koparıyoruz ve Zoe çabalarına gösterilen ilgiden memnun bir şekilde gülümsüyor.

"Biz

Bir saatten fazladır bunu yapıyorum," diyor Jo bana gülerek, Zoe'nin başka bir ördek kümesine dalışını izlerken. "Sanırım basit şeyler bunlar."

Evet, öyle.

Yutkunuyorum, aptalca bir şey yapmadan önce gözlerimi ileriye dikiyorum. "Bu gece için anlaştık mı?" Sessizce soruyorum, kendimi durduramıyorum ya da soğukkanlı davranıyormuş gibi yapamıyorum. Dün gece olanlar hakkında konuşma fırsatımız olmadı ama kahvaltıda bana attığı hararetli bir bakış, pişman olmadığının yeterli bir kanıtı gibiydi.

Başımı bu kadının bacaklarının arasına sokalı yirmi dört saat bile olmadı ve bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum. Çıkardığı sesler... *merde*. Ben değişmiş bir adamım. Tek istediği onu boşaltmam olsaydı, yine de kendimi şanslı sayardım.

"Eğer istersen," diye sessizce cevap veriyor Josephine ve ben de ona bakıyorum, dişlerinin alt dudağına takılma şekli kanımı kaynatıyor. Kararlı bir şekilde ileriye bakıyor, sanki o da benim kadar endişeli, dikkatli olmazsa tedbiri ve mantığı bir kenara bırakacak.

Cesaretleterek, kolunda asılı duran lastik ördek torbasına uzanıyormuş gibi yaparak yaklaşıyorum. Elim bacağının arkasına doğru kayıyor, parmaklarım iç uyluğunun yumuşak tenini bir saniyenin kırkta biri kadar bir süre okşadıktan sonra elimi çekiyorum. Üstümden gelen keskin nefesle aletim sıcıyor. "İstiyorum."

Ayağa kalkıyorum, ne kadar telaşlı görüldüğünden oldukça memnunum. Bu kadın beni uzun zamandır olmadığım kadar mutlu ve rahatlatıyor. Belki de hiç. Bir zamanlar, genç bir kadının kollarında yeni bir hayat bulan yaşlı erkeklere gözlerimi devirirdim, şimdi burada onların arasındayım ve daha az umurumda olamazdı. Ona yakın olduğum son haftalar işkenceden başka bir şey değildi. Tek düşünebildiğim ona dokunmaktı ve şimdi bunu yapabildiğime göre Anlaşmamızın avantajı.

Eğer ondan alabileceğim tek şey buysa, bunu kabul edeceğim ve minnettar olacağım.

"Baba! Jojo!" Zoe'nin öfkeli ciyaklaması anı kesin bir şekilde sonlandırıyor ve ördek salmaya otuz dakika daha devam ediyoruz, Jo sonunda daha derin Zoe'ye katılmak için akıntıya doğru ilerliyor.

Geçmişte, eski eşimle konuşmanın yarattığı gerginliği ve olumsuz duyguları atlatmam saatlerimi hatta günlerimi almıştı. Ancak bugün, üçümüz çayırda gezinirken

Yorgun ve mutlu bir şekilde muhteşem eski eve döndüğümüzde, öğle sonrası güneşi sırtımızdaki nemli giysileri ısıtırken, mutluluktan başka bir şey hissetmem mümkün değildi.

"Bu akşam yemeği ben hazırlarım," diyorum Josephine'e. Zoe üst katta gözden kaybolurken onu büyük taş merdivenin dibinde yakalıyorum.

Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Yemek yapar mısın?"

Gerçekten ona hâlâ yemek yapmadım mı? Zoe'nin tekrar ortaya çıkmadığından emin olmak için ikinci katın sahanlığına bakarak ona yaklaşıyorum ve elimi kaldırıp saç örgüsünün ucunu bağlayan kurdeleyle oynuyorum. Anlaşmamızı konuştuğumuz süre içinde tutmanın şimdiden imkânsız olduğu kanıtlandı ve henüz yirmi dört saat bile olmadı. Onunlayken kendimi çok kolay unutuyorum.

"Çoğunlukla dondurucu yemekleriyle hayatta kaldığımı biliyorum ama ben bir Fransızım Josephine. Bazı yeteneklerim var." Biraz paslanmış olabilirler ama ben kararlıyım.

Sıcak eller göğsüme yerleşiyor. "Peki o zaman," diye mırıldanıyor ve o kadar yakın duruyoruz ki nefesi boynuma değiyor. "*Excusez-moi monsieur.*"

Kıkırdıyorum, elimi boynunun arkasına doluyorum ve dudaklarımı dudaklarına değdirmek için indiriyorum. "Aksanın çok iyiydi. Etkilendim."

"Olmalısın."

Kahretsin, bana zekice davranmasına bayılıyorum. Son bir ateşli öpücük çalıyorum ve kendimi geri adım atmaya zorluyorum. Elini tırazana götürüp kendini sabitlediğini gördüğümde neredeyse buna değiyor.

Sırıtiyorum. "Zoe'yi bana gönder. Neden yaptığın elbise üzerinde çalışmıyorsun?"

Yanaklarında hafif bir kızarıklık beliriyor ve bakışları yere düşüyor. "Bu pek iyi değil. Ne yaptığımı bilmiyorum. Senden makineyi tavan arasına geri götürmeme yardım etmeni isteyecektim."

Çenesini dürterek onu gözlerimle buluşmaya zorluyorum. "seni mutlu ediyor, değil mi? Bu işte iyi olmaman kimin umurunda? Neden Zoe ve benim seni bu hafta sonu bir sonraki kasabaya götürmemize izin vermiyorsun? Orada dikiş malzemeleri satan bir dükkan var."

Birkaç gün önce Josephine'i oturma odasındaki eski makinenin başında burnunu hüsrarla kıvrırırken gördüğümde araştırmıştım. İyi ki de bakmışım çünkü bu çok sevimli,

Memnun küçük bir gülümseme yüzüne yayıldı ve onu mutlu edebildiğim için kendimi gururla şişerken buldum.

Beni mahvedecek.

"Tamam," diye kabul ediyor Josephine, hâlâ pembe yanaklı. "Eğer eminsen."

Hâlâ birbirimize çok yakın duruyoruz ve onu öpme dürtüsü neredeyse baskın geliyor. "Eminim. Aslında, bunu dört gözle bekliyorum ve şimdi vazgeçersen oldukça aşağılanmış olacağım."

Kıkırdıyor, geri . "Buna cesaret edemem."

"emin ol." Zoe'nin peşinden kaybolana kadar kımıldamıyorum.

Ancak o gittikten ve ben mutfağa doğru döndükten sonra kurallardan birini çiğnediğimiz aklıma geliyor.

On beş

JOSEPHINE

"BANA EVİ ANLAT."

Kalçamı mutfak kapısının pervazına yaslayıp bahçedeki sıra sıra çiçeklere ve çalılara bakıyorum, hepsi de akşamın solmakta olan ışığında uzun gölgeler oluşturuyor.

Ellis uzaktan görünüyor, ağaçların arasında geziniyor, Zoe de ara sıra onun yanına girip çıkıyor, başı yüksek otların üzerinde zar zor görünüyor. Ateşböcekleri etraflarında yıldızlar gibi parıldıyor ve benim de orada olmayı ne kadar çok istediğimden göğsüm ağrıyor. Akşam yemeğini yeni bitirmiştik ve her zamanki yürüyüşümüze çıkmak üzereydik ki annemden gelen bir telefon beni onları bensiz göndermeye zorladı.

Ondan tam olarak kaçmıyordum ama saat farkını bahane ederek her türlü derinlemesine konuşmayı kesinlikle erteliyordum. Okulu bıraktığımda ettiğimiz kavga yüzünden ona kızgın değilim. Özür diledi ve pişmanlık belirtisi olarak burada olmamı ayarladı ama ilişkimiz eskisi gibi değil. Ya da ben eskisi gibi değilim.

"Burası çok güzel," diyorum ona dürüstçe. "En yakın köy yaklaşık yirmi dakikalık yürüme mesafesinde. Zoe günün erken saatlerinde biraz enerji toplayabildiğinde okul ödevlerini daha iyi yapıyor, bu yüzden genellikle ilk işimiz akşam yemeği için ihtiyacımız olan şeyleri almak üzere pazara yürümek oluyor. Bir bahçe ve yer yer yüzülebilecek kadar derin bir dere var. Odamda bir bal- koni var. Büyüleyici bir yer."

Gelmezsem ölecekmiş gibi amımı yiyen yakışıklı, yaşlı kütüphaneciden bahsetmiyorum bile.

Annem düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Onlarla çok iyi anlaşmış gibisin."

Onlar, orada değil. Endişe dalgasına neden olan bir kelime seçimi. Zoe'nin hoplayıp zıplamasını, işaret etmesini ve Ellis'in dikkatini keşfettiği şeye çekmeye niyetli olmasını izliyorum.

Yutkunuyorum. "Gerçekten çok tatlı bir çocuk."

Annem bunu kabul etmiyor. "Peki ya babası?"

Ah. burada.

Telefonumu en yakın çalılığa fırlatma isteğimi bastırarak avucumun içini tek gözüme bastırıyorum. "Ellis bana karşı çok nazikti."

Kendimi onun sert aletine sürterken solgun gözlerinin benimkilere dikildiği anı aklıma geliyor. Tanrım, ona gerçekten *baba* demiş miydim? Bugün bunu ne zaman düşünsem, ki bu sık sık oluyordu, utanmalı mıydım yoksa tahrik mi olmalıydım karar veremiyordum.

Kimi kandırıyorum ben? O kadar tahrik oldum ki doğru düzgün düşünemiyorum.

"Kütüphanede çok ilginç keşifler yapmış gibi görünüyor. Onları gördünüz mü?"

"Birkaç tane." Sandaletlerimi taş eşığın üzerinde sürüklüyorum. "Ne zaman oraya bir şeyi devirip paha biçilmez bir edebi hazineyi yok edeceğim diye çok stresli oluyorum, onun yolundan çekilmeye çalışıyorum."

"En iyisi bu," diyor onaylayarak. "O iyi bir adam. Senin yardımını aldığı için çok mutluyum, Jo. Yine de çok büyük bir kalbin var ve ben senin... aşırı bağlanmanı istemiyorum."

Örtülü öneriyi anlamak zor değildir. Anne, biraz geç de olsa, kızını yaşlı ve yakışıklı bir dulla yabancı bir ülkeye göndermenin akıllıca olup olmadığını düşünmeye başlar.

"Merak etme. Kendime odaklanıyorum," diye onu temin ediyorum, umarım yalanı anlamaz. Gerçekte, kendimi bu kadar çok düşünmemek ve bir şeyler için bana ihtiyaç duyan insanların olması rahatlatıcı oldu.

Uzakta, Zoe ve Ellis el ele tutuşarak ormandan çıkarlar.

Annem babamın yeni arkadaşı, katılmaya zorlandıkları bir hayır galası, sabahın erken saatlerinde havlayan komşunun köpeği ve mevsim normallerinin dışında sıcak hava hakkında konuşuyor. Ev hakkında, hiç tanışmamış olmasına rağmen çok sevdiği Zoe hakkında birkaç soru daha soruyor ve dikiş dikmeyi yeniden öğrendiğimi söylediğimde hevesliymiş gibi davranıyor.

Zar zor dinliyorum ve sonunda bana başka bir telefon görüşmesi yapması gerektiğini söylediğinde, vedalaşmak beni rahatlatıyor. Biraz şansla, bir

Bu kadar uzun konuşmak bana sorgulamadan birkaç hafta daha kazandıracak ve gecemin geri kalanını nasıl geçirmeyi planladığımı düşünersek, onun etrafta dolanmasına gerçekten ihtiyacım yok.

Uzun çimenlerde cırcır böcekleri cıvıldıyor ve yapışkan sıcak yerini serin akşam havasına bırakıyor. İlk içgüdüm dışarı çıkıp Ellis ve Zoe'ye katılmak olsa da, sağduyum beklenmedik bir ziyaret yapıyor ve beni büyük merdivenlere yöneltiyor. Zihnimde "*seks saati*" olarak adlandırdığım sekize kadar daha bir saat var ve kafamı toparlayabileceğim zaman için minnettarım.

Dün gece yoğun ve akıl almazdı ve muhtemelen beni uzun bir süre başkaları için mahvedecek. Kalbimi vajinamdan çıkarmalı ve bunun tadını çıkarmalıyım; ona baba dememi isteyen çok daha yaşlı, ateşli, Fransız bir kütüphaneciyle inanılmaz seks.

Şu anda dünyadaki hiçbir kadın benim için üzülüyor.

Durumu dokuz bininci kez analiz etmekten başka bir şey yapmak için dikiş makinesinin başına oturuyorum ve gökyüzü maviden siyaha döndüğünde, Zoe'nin elbiselerinin dikişlerinin neden pütürlü çıktığını çözdüğümü düşünüyorum.

Başarısız eteklerden birinin dikişini sökmek üzereydim ki balkon kapısının hafifçe vurulmasıyla yerimden sıçradım. Bir dakika sonra kapı çatırdayarak açılıyor ve Ellis içeri giriyor. Bana attığı karanlık ve aç bakış, çocuk elbise kalıplarıyla ilgili tüm düşüncelerimi silip atmaya yetiyor.

"Merhaba," diye nefes alıyorum, kumaşı bir kenara bırakıp ayağa kalkıyorum, sıcak ve ağır bir şey pelvisime yerleşiyor.

Ellis kapıyı arkasından kapatır ve hava o gelmeden önce olduğundan çok daha durgun görünür. "Bugün neredeyse hiçbir şey yapmadım." Mırıldanıyor, gözleri özür dilemeden vücudumda geziniyor.

"I-" Kekeliyorum, nereye varmaya çalıştığını çalışırken ona soru dolu gözlerle bakıyorum. "Pardon?"

Dudakları seğiriyor. "Öyle olmalısın."

Elini cebine atıp küçük bir karton kutu çıkarıyor ve yatağın üzerine atıyor. Ne olduğunu anladığımda midem bulanıyor. atmosfer sanki yıldırım düşecekmiş gibi gergin. Çekime yenik düşüp ona doğru ilk adımımı atarken kendimi zar zor tanıyorum.

Bu benim seçimim. Bir hata ya da pişmanlık duyacağım bir şey olsa bile, kenarda oturup kurallara uymuyor ve hayatımı başkaları için yaşıyorum. Bu korkutucu ve heyecan verici bir şey ve kollarımı Ellis'in boynuna dolayacak kadar yaklaştığımda, çenemi kaldırıp sessiz bir teklifte bulunurken, yeni biri olduğumu düşünüyorum.

Beni bekletmiyor. Ellis öne eğilip dudaklarımı dudaklarıyla kavradığında, bir eli beni kendine yaklaştırmak için sırtıma bastırduğunda nefesimi tutacak vaktim bile olmuyor. Öpüşerek olduğumuz yerde sallanıyoruz ve ereksiyonunu karnıma bastırduğunda külotumu ıslaklık basıyor.

Geri çekilen Ellis'in elleri gömleğimin eteklerini bulup yukarı çekiyor ve vücudumdan uzaklaştırıyor. "Sana bakmaktan asla bıkmayacağım." İki elini belimde gezdirip giydiğim ince pamuklu sütyenin içinden göğüslerimi avuçlarken sesi sessiz ama sert. Tek kelime etmeden sütyeni kenara çekip beni ortaya çıkarıyor.

"Bunu yapman hoşuma gidiyor," diye itiraf ediyorum, başparmakları çakıllı meme uçlarımla üzerinde ileri geri gidip gelirken titriyorum ve doğrudan amıma bir ihtiyaç akımı gönderiyorum.

Sırada şortum ve külotum var. Ellis diz çöküyor, kalçalarımın aşağı indirirken tümseğimin hemen deriyi öpüyor ve yalıyor. "Bu gece acele etmek istemedim, ama küçük bir horoz kızdırmak zorunda kaldın, değil mi? Günün yarısında beni sertleştirmek zorunda ?" Tenime doğru mırıldanıyor, elleri tekrar kığıma gidiyor ve biraz sıkıyor.

Göbek deliğimin altındaki kaslar gerildi. "Özür dilerim, baba." Sesim kesiliyor ve bir elini kaldırıp kığıma sert bir şaplak atarken şaşkınlıkla ciyaklıyorum.

Ellis onaylayarak homurdanıyor ve tekrar yapıyor. Görünüşe göre oyunlarımızdan sıkılmış olacak ki ayağa kalkıyor ve saniyeler içinde toplanmış sütyenimden kurtuluyor. Biz öpüşürken parmaklarım göğsüne gidip düğmeleri çözmeye çalışıyor, onun elleri de saçlarımı örgüsünden kurtarıyor.

Tenin tenime değdiği hissine hızla bağımlı hale geliyorum ve sonunda pamuğu itebildiğimde inliyorum, meme uçlarımla göğsüne dağılmış şaşırtıcı derecede yumuşak saçlara değecek şekilde sırtımı eğiyorum. Pantolonunun düğmesine henüz uzanmıştım ki Ellis çekiliyor, bana bakarken gözleri parlıyor.

"Yatağa gir." Sesi gergin. "Kenara otur. Bacaklarını aç."

İstedigini yapmak için acele ediyorum, yatağın kenarına otururken neredeyse tökezliyorum. Kalçalarım ayrılıyor ve Ellis'in parmakları pantolonunun düğmesini ve fermuarını çözüp yere düşmesine izin verirken kalbim çarpıyor. Aleti dışarı fırlamış, uzun ve sert ve her nasılsa dün olduğundan çok daha korkutucu. Muhtemelen o zamanlar seks söz konusu olmadığı içindir, oysa şimdi...

Beni becerecek. Muhtemelen sertçe.

Ellis uzanıp prezervatif kutusunu aldığı anda dudaklarımdan yumuşak bir inilti kopuyor ve hiç tereddüt etmeden kartonu yırtıp açıyor. Ambalajın kırışması göbeğimdeki kasların titremesine neden oluyor ve gözlerini amımdan ayırmadan prezervatifi ucuna getirip yuvarlamasını izliyorum. Beni teftiş ediyormuş gibi kendimden utanmama neden olmalı ama bacaklarım daha geniş açılarak ona daha iyi bir görüş sunuyor.

Onu istiyorum.

"İşte böyle. İşte benim iyi kızım. Bacaklarını iyice açık tut," diyerek üzerime eğildi, bir elini başımın yanındaki şilteye dayadı ve diğer eliyle sikinin tabanını kavradı.

Islak olup olmadığımı görmek ya da beni hazırlamak için duraklamıyor. Bacaklarım beline dolanırken ve o kalın ucunu açıklığıma yerleştirirken tek vücut, mükemmel bir senkronizasyon içinde hareket ediyoruz. Daha fazla iteceğini sanıyorum ama itmiyor. Bunun yerine, Ellis dudakları kulağımın kabuğuna değene kadar öne eğiliyor. "Senin yanıdayken bana baba demeni istiyorum. Anladın mı?"

Kendini hazırlıksız amcığma gömerek ilerlerken, anlaşma sözlerim boğuk bir çığlık içinde kayboluyor. Bu bir esneme, hala onun çok fazla olduğunu hissediyorum, ama acı ilk seferden daha az. "Baba," diye bağıriyorum, sırtım yataktan eğiliyor, onun için daha fazla yer bulmaya çalışıyorum.

Çok.

Ellis mırıldanıyor, meme uçlarımdan birini ağzına alıp nazıkçe emiyor ve bana alışmam için bir an veriyor. "En açgözlü küçük *amcığa* sahipsin, *aşkım*." Diğer tarafa geçiyor, dudaklarının arasındaki sıkı tomurcuğu daha önce olduğundan biraz daha agresif bir şekilde çekiyor. "Haftalardır ona yapmak istediğim her şeyi düşünerek sikimi çalıştırıyorum."

Uyarıda bulunmadan, neredeyse ucuna kadar geri çekiliyor ve tekrar ileri doğru bastırarak derin, erkeksi bir inilti çıkarıyor. "Oh," diye nefes alıyorum.

Zevk omurgamda kıvrılmaya başlıyor, tırnaklarım omuzlarına batıyor.

"Birazdan sertleşeceğiz," diye beni uyarıyor ve bu sözlerle şaftından daha fazla ıslaklık akıyor. "Bacaklarını yukarı kaldıracağım, aynen böyle." Yatağın kenarında duruyor, siki hala içimde ve arkasını kaldırıyor, böylece uyluklarımın arkası karnına bastırılıyor.

Deneyssel bir şekilde öne doğru eğilerek beni etkili bir şekilde ikiye bölüyor. "Ellis," diye fısıldıyorum, birkaç sığ itme hareketi yapıp öncekinden daha derin bir yere vurduğunda sesim kırılıyor.

İçimdeki adam kıkırdıyor, bana bakarken bakışları yanıyor. "Kollarını boynuma dola, Josephine. Bu kadar. Senin için çok fazlaysa bana söyleyeceksin, değil mi?"

Başımı sallıyorum, ondan durmasını istemenin benim için çok zor olacağını çok iyi biliyorum. Onu memnun etme, bana ne verirse alma, onun için *iyi* olma ihtiyacı... "Evet baba," diye söz veriyorum ve onu beni öpmesi için aşağı çekerken Ellis inliyor, dili ağzımı istila ediyor, başımı döndüren bir vahşilikle beni tüketiyor. Serbest kaldığında ve aynı hızla geri çekildiğinde, korunmasız seksim onunkine yapıyor.

Çığlıgımı yutuyor ve tekrar yapıyor, ucu en derin çarpıyor. Hareket edemiyorum, ayarlayamıyorum, hatta yardım bile edemiyorum, tek yapabildiğim hareketsiz durmak, içime girmesine izin vermek, amımı acımasız, teslim olmayan bir hızla kullanmak.

"Aferin kızıma," diye homurdanıyor Ellis dudaklarıma karşı, oda beni becerirken çıkardığı sesle doluyor. "Tanrım, çok ıslaksın. Bundan hoşlanıyorsun, değil mi? Ateşli küçük amcığınla aklımı başımdan almak hoşuna gidiyor mu?"

Kahretsin, istiyorum. Gerçekten istiyorum. Bu şekilde boşalabilmem mümkün görünmüyor, ama her itiş beni sınıra yaklaştırıyor ve kendimi daha fazlası için ona yalvarırken buluyorum. "Baba, lütfen beni daha sert sik," diye bağıyorum, tırnaklarım sırtında iz bırakacak kadar sert bir şekilde ısıyor.

Umarım yaparlar.

Ellis de aynı şeyleri düşünüyor olmalı, çünkü eğilip kulağımın altındaki deriyi emiyor ve herkesin görebileceği izler bırakıyor. Beni sahipleniyor.

Patlıyorum, Ellis'in eliyle boğduğu bir çığlıkla boşalıyorum. Beni sikmeyi bırakmıyor, bir saniye bile yavaşlamıyor ya da bırakmıyor. Aksine, amansız temposu daha hızlı, daha sert ve daha agresif hale geliyor.

"Bir gün kıcını bu şekilde alacağım. Bunun için bana yalvaracaksın, sözümü unutma."

Titiriyorum, acı çekiyorum ve bana yaptıklarından dolayı aklım başımdan gidiyor, başımı sallıyorum. "Yapmanı istiyorum, her yerde istiyorum-"

"Biliyorum. Biliyorum, *aşkım*. Sen benim için çok iyi bir kızsın, çok sıkı, ıslak ve isteklisin." Adımları tekliyor. "*Kahretsin*, çok yaklaştım. Kıpırdamadan dur ve seni doldurmama izin ver."

Saniyeler sonra, Ellis'in alnı omzuma düşüyor ve hızı nihayet düzensiz ve sığ hale geliyor. Derinlere bastırdıkça inlediğimi duyuyorum, tüm vücudu ne kadar sert boşaldığı için titiriyor. Bu daha yaşlı, daha deneyimli adam benden aldığı zevkin üstesinden geldiği için çok uzun sürüyor.

Bir süre sonra Ellis başını kaldırıyor ve beni öyle derinden öpüyor ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Oh, Tanrım.

"*Aşkım*," diye inliyor zayıfça, bacaklarımın tekrar yanlarına kaymasına izin veriyor. "İnanılmazsın."

Geri çekilip yumuşamış sikini on derinlikteki seksimden çekerken irkiliyorum. "Orada kal," diye emrediyor ve prezervatifi masanın yanındaki küçük çöp kutusuna atıp çıplak adımlarla banyoya giriyor.

Onun gidişini izlerken yüzümde bir gülümseme beliriyor ve kendi kendime kıkırdarak yatağa geri dönüyorum.

"Bu kadar komik olan ne?" Ellis birkaç saniye sonra elinde ıslak bir bezle banyodan çıkarken sırtarak soruyor.

"Komik değil," diye itiraf ediyorum, yanıma oturup yaptığım pisliği temizlerken rahatlamış görünerek iç geçiriyorum. "Sadece poponu kontrol ediyordum. Daha önce hiç bu kadar iyi görmemiştim."

Ellis homurdanıyor. "İtiraf edeyim, kıcımın artılarını ve eksilerini pek düşünmedim. Şu ana kadar büyük ölçüde faydacıydı." Bezi çamaşır sepetine doğru fırlatıyor ve beni yatağa kadar takip ederek omzumu öpüyor.

Vahşi, sert seksten birkaç dakika içinde kıkırdamaya ve flört etmeye geçmek tuhaf ama hoşuma gidiyor. "Çok iyi bir popo," diye onu temin ediyorum, kolunu kaldırıp açıkça onun yanına kıvrılmamı istediğini belirtirken mutlu bir şekilde mırıldanıyorum. "Bubblicious."

Bir an hareketsiz kaldı, belli ki bunu düşünüyordu. "Az önce *bubblicious*?"

Bu kelime onun aksanıyla daha da gülünç geliyor ve ben kıkır kıkır gülmeye başlıyorum. Ellis onların üzerine haykırarak

bana neden kesinlikle gerçek bir kelime olmadıđını ve daha uygun olduđunu dűşűndűđű sıfatları űneriyor.

O gece yine seks yapmadık ama saat bire kadar odamdan çıkmadı.

On altı

ELLIS

Mari,

Bütün hafta yağmur yağdı ve kış yaklaştıkça kendimi kasvetli hissediyorum. Bazen biriyle tanışmayı, bir arkadaşımın olmasının iyi olabileceğini düşünüyorum. Bunun kimseye iyi geleceğinden emin değilim.

Mutlu musun? Umarım birileri mutludur.

/Luc'umuz

Diğerlerinde de gördüğüm gibi aynı sivri, düzensiz el yazısıyla yazılmış kâğıda **BAKIYORUM**. Şimdiye kadar oldukça geniş bir koleksiyonum oldu. Kütüphanenin ortasındaki derme çatma masamın yanında duran bir kutu, bu kitapların eski sahibinden tanımadığım bir kadına yazılmış karalanmış mektuplarla neredeyse dolup taşıyor.

Josephine birkaç gün önce kaçan Zoe'yi almak için geldi ve yaklaşık yirmi dakika boyunca yerde bağdaş kurarak oturup birbiri ardına kitap okudu. Daha sonra yatağında sarmaş dolaş uzandığımızda, yanağını çıplak göğsüme dayadığında bu konu hakkında konuştuk.

"Bence onu seviyordu ve o öldü. Bu onun yas tutma şekli olmalı."

Benim fikrim o kadar somut değildi. *"Bu neden hepsinin ikinci baskı olduğunu açıklamıyor."* Bunu belirttim, ancak tartışma

Josephine'in eli sikime doğru kaydı.

Bu not, hedeflenen alıcının ölmediğini ya da o sırada ölmediğini doğrulayan ilk not. Yine de Perdue'nun amaçlarından hiçbirini açığa vurmuyor ve kendimi meraktan kurtulamaz halde buluyorum. Kitaplar kendileriyle ilgilenmek için yeterince gizem bırakıyor, ama yine de bu küçük mesajlar beni geceleri meraktan uyutmuyor.

Yani Josephine Sutton tarafından takip edilmediğim zamanlarda.

Fuayedeki *çarpişmamızdan* bu yana geçen haftalarda onu her gece, bazen iki kez becerdim. Yarım on yıldır ilk kez düzenli olarak seks yapmanın beni tatmin etmekten daha fazlasını yapacağını umuyorsam, yanılmışım. Birlikte olduğumuz her an, onun benim üzerimdeki ve benim onun üzerindeki ellerimin her yeni anısı beni daha fazlası için daha da açgözlü yapıyor.

Biraz endişe verici bir hızla, bu sözde anlaşmanın sıradan bir yanı olmadığı anlaşıldı. Ondan uzaklaşmak, kıyafetlerimi tekrar giymek ve soğuk, boş yatağıma dönmek zorunda kalmak özel bir tür gece işkencesi. Yine de bu, onun görmemi istemediği acısını bir anlığına yakaladığım zamanlarla kıyaslanamaz bile.

İlişkimiz şu anda onun söz konusu olduğu her içgüdüme meydan okuyor. Bu doğru değil ama yine de başka seçeneğim yok. *Onu tutamam* ama bunu kendime hatırlatmak da işe *yaramıyor*. Josephine'le olan bağlantım mantıkla açıklanabilseydi, en başından bu durumda olmazdık. Ben takıntılı bir adamım, sadece ona değil, onun bana hissettirdiklerine de.

Boşanmamın ardından, Miranda'nın ihanetinin duygusal etkilerinden kurtulmak için bekâr bir ebeveyn olma gerçeğine alışmakla meşguldüm. Nasıl oldu da Josephine kendimi yeniden iyi hissetmemi sağlayana kadar kendimle ilgili düşük düşüncelerimin farkına varmadım?

Sevgilimi düşününce dikkatim elimdeki işten çok uzaklaşıyor. Bir an için parmaklarım kucağımdaki bilgisayarın klavyesinin üzerinde geziniyor ve ekrana körlemesine bakarak konsantrasyonumu burada bulunma sebebim olan *işime* geri döndürmeye çalışıyorum. Bugün Cumartesi ama Zoe bir bulmacayla meşgulken ben de fazladan bir şeyler yapmak istedim.

Tam üretkenliğimin bir kısmını geri kazanmıştım ki kütüphanenin kapısı çalındı.

Kim olduğunu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyor Josephine nazikçe, odaya girmeden önce. Koyu renk bukleleri her zamanki gibi örülmüş, ama her zamanki şort ve tişört üniforması yerine daha önce hiç görmediğim bir elbise giymiş. Bunu hatırlayacağıma eminim.

"Beni asla rahatsız etmiyorsun. Bugün çalışıyor olmam bile gerekmiyor," diyerek onu temin ediyorum ve onayımı gizleme zahmetine girmeden beyaz pamuğa bakıyorum. Parmağımı kıvrıyorum ve sırtıttığımı hissediyorum. "Buraya gel."

Yaklaşıp yanımda durarak kalçasını masaya yasladığında dudakları da kıvrılıyor. Belinin kıvrımına dokunmak için uzanmamak için kendimi bilinçli olarak durdurmak zorundayım. Tanrı biliyor ya, her zaman kurallara uymuyoruz ama Zoe şu anda her yerde olabilir. Ellerimi kendime saklamam gerekiyor.

"Bugün çok güzel görünüyorsun," diye gözlemliyorum, sesim boğazımda düğümleniyor. "Seni daha önce böyle görmemiştim."

Kayışlardan birini bilinçsizce kurcalıyor. "Daha bu sabah bitirdim, o yüzden-"

"*Bunu sen mi yaptın?*"

Utangaç bir şekilde başını sallayarak masayı itiyor ve bana tam etkisini göstermek için dönüyor. Giysi basit ama profesyonelce yapılmış gibi görünüyor ve daha birkaç hafta önce benden eski makineyi tavan arasına geri koymamı isteyen aynı kadın tarafından dikilmiş olması beni hayrete düşürüyor.

Boğazımda bir yumru ve göğsümde bir yanma var. Belirlediğimiz sınırları korumak her zaman zordur, ama böyle anlarda ya da onun Zoe'ye olan hayranlığını gördüğümde, bu neredeyse imkânsız hale geliyor. Dünya üzerindeki herhangi bir erkek nasıl olur da bu kadına aşık olmaz? İnanılmaz biri.

"Oldukça kolay oldu. Sadece internetten aldığım kalıbı takip ettim. Sen ne düşünüyorsun?" Josephine soruyor ve sesinde hemen dinlendirilmesi gereken bir var.

Elini tutmak için uzandım ve o da öne doğru çekilmesine izin vererek bacaklarımın arasında durdu. Bu sefer ona vücudumun istediği şekilde dokunmaktan kendimi alıkoymuyorum. Ellerim beline yerleşirken nefesinin kesildiğini duymak yerine hissediyorum, pamuğun arasından vücudunun fa- miliar kıvrımlarını hissediyorum. "*Je ne me suis jamais senti comme ça avant.*" *

Omuzlarıma dokunuyor, bana bakarken kaşlarının arasında küçük bir çizgi oluşuyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Yutkunuyorum. "Bu çok etkileyici olduğun anlamına geliyor ve o makineyle bu kadar iyi olduğuna inanamıyorum."

Josephine teşekkür ederek gülümsüyor, ama gözlerinde yalanımın istediğim kadar inandırıcı olmadığını söyleyen bir şey var. Uzaklaşıyor ve ellerim tekrar kucağıma düşüyor. "Sadece bugün arabayı almamın sorun olup olmadığını öğrenmek istedim. Her şey senin adına olduğu için sanırım kiralama şirketini arayıp beni sigortaya falan ekletmen gerekecek. Fazladan para gerekiyorsa, ödeyebilirim."

"Sen zaten araba sigortasındasın, seni hava limanında eklettim," diye cevap veriyorum, bilmemesine şaşırarak. "Ve tabii ki alabilirsin. Nereye-ah-planınız var mı?"

Onun kendi başına gitmesini istememem benim hakkımda ne söylüyor? Ben kontrolcü bir adam değilim. Hiçbir şey beni onun bu yeni deneyimleri yaşamasından, memleketimi görmesinden ve kendine kurduğu bu hayata aşık olmasından daha fazla mutlu edemez.

Bunu onun yanında olmak istiyorum.

"Plan yok." Parmağını masanın kenarında gezdiriyor. "Sadece biraz alışveriş yapmak istedim. Biraz değişiklik yapmaya çalışıyorum ve tek bir elbise dikmek yaklaşık iki haftamı aldığı için..." Alaycı bir şekilde gülümsüyor.

İhtiyatı elden bırakarak kucağıma çekiyorum ve daha nefesini tutmaya fırsat bulamadan dudaklarını kendime doğru çekiyorum. Dilim dışarı fırlıyor, dudaklarını ayırıyor ve az önce yemiş olması gereken çileklerin tadını yalayarak uzaklaştırıyor. Tadı yaz, günah ve *benimki* gibi. Onun içine en son girdiğimden bu yana on iki saatten az zaman geçti ama sanki haftalar geçmiş gibi açlıktan ölüyorum.

"Bu ne içindi?" Öpüşmemiz sona erdiğinde Josephine nefes nefese soruyor, gözbebekleri kocaman ve dudakları ayrık.

Kıvrıcık saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Seni alışverişe götürüyüm."

Josephine itiraz eder gibi bir ses çıkarıyor, ama Zoe'nin yaklaşmakta olduğunu gösteren sesleri duymak için kulaklarımı zorlayarak derin ve araştırıcı bir öpücükle onu susturuyorum.

Tekrar ayrıldığımızda kaşları çatıktı. "Çoğu baba çocuklarının dadısını alışverişe götürür mü?" Sesinde beni sırtan, onaylamayan, kibirli bir hava var.

"Hayır, ama erkekler sevgililerine yapar." Bir öpücük daha ve açıkça kendi iradesine karşı gelerek içimde eriyor. Bunu kazanmaya kararlıyım. Belki eski moda ama onun bir şeyler giymesi fikri hoşuma gidiyor.

Onu satın aldım ve bu çalışkan kadını şımartma fikrine bayıldım.

Jo her gün Zoe ve benim için her şeyin ötesine geçiyor. İsteddiği her şeye sahip olmayı hak ediyor ve ben de bunu sağlayacağım. Bu onu mağaza mağaza gezdirmek ve o vazgeçene kadar rastgele kadın kıyafetleri almak anlamına gelse bile.

Sonra, hâlâ bir yanıt alamadığım için gülümsemem kayboluyor. "Tabii kendi başınıza gitmeyi tercih etmezseniz."

Ben daha cümlemi bitirmeden Josephine başını sallıyor. "Bana eşlik etmeni çok isterim ama kendi kıyafetlerimi kendim alabilirim, Ellis!"

Bunu ciddiye alıyormuş gibi yaparak mırıldanıyorum. "Göreceğiz bakalım."

Üçümüz otuz dakika sonra arabadayız, köyü geçip birkaç kilometre güneydeki küçük şehre doğru gidiyoruz. Zoe yükseltici koltuğuna yerleşmiş, kaşlarını çatmış ve gürültü önleyici kulaklıklarını takmış manzarayı seyrediyor.

"Hiç duymadığım kadar çok konuşuyor," diye itiraf ediyorum içimden, kalbim ağzına kadar dolu, dikiz aynasına bakıp Zoe'nin parlak bakışlarıyla karşılaştığımda. Dilini bana doğru uzatıyor. Ben de kendiminkini uzatıyorum. Dikkatimi tekrar yola verdiğimde, uzanıp yanımdaki kadının elini tutmamak için kendimi zor tutuyorum. "Sana ne kadar teşekkür etsem az. Onunla inanılmaz ilgileniyorsun."

Jo gülüyor. "Bunu benim için bir tür yükmüş gibi söylüyorsun. Tatlı kızla vakit geçirmeyi seviyorum. Sanırım günde en az bir kez sana onun ne kadar harika olduğunu söylüyorum." Omzunun üzerinden, şu anda neon pembe bir keçeli kalemle bir boyama kitabına saldırmaya dalmış olan kızına sevgiyle bakıyor. Sonra merakla, "Bana sadece Zoe'den bahsederken Jo dediğini fark ettin mi?" diye soruyor. "Ama sadece biz olduğumuzda bana Josephine diyorsun?"

Bunu yaptığımı fark etmemiştim ama şimdi düşününce haksız olmadığını anlıyorum. "Sanırım bu benim her şeyi ayrı tutma yöntemim," diye düşünüyorum, dümdüz önüme bakarak. "İşler biraz... *karişik*."

Kafam kariştı demek hafif kalır ama göz ucuyla Josephine'in sessiz bir anlayışla başını salladığını görüyorum.

Yolun geri kalanında, pencerelerin önünden akıp giden güzel manzaraya dair boş yorumlar dışında konuşmuyoruz. Buraya gelmek benim için düşündüğümünden çok daha fazla anlam ifade ediyor. Buraya en son boşandıktan kısa bir süre sonra annemi ziyaret etmek için gelmişim ve bundan keyif alamayacak kadar yoğun bir ruh hali içindeydim.

Şimdi, yine iyi. Şato bir rüyaydı, ama bundan daha fazlasıydı. Kırsal *kesim*, daha yavaş, daha aile odaklı yaşam tarzı, şarap - Tanrım, *şarabı özledim*. Burası benim evim ve eğer hayalimdeki işi bulmasaydım, Connecticut'ta bu kadar uzun süre kalamayacağıma eminim.

Bize en yakın şehir olan *Moulins*, haftalık sokak pazarı için ziyaretçilerle dolup . Zoe ve Jo yuvarlak gözlerle pencerelerden dışarı bakıyor, biz geçerken çeşmeleri, kiliseleri ve diğer simge yapıları işaret ediyorlar. Zoe arabadan iner inmez iki elimizi birden tutuyor, Jo ben onu tekrar tekrar ayağa kaldırdığımızda zevkle ciyaklıyor.

Üçümüz küçük bir kafede çizgili bir tentenin altında öğle yemeği yiyoruz, sandalyelerimiz parke taşlarının üzerinde sallanırken meydanın karşısında parlak yeşil bir piyano çalan bir adamı dinliyoruz. Zoe, mucizevi bir şekilde, ızgara peynirli sandviçinin sarı yerine beyaz peynirle gelmesine kızmıyor ve Josephine dudağının üstündeki küçük bir krem lekesini silmek için başparmağımı kaldırdığımda bana uyarıcı bir bakış atıyor.

Kendi yemeğinin parasını ödemeyi teklif ettiğinde ona hemen bir tane geri veriyorum.

Daha sonra kadın giyim butiklerinden oluşan bir koleksiyona rastlıyoruz. Zoe'nin Jo'nun elbise raflarını incelemesini izlemeye sabrı sınırlı, bu yüzden onu caddenin karşısındaki bir vitrinde şekerleme yapımını izlemeye götürmeden önce kredi kartımı eğlenen satıcıya uzatıyorum.

Josephine ödeme yaptığımı bilseydi, ona tek bir çift çorap almama izin verirse kendimi şanslı sayacağımdan hiç şüphem yok. Yirmi dakika sonra yüzünde ekşi bir ifade ve elinde iki dolu poşetle sokağa çıktığında çok memnun oluyorum.

"Sanırım bu sizin." Bana ters ters bakarak kartı avucuma sıkıştırdı. "Ellis, bu çok fazla. Bunu benim maaşımdan kesmelisin."

Tanrım, onu öpmek istiyorum.

El altından kazandığım zaferden memnun, alay ediyorum. "Hayır."

Telaşlandığında çok sevimli oluyor. "Çok para harcadım!"

"Güzel!" Zoe'nin meraklı yüz ifadesini görünce Josephine'den bir adım geri çekilip boğazımı temizliyorum. "Sırada neresi var?"

Sonraki birkaç saati daha fazla Zoe dostu eğlence arayışıyla şehirde dolaşarak geçiriyoruz. Akşam yemeğinden hemen önce yeni uyarıcıların ve yürüyüşün saldırısı onu etkilemeye başlıyor ve arabaya kadar omuzlarımda gidiyor. Daha yola yeni çıkmıştık ki dikiz aynasına hızlı bir bakış onun bayıldığını doğruladı.

"Çok eğlenceli," diye kıkırdıyor Josephine, ayaklarının dibindeki çantaya uzanıp bir kutu makaron çıkarıyor. bir tane seçiyor ve bana uzatıyor, zaten benim seçeceğimi çok iyi biliyor.

Bir ısırık alıyorum, dilimin üzerinde eriyen şekerli ikramla hiçbir ilgisi olmayan dizginlenemez, tüm vücudumu kaplayan bir mutlulukla doluyorum. "Günün iyi geçti mi?"

Josephine bacaklarını yanına doğru kıvrıyor ve orta konsolun üzerine eğilerek başını omzuma yaslıyor. Parmak uçları pazumun kabarıklığı üzerinde geziniyor. "Mükemmel bir gün geçirdim."

Duygular boğazımı tıkıyor ve göğsümün üzerinden uzanıp elini yakalıyorum, bileğinin alt tarafındaki narin, yarı saydam deriyi öpmek için yukarı çekiyorum.

Arabayı sürerken, başından beri bu kadına aşık olmamam için nedenler aradığımı aklıma geliyor. Aşık olmam için çok daha fazla neden olduğunu nasıl fark ettim?

*Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

On yedi

JOSEPHINE

"EKİBİ dokuzda burada olacak," diyor Ellis ve Zoe'nin başının tepesine bir öpücük kondurarak onun yanından geçip ahşap masanın ucundaki her zamanki sandalyesine oturuyor.

Çok profesyonel görünüyor. Çoğu gün, şatoda sadece üçümüz olduğumuzda, Ellis'i kot pantolon ve tişörtlerle, hatta hava çok sıcaksa şortlarla bile bulabiliriz. Bugün, Connecticut'ta tanıştığım Montgomery Kütüphanesi'nin müdürü gibi görünüyor.

Bu adamın kollarını sıvadığında beni *güçsüzleştiren* şey nedir?

"Köye gitmemiz için iyi bir sabah olur mu?" Soruyorum, çünkü ona ne kadar göz kulak olmaya çalışsam da, Zoe babasını istiyorsa, gizlice kaçmanın bir yolunu bulacaktır. Sıradan bir günde önemli bir şey değil ama bugün Ellis'in altı yaşındaki hafif yapışkan bir çocuğun şefkatli babası değil, alanında uzman biri olmak istediğini hissedebiliyorum.

Buna duyduğum minnettar bakış beni güldürüyor. "Ne dersin tatlım?" Dikkatimi yanımdaki küçük kıza çevirerek soruyorum. "Köye doğru yürüyelim mi ve birkaç saat oyun parkında oynayalım mı? Piknik yaparız ve derslerimizi battaniyenin üzerinde yaparız."

Yürüyüşe çıkmak, dışarıda yemek yemek ve oyun parkına gitmek Zoe'nin en sevdiği üç şey. Heyecandan gözleri fal taşı gibi açılmış şekilde bana bakıyor ve merdivenlere doğru kaçarken gülümsüyorum, şüphesiz o gün için doldurulmuş hayvan arkadaşlarını seçecek. Son zamanlarda Bir Numaralı Ducky, Bir Numaralı Ducky

İki ve Kitty, ama Bir Numaralı Ducky'nin yerini Üç Numaralı Unicorn aldı.

Zoe'nin isim zevki arzulanan bir şey bırakıyor.

"Teşekkür ," diyor Ellis, ayak sesleri yankılanarak uzaklaşırken, kesilmiş meyvelerin bir kısmından kendine yardım ediyor. "Keşke size ne kadar söyleyebilseydim. Bunun için Paris'ten buraya kadar geliyorlar, bu yüzden bundan bir şey çıkarmak isteyeceklerinden şüpheleniyorum."

"Kaç kitaba değer biçiyorlar?"

İç çekiyor. "Bakılmasını istediğim yirmi dört tane var. Bunlardan ikisi hakkında hiçbir bilgi alamıyorum."

Çenem gevşedi. "*Yirmi dört* mü?"

"Yirmi dört," diye onaylıyor ciddiyetle, tabağındaki bir sosis parçasına saplarken. "Ve bu iş bitmeden başka neler bulacağımı Tanrı bilir. Perdue deliydi. Adam Sherlock Holmes kitaplarının eksiksiz bir setini, *imzalı* olarak, bir saksı bitkisi için stand olarak kullanıyordu."

"Bir bitki olmalı." Ağzıma bir ahududu atıyorum ve Ellis'in şatonun eski sahibine olan bariz kızgınlığı karşısında gülümsememi bastırıyorum. Perdue ölmemiş olsaydı, Weston Üniversitesi'nin nadir kitap uzmanından azar işitiyor olurdu.

Soluk mavi gözleri her hareketimi takip ederken dudaklarıma bir meyve daha götürüyorum, çatalı tabağıyla ağzı arasında asılı duruyor. "Bizim için daha sonra planlarım var," diyor Ellis ve aldatıcı derecede soğukkanlı, rahat ses tonunda tehlikeli bir sınır sezebiliyorum.

Dudağımı ısıriyorum, kalçalarımın arasında sıcaklık yayılırken nabzım aniden hızlanıyor. Sadece bir dakika önce mutfaktaki atmosfer tembel ve rahattı. Şimdi... "Oh?"

Masanın altında, tanıdık, büyük bir el kalçamı buluyor ve külotumun kenarına doğru ilerliyor. Ellis daha yakına eğildi, "Sen-" Sözleri, ön kapının yanında asılı duran eski pirinç çanın sesiyle kesiliyor. "Kahretsin." Ellis bana özür dileyen bir bakış attı. "Erken gelmişler."

Ayağa kalkıp gömleğinin yakasını düzeltirken bacağımdaki el kayboluyor.

Gülümsememek için dudağımı ısırarak ben de ayağa kalkıyorum ve bu sabah giyinirken atladığı düğmeyi ilikliyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, dudaklarını yanağıma indiriyor ve nefesimi kesecek kadar uzun süre oyalanıyor.

"İyi şanslar," diye fısıldıyorum, neden sesimizi alçalttığımızdan emin değilim ama bu sıcak arkadaşlık duygusunun tadını çıkarıyorum. Her ne kadar bundan kaçınmak istesem de, gerçek şu ki ilişkimiz artık farklı hissettiriyor. Kurallar daha çok Ellis'in her fırsatta meydan okuduğu hafif öneriler gibi görünmeye başlıyor ve geri dönüşü olmayan noktayı aştığımızı hissedebiliyorum.

Ona karşı hissettiklerimin küçük bir yanı yok ve asıl soru şu: Şimdi kendimi ondan uzaklaştırmaya mı çalışmalıyım yoksa yola devam edip en iyisini mi ummalıyım? Bunun kötü bir fikir olduğunu ve burada milyonlarca kırmızı bayrak biliyorum, ama kalbimde hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyorum.

Kendimi koruma duygum arzulanan çok şey bırakıyor.

Ellis diğer kapıdan çıkarken Zoe bir kapıdan mutfığa geri dönüyor. Boğazımı belirgin bir şekilde temizleyerek onun terk edilmiş kahvaltısını işaret ediyorum ve sabahki gezimiz için atıştırmalıklar ve öğle yemeği paketlemeye başlamak üzere kilere doğru dönüyorum.

"Babamın bugün önemli bir günü var," diye sesleniyorum Zoe'ye, sinir krizi geçirmeden tüketebileceği sınırlı sayıdaki yiyecekten bir miktar toplarken. "Tüm bu sıkı çalışması için ona *pastaneden* bir ikram getirelim mi?"

Sihirli kelimeleri söyledim. Zoe hevesle başını sallıyor, koltuğunda bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Benim için bir tane?"

"Sanırım teslimat için bir bahşiş borçluyuz, sence de öyle değil mi?" Başka bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama fuayeden yükselen sesleri dinleyerek kısa kesiyorum. Çok geçmeden bize doğru geliyorlar ve sesleri kesinlikle bir grup nadir kitap uzmanına benzemiyor.

"Öylesine ortaya çıkamam. Her an eve gelecek insanlar var. Yapmam gereken bir iş var."

"Oh, şimdi de İngilizce mi konuşuyoruz?" ağır aksanlı bir kadın sesi, alaycı bir üslupla geliyor. "Beni eğlendirmene ihtiyacım yok, Ellis. Elbette, git işini yap. Ben Zoe için buradayım. O senden çok daha iyi bir arkadaş."

Ağzım tam Ellis'in köşeyi döndüğü sırada kapanıyor, telaşlı görünüyor ve hemen ardından yuvarlak yüzlü, demir rengi saçlı, omzuna bir çanta atmış yaşlı bir kadın geliyor.

"*Büyükanne!*" Zoe ciyaklayarak kendini sandalyesinden atıyor ve sadece Ellis'in annesi olabilecek kadına doğru yöneliyor.

"*Bonjour, ma petite fi lle**," diye cıvıldıyor Madam Delvaux, Zoe'ye sarılmak için çömeliyor. "Babamın Noel Baba'nın Noel için getirmesine izin vermediği tüm hediyeleri sana getirdim."

Ellis bir elini yüzünde gezdirir. "*Anne-*"

"Sen değil *Maman*, ben." Kadın ayağa kalkar ve adam ondan en az bir karış kısa olmasına rağmen siner. "Ta Amerika'da torunumu büyütüyorsun ve buraya gelip bana *beklememi* mi söylüyorsun? Ne için? O kadar bir anne mi oldum da beni cezalandırmayı uygun görüyorsun?"

Madam Delvaux öfkeli sorularına cevap beklemeden kolundaki aşırı dolu çantayı karıştırmaya başlar ve bir galon dolusu parlak pembe, kıvılcımlı balçık gibi görünen bir şey çıkarır.

İrkildim. *Tanrım, bayan. Halıları düşünün.*

Zoe sevinçle mırıldanarak konteynere atlıyor ve Ellis güve- ninin omzunun üzerinden saatinin yüzünü işaret ederek bana yalvaran bir bakış atıyor.

En parlak *üniversite rektörünün kızı* gülümsememi takınarak öne çıkıyorum. "Merhaba, Madam Delvaux. Ben Jo Sutton, Zoe'nin dadısıyım."

Dönüyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve sonunda Ellis'e dönüyor. "Çok güzelmiş."

"Ah." Öksürüyor, odadaki üç kadın dışında her yere bakıyor. "Evet?"

Dün gece kafasını bacaklarımin arasına sokarak bir saatten uzun bir süre geçirmemiş olsaydı, bu suskunluğu beni aşağılayacaktı. Adam bana oral seks yapma konusunda son derece takıntılı, bu da kesinlikle belli bir derecede cazibe olduğunu gösteriyor.

Madam Delvaux, Ellis'inkinin aynısı bir kızgınlık ifadesiyle ofluyor ama daha fazla yorum yapmıyor. Bana dönüyor, gözleri kısık. "Eğer oğlum benim için çok meşgul ve önemliyse, belki bana etrafı gösterecek vaktiniz vardır, Bayan. Sutton."

"Tabii ki! Jo da iyi." Annesi Zoe'nin yanına oturup balçık küvetini açmasına yardım ben de kahvaltı tabaklarını toplamaya başladım.

Ellis yardım etmek için acele ediyor ve lavaboda yan yana durduğumuzda bana anlamlı bir bakış atıyor. "Neden üç bin mil uzağa taşındığımı anlaşıyor mu?" diye soruyor kısık bir sesle ve ben kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

"Biraz ürkütücü," diye kabul ediyorum, göz ucuyla çifte bakıyorum.

Yanımdaki 1.80 boylarındaki adam yüzünü buruşturuyor. "Seni bununla baş başa bıraktığım için çok üzgünüm, *aşkım*. Başka bir gün olsaydı-"

Kapı zili tekrar çalar ve omuzları düşer. "Merak etme. İyi olacağız," diye onu temin ediyorum ve kimsenin dikkatini çekmediğinden emin olmak için hızlı bir bakış atarak elini sıkmak için uzanıyorum. "Harika olacaksın, Ellis. Gün sonuna kadar seni Weston'dan kapmaya çalışacaklar."

Karşılığında aldığım yumuşak, minnettar bakış, yalnız kalabileceğimiz saat sekizi umutsuzca dilememe neden oluyor. Gerçi daha saatler var ve Madam Delvaux ile Zoe'ye döndüğümüzde, yaşlı kadın bizi biraz fazla dikkatle izliyor.

Crapsicle sıçmak.

"Anne, toplantılarım bittiğinde gelip seni bulacağım," diye söz veriyor Ellis, çoktan kapıya doğru yönelmişken.

"Evet, evet." Keskin bakışları üzerime düşmeden önce onun gidişini izliyor. "Jo mu dedin?"

Başımı salladım. "[Oui*](#), *Madam Delvaux*."

"Maude olur, sanırım." Kendini sandalyesinden dışarı attı. "Gel, Zoe. Büyükkannen sabahtan beri arabada ve ben de ayaklarımı uzatmak istiyorum."

Ellis'in annesi ona bahçeyi gösterirken pek bir şey söylemiyor. İlk geldiğimizde ektiğimiz bezelyeler ve birkaç soğan tavşanlardan kurtarabildiğim tek şeydi, ama bir tanesinin tadına bakıp Zoe'ye tüm sıkı çalışması için iltifat ederek iyi bir gösteri yapıyor.

Zoe'nin başlıca katkısı haftada bir minyatür bir tuvalet tenekesini boşaltmak oldu, ancak gururlu, dişlek gülümsemesi bu sefer övgüyü ona vermekten mutluluk duymamı sağlıyor.

"Onlarla ne kadar kalacaksın?" Bahçe duvarını geçip şatonun ötesindeki tarlaya girerken Maude soruyor.

O muhteşem eski eve dönerken ben duraklıyorum. "Sonuna kadar. Ellis, üniversitenin başlangıçta bütçelediğinden birkaç ay daha uzun süreceğini düşünüyor, ancak kitaplar o kadar değerli ki kimse şikayet etmiyor."

Annem hariç, ama o bile yüksek eğitilmiş, nitelikli çalışanlarından birine işini daha hızlı tamamlaması için baskı yapmazdı.

Böylece kızını fizik sınıfının kapısından geri itebilecek.

Bu Elizabeth Sutton'ı mutlu etmeyecek ama buraya ilk geldiğimde gördüğüm asılsız gerçekler gün geçtikçe daha da netleşiyor. Hiçbir şey değilse bile, burada geçirdiğim zaman bana akademiye uygun olmadığımı öğretti. Yeteneğim olduğundan eminim ama geriye hiçbir şey kalmayana kadar ruhumu parça parça yiyip bitireceğinden de aynı derecede eminim. Sevdiğim şey, her sabah kalkmayı dört gözle beklememe neden olan şey, Zoe'nin ders planları üzerinde onunla birlikte çalışmak ve kuru konuları daha ilginç hale getirmek için yaratıcı yollar bulmak.

Şatodan uzaklaştıkça Zoe bizden kopuyor ve ben tam iyi niyetli bir sohbet konusu düşünmeye çalışıyordum ki Maude sessizliği acımasızca sona erdiriyor.

"Peki, ne zamandır oğlumla yatıyorsun?"

Tepki olarak çıkardığım ses, ciyaklama ile boğulma arasında bir yerde. Maude bundan önce bir şeyler olduğundan şüphelendiyse, ben de bunu doğrulamış olabilirim. Yine de ona "Ben sadece dadıyım!" diyemiyorum. Gıcırđıyorum.

Maude'un alaycı bakışı bunun de inandırıcı olmadığını teyit eder. "Bana yalan söyleme canım. Bu işte çok kötüsün." Yeterince makul. Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken yüzüm yanıyor, Ellis'i rahat bırakmam için tehdit mi edileceğim yoksa bir gelinliğin içine mi itileceğimden emin değilim. Maude iç geçiriyor. "O yetişkin bir adam, benim onun aşk hayatına karışmak gibi bir işim yok. Benim ilgilendiğim şey senin *diğeri* gibi *olmamamı* sağlamak."

Oh. "Eski karısı mı?"

Maude alay ederek hoşnutsuzluğunu belli eder. "Başka kim olacak?"

Çaresizce omzumu kaldırıyorum, çünkü kabul etmek istemiyorum ama Ellis Zoe'nin annesinden sadece geçerken bahsetti. Yaşıyor, o kadarını biliyorum ama kocasını ve kızını terk etmesine neden olan koşullar hakkında hiçbir şey söylemedi.

"Bu konudan pek bahsetmiyor," diye itiraf ediyorum, duygularımı biraz fazla serbest bıraktığımda, kendimi umut ederken yakaladığımda ve sonra neden yapmamam gerektiğini hatırlatan bir tokat yediğimde ortaya çıkan o tanıdık batma hissiyle doluyorum. Her şey farklı *gelebilir* ama gerçekten öyle mi? Ellis bana hiç açılmadı ya da beni gerçekten içine almadı. Aramızdaki şeyleri tamamen yanlış mı yorumladım?

Maude elini umursamazca sallayarak devam ederken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Şu adam." Bana sert ve yan bir bakış fırlattı. "Bunu onun yanına bırakmamalısın, Jo."

"Birlikte değiliz," diye ağzımdan kaçırıyorum, bunu Ellis'in annesine itiraf etmek zorunda kaldığım için dehşete düşüyorum. "Romantik olarak değil. Daha çok, bilirsin-"

Maude kekelememe aldırmadan, "Cinsel ilişki mi?" diye sordu. "Ben altı buçuk yaşında bir anneyim, Jo. Beni şaşırtacak çok az şey söyleyebilirsin."

Ona inanıyorum. "Tek çocuğunuz mu?" Ellis'in Maude ve rahmetli babası dışında herhangi bir aile üyesinden bahsettiğini hiç duymadım.

"Öyle. Hamile kalmakta, daha doğrusu hamile kalmakta zorlandık." Dönüp ona bakıyorum ve Maude'un yüzündeki acı korkunç.

"Çok özür dilerim."

Yüz ifadesi yumuşayarak beni başından savıyor. "Ellis ortaya çıktığında vazgeçmiştik. Yine de beklediğimize değdi. Diğer anneler oğullarını ilçenin dört bir yanında kovalarken, öğretmenlerden ve kızgın babalardan telefonlar alırken, benim Ellis'im kitaplarını okuyor ve derslerine odaklanıyordu."

Maude elini koluma doluyor ve Zoe en sevdiği kaya duvarına tırmanırken yüksek otlar dirseklerimize sürtünüyor. Duvar boyunca dengede durmasını izlemek için duruyoruz, burnu konsantrasyonla kırırmış.

Uçtan atlayıp biraz sendeledikten sonra saniyeler içinde tekrar ayağa kalkarken kalbim sevgiyle sıkışıyor. "Jojo! *Büyükbaba!*" diye sesleniyor, küçük deremizi gizleyen orman parçasını işaret ederek.

Kendimi gülümsemeye zorlayarak başımı sallıyorum ve o da ağaçlara doğru uzaklaşıyor. O hikâyesine devam ederken Maude ve ben de onu takip ediyoruz. "Kocam ölmeden önce uzun süre hastaydı ama yine de Ellis'i çok etkiledi. O zamanlar sadece on beş yaşındaydı. Büyük, gürültülü bir aileyi, kocamla paylaştığımız türden bir sevgiyi arzuluyordu. Yine de bu tür şeyleri aceleye getiremezsiniz ve getirdiğinizde de bedelini ödersiniz."

Gözlerim yanıyor ve genç bir Ellis'in bu tür bir kederi omuzladığını hayal ederken duygularım boğazımı tıkıyor. "Babası hakkında da konuşmuyor."

Maude gülümsemeden önümüze bakıyor. "Ben de öyle tahmin etmişim. O hep böyleydi. Son derece asil. Kendisinin ve herkesin yükünü taşıması gerektiğine inanıyor."

Zoe'yi ağaç sınırının ötesine kadar takip ederken uzun çayır otlarının sonuncusu bacaklarımı gıdıklıyor. Güneş ışığı ağaçların gölgesinden süzülerek berrak orman zeminine ışık filizleri gönderiyor.

Maude ayrıntı vermiyor ve ben de ona sorduğum yüz kadar soruyu görmezden gelmeye çalışarak sessiz kalıyorum. Kendimi tutamadığım tek bir soru var. "Nereden biliyorsun?" diye soruyorum. "İlişkımız olduğunu mu? Bizi sadece birkaç dakika birlikte gördün."

"Tek gereken birkaç dakika canım. Saniyeler yeterli olurdu. Oğlum kesinlikle denese de bazı şeyler saklanamaz."

"Ne gibi şeyler?" Kendime engel bastırıyorum.

Yaşlı kadın elimi okşadı. "Ellis babasına çok benziyor, biliyorsun. Tıpatıp benziyor. Yirmi yıldır görmedim ama sana baktığında yüzündeki ifade Philip'in bana baktığında yüzündeki ifadeyle aynıydı."

* Merhaba, küçük kızım,

* Evet

On sekiz

ELLIS

KÜÇÜK IMP bu gece bunu istiyor.

Geleceğimi biliyor olmalıydı. Josephine zamanın nasıl geçtiğini anlamayan biri değil ve Zoe'nin yatma vaktinde özellikle zorlandığı birkaç olay dışında, bir ayı aşkın süredir her gece saat 8:00'de odasında oluyorum. Genelde 8:05'te içeride oluyorum.

Bu da demek oluyor ki, bu gece geldiğimde loş banyoya doğru giden bir giysi izi ve duşun çalışma sesini bulduğumda, bunun tesadüfi olmadığından eminim. İlerlerken, kapı aralığında durup önümdeki manzaranın tadını çıkarırken sikim yarı sertleşmiş halde hazır bekliyor.

Josephine su spreyinin altında durmuş, saçındaki şampuanı durularken başını arkaya yatırmış. Köpükler vücudundan aşağı serbestçe akıyor, göğüslerinin arasında ve kıcının üzerinde nehirler oluşturuyor. Pantolonumun üzerinden ereksiyonumu sıkmak için uzanarak onu izliyorum.

Son zamanlarda günler bitmek bilmiyor ve hayalimdeki işle uğraşmak, Zoe'yle vakit geçirmek ve Mon- sieur Perdue'nün notlarının gizemini düşünmek bile, onun tekrar kollarıma gelmesine saatler kala dikkatimi dağıtmaya yetmiyor.

Sınırlı zaman diliminin yalnızca cinsel hayal kırıklıklarını sistemlerimizden atmak amacıyla kullanılacağına dair dile getirilmeyen kural artık ortadan kalktı. Bu şekilde geçirdiğimiz gecelerin sayısı kesinlikle daha fazla olsa da, film izlediğimiz ya da yan yana kitap okuduğumuz, bazen sarılıp konuştuğumuz zamanlar da oluyor. Sanki sadece şu saatler arasında var olan bir ilişki içindeymişim gibi hissediyorum

sekiz ve on iki, ve her geçen gün, bu şekilde tutmak daha da zorlaşıyor.

Ama bu gece tek planım kk kıza çığlık attırmak.

Burada olduğumu biliyor ve benim için bir gösteri yapıyor. Parmak uçlarını gğslerinin, karnının ve tümseğinin üzerinde gezdirirken onu dikkatle izliyorum. Duvara yaslanıp kalçalarını kendi dokunuşuna doğru sallarken sessiz bir inilti fayanslarda yankılanıyor. Sabır hiçbir yerde bulunmuyor, tişrtmn eteklerine uzanıyorum.

Yetti artık.

Üzerimdeki her şeyin yere düşmesi sadece birkaç saniye sürüyor ve ben suyun altına girip parmaklarının klitorisinin etrafında dönmesini izlerken Josephine'in dudakları memnun bir sırıtışla kıvrılıyor.

"Ne düşünüyordun?" n kolumu başının üstündeki duvara dayayıp aşağı uzanıyorum, boştaki elim onunkini kaplıyor ve adımlarımı yönlendiriyor.

Josephine i çekerek çenesini yukarı kaldırıyor, bu onu anlamsızca öpmem için bir işaret. Bunun yerine öne doğru eğilip burnumu işaretlemekten hoşlandığım deri parçasının üzerinde gezdiriyorum. Vücudu aşk ısırıklarıyla kaplı, hepsi ağzım şeklinde ve koyu mordan soluk sarıya kadar değişiyor.

, ellerim onunkileri şehvetli ve yavaş bir tempoya sokuyor. Başımın üstünden gelen sinirli bir ses, tenine doğru gülümsememe neden oluyor. "Seni düşünüyordum," diye itiraf ediyor ve eğer ona bu kadar yakın olmasaydım, kelimeler püsküren suyun içinde kaybolabilirdi.

İyi ama yeterli değil. "Ben sana ne yapıyordum?"

İnliyor. "Baba, *lütfen*-"

Bana böyle dediğinde çok sertleşiyorum. İçimde sık sık uyandırdığı sahiplenici tarafıma dokunuyor. Elini aşağıya yönlendiriyorum. Ona kendi amını siktirdiğimi sanıyor ama parmaklarım onunkilere katılarak onu beklediğinden daha fazla geriyor. Josephine'in keskin şaşkınlık nefesi doğrudan sikime gidiyor.

Dudaklarımı boynundan kaldırıp, i duvarları parmaklarımın ve onunkilerin birleşik girişine tutunurken çığlığını yutuyorum. "İşte böyle," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı, yavaş, alaycı bir ritim tutturarak. "Bu iyi hissettiriyor mu, tatlım? İhtiyacın olan şey buydu, değil mi?"

"Evet," diye sızlanıyor, daha fazla yer açmak için bacağını kalamın üzerinde daha yükseğe kaldırıyor. "*Ellis-oh Tanrım-Baba, lütfen sik beni.*"

"Henüz değil." Alt dudağını ısıyorum ve acısını dilimle yatıştırıyorum. "Fantezini bilmek istiyorum."

Eminim ki bu pozisyonda olmasaydık, yüzü şok geçirdiğinde olduğu gibi pembenin o sevimli tonuna bürünürdü. Şu anda çok heyecanlı ve yaptığımız işe kendini kaptırmış durumda. "Düşünüyordum da." Onu parmaklama hızımı artırdığımda sesi bir hıçkırığa dönüşüyor, gözleri kocaman oluyor. Duvarlarının nasıl çırpındığına ve saldırıya nasıl tutunduğuna bakılırsa, hazır durumda. "Sana sakso çekmeyi düşünüyordum."

"Öyle mi?" Elini daha da sertleştirirken, açılmış kalçalarının arasından ıslak etin hızlı tokat sesleri geliyor. Tüm bu durum inanılmaz derecede erotik ve eğer ağzını sikimin etrafına sararsa, saniyeler içinde patlayacağım.

Kahretsin, bunu son yapmalıyım, ve bu amaçla.

Josephine geri çekildiğimde protesto çığlıkları atıyor, ancak ellerim kalçalarının arkasına dolanıp kaldırdığında ve vücudum tarafından duş duvarına sabitlenmiş halde açık tuttuğunda bu bir nefese dönüşüyor.

"Beni içine sok." Dediğimi yapıyor, sikimin tabanını kavrarken nefes nefese kalıyor ve ucumu kaygan, pembe girişine oturması için yönlendiriyor.

Taşaklarına kadar girene kadar rahatça ilerliyorum. "Ne kadar dar bir amcık," diye kaba bir şekilde homurdanıyorum ve bunları söylerken amının bana yapışmasından zevk alıyorum. Geri çekilerek, onu duvara fırlatan ve dudaklarından kırık bir hıçkırık koparan vahşi, sert bir hamleyle tekrar ileri atıyorum.

"Prezervatif takmıyorsun," diye hatırlatıyor bana, ben derin, gıcırtilı bir ritim bulurken ellerimi saçlarıma gömüyorum.

Kahretsin, yapmıyorum. Son zamanlarda bu konuda çok kötüydük ama neyse ki aklımı başıma toplayabildim. "Aklımı kaçırmama neden oluyorsun," diye mırıldanıyorum ve öne eğilip dudaklarına yapışıyorum, boşalana kadar onu öpüyorum, sonra dizlerinin üzerine çökmesine izin veriyorum, boğazının arkasına patlamadan önce otuz saniye boyunca ağzını beceriyorum.

Dışarı çıkıp kurulanırken dikkatim dağılıyor ve uğursuz bir şeyin yaklaşmakta olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Neden olduğu bir sır değil.

Hiçbir şey değişmedi ama yine de her şey farklı.

Bir karar vermek, ona bağlanmak ya da gitmesine izin vermek, çok geç olduğunu bile bile kalbimi bu karmaşadan uzak tutmanın bir yolunu bulmak için üzerimdeki baskı her geçen gün artıyor gibi görünüyor. O beni ele geçirdi ve ben nasıl kurtulacağımı ya da kurtulmak isteyip istemediğimi bilmiyorum.

* * *

"Düşündüğün kadar ketum ."

Duraklıyorum, lavabodan akan suyun altında bir tabak asılı kalıyor. Annem elindeki kuru bezle silmek için tabağı ustalıkla ellerimden alıyor. İki gündür burada ve akşam yemeğinde Josephine'in sandalyesine oturmasına yardım edip etmeyeceğim ya da doğum gününün ne zaman olduğunu bilip bilmediğimle ilgili birkaç sivri söz dışında, işgüzar yaşlı kocakarı fikirlerini kendine sakladı.

Annemle geçirdiğim otuz altı yıllık deneyim bana her zaman beklenmeyi beklemeyi öğretmişti ve sessizliğinin uzun sürmeyeceğini hissediyordum.

Akşam yemeği yeni bitmişti ve Jo ile Zoe arka bahçede, budaklı, yaşlı ahududu çalılarında çilek topluyorlardı. Mutfak penceresinden onları seçebiliyorum ve üzülerek gözlerimi ayırıp anneme yorgun ve umursamaz bir bakış atıyorum. Bu onu ama biraz gururum var. "Bir şeyler görüyorsun."

Maude iç geçiriyor, havlusunu tezgâha fırlatıyor ve mutfak sandalyelerinden birine geçiyor. "Böyle mi düşünüyorsun, sevgili oğlum? Aklımı kaçırdığımı mı? Bundan daha zeki olduğunu sanıyordum." Kendini koltuğuna bırakırken eğlenmiş görünüyor. "Numara yapmayı bırakalım, olur mu? *Dadın* çoktan itiraf etti."

İnledim. Annem haberli gelseydi Josephine'i hazırlayabilirdim ama onun yerine hiçbir uyarı olmadan işgüzar, meraklı kurdun önüne atılmıştı. "Ona ne dedin *anne*?"

"Ona kendin söylememen gereken hiçbir şey yok."

Sinirleniyorum ama şaşırmıyorum, başımı sallıyorum. "Aman Tanrım. Şimdiden saçlarımın ağarmış olması şaşırtıcı mı?"

Bu ifade sabırsız bir dudak bükmeyle *karşılanır*. "Yirmi iki yaşında bir kız arkadaş bulmana kesinlikle engel olmadı. Ondan bu kadar hoşlanmasaydım bu yüzden sana çok daha fazla kızardım."

Kendime rağmen, ona doğrudan bakmak için tezgâha yaslanıyorum. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Az önce söyledim, değil mi?" Maude benim sabırsızlık dolu yanıtlımı gülerek savuşturdu. "Oh, donuna bir şey . Elbette ondan hoşlanıyorum. Çok güzel bir kız. Senin için fazla iyi."

Elbette, ama eğer anlaşılmaya razı olursa, bu harika gelin adayını hiç şikâyet etmeden kabul edeceğim."

Sözleri içimi sıcak ve acı bir şeyle doldururken bakışlarım yere düşüyor. "O senin gelinin olmayacak."

"Neden olmasın?"

"Neden olmadığını *biliyorsun*."

Benden bir şeyler öğrendiğine memnun görünen annem sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bana sert, etkilenmemiş bir bakış fırlatıyor. On yaşındayken bir ağacın altında kitap okumak için okuldan kaçtığımı yakaladığında ya da ona yakın olmak için Weston'daki bursumu geri çevirmeyi düşündüğümde de aynı bakışla karşılaşmıştım. "Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim, Ellis?" Dudaklarını büzdü.

"Ben istesem de istemesem de yapacaksın, bu yüzden benim buna vereceğim yanıtın neden önemli olduğunu anlamıyorum."

Sanki hiç konuşmamışım gibi devam ediyor. "Bir zamanlar yanlış kadını seçtin diye doğru kadını kendinden uzaklaştırma. Miranda'ya hak ettiğinden çok daha fazla güç veriyorsun."

Buz omurgamdan aşağı kayıyor. "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Ya da Mi- randa'yla," diye karşılık veriyorum, öfkeyle. "Burada dikkate alınması gereken tek şey benim duygularım değil. Başka faktörler de var. Onu barda görmek işime mal olabilir ve Zoe'yi tekrar terk edilecek bir duruma sokamam. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, onu korumam gerekiyor."

"Onu korumak mı, kendini korumak mı?" İtiraz ederek tıslıyorum ve o da alay ediyor. "Kes şunu, Ellis. Sen hep aynıydın. Çok inatçı ve asilsin. Bazen sözünde durmak yarardan çok zarar getirir canım. Sevgili eski karın bunu kanıtladı."

"Bunu seninle daha fazla tartışmak istemiyorum. Bu kesinlikle seni ilgilendirmez."

Maude bunu da görmezden gelmeye hazırmış gibi görünüyor, ama kapı açıldığında Jo ve Zoe mutfağa girerken dikkatini arka kapıya çeviriyor.

"Bak, baba!" Zoe bir sepet dolusu meyveyi ellerime tutuşturarak böbürleniyor.

Josephine yanımdaki lavaboda ellerini yıkamak için geçerken yüksek sesle, "Onları dondurmamız ya da başka bir şey yapmamız gerekecek," diye düşünüyor. "Bozulmadan hepsini yiyebilmemizin imkânı yok. Maude, sen de birazını eve götürmek zorunda kalacaksın."

Annem Zoe'yi kucağına çekip yanağından sevgiyle öpüyor. "Oh, buna asla hayır demem. Bir hediyeği gördüğümde nasıl takdir edeceğimi bilirim."

bir tane." Bana meydan okuyan bir bakış attı.

Onu görmezden gelerek dikkatimi kızıma yöneltiyorum. "Hadi Zo. Banyo zamanı."

Jo lavaboyu kapatırken "İstersen yatma rutinini ben yapabilirim," diye teklif ediyor ve nazik bir teşekkür gülümsemesiyle ona uzattığım havluyu alıyor. Sadece bir saniyeliğine, ama gözlerim onunkilerle buluştuğunda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. *Tanrım, o çok güzel.* Ne zaman buna alıştığımı düşünsem, farkına varıyorum ve tekrar kafama vuruyor.

"Ben yaparım," dedi Maude. "İkiniz de bir molayı hak ettiniz. Neden köye doğru yürümüyorsunuz? Ya da bir şeyler içmek için bir sonraki kasabaya bile gidebiliriz? Çok mutlu olurum-"

"Hayır."

Sözcükler çok sert, çok hızlı ve çok yüksek çıktı. Hayatı boyunca sesimi yükselttiğimi sadece birkaç kez duymuş olan Zoe için bu endişe vericiydi. Bir anda gözyaşlarına boğuldu ve pişmanlıktan boğazı düğümlendi, onu kollarıma almak için ilerledim.

"Özür dilerim *mon coeur*," diyorum ona, suçluluk duygusuyla hasta olmuş bir halde. Burnunu çekerek bana sarılıyor ve ben de sırtını ovuyorum. "Çok özür dilerim." Anneme ve Josephine'e döndüğümde ikinci kez dilediğim özür boğazımda düğümleniyor.

Josephine kapıya doğru döndü ve yüzünü göremesem de omuzlarının bükülmesinden üzgün olduğunu anlayabiliyorum. "Hızlı bir yürüyüşe çıkıyorum!" diyor omzunun üzerinden aceleyle, sesi sahte bir şekilde neşeli ve parlak. Saniyeler sonra kapı arkasından şak diye kapanıyor.

Maude bana ters ters baktı. "*Tu étaes un imbécile.*"*

Evet, ne kadar aptal olduğumu çok iyi biliyorum ama Zoe hâlâ kapris yapıyor ve Josephine için yapabileceğim bir şey yok. Şu anda yapamam.

Başka bir şey söylemeden anneme sırtımı dönerek merdivenlere yöneldim, kızıma sessiz, özür dileyen sözler mırıldandım, suçluluk ve mutsuzluğa daha da gömülürken bile. Kendimi bir piç gibi hissediyorum. Maude'un sorgusu beni savunmaya geçirdi, korkularımın ve dünyada olmamam gereken tek kadına karşı hissettiklerimin karmaşık ağını anlamlandırmaya çalışıyordum.

Kendime karşı dürüst olursam, bu haftalardır devam ediyor. Bu bir ilişki, ister öyle adlandıralım ister adlandırmayalım ve ben buna hazır olsam da olmasam da bu gerçekleşiyor. Aylardır, ben-

Bu kadını kol mesafesinde tutmak, ne uzaklaştırmak ne de yakınına çekmek, annem beni itmeye çalıştığında yaralı bir hayvan gibi saldırmak.

Her zaman bir sonuca varacaktı ve şimdi tek bir kelimeyle bizi uçurumun kenarına ittim.

Hayır.

Bu kadın benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranmak için son bir girişimde bulunursam, onu sonsuza dek kendimden uzaklaştırmış olabilirim.

Eğer kendime birazcık bile hakim olsaydım, buna izin verirdim. Birbirimizden uzaklaşmıştık. Artık onun odasına gitmezdim ve o da günlerimi o küçük, değerli bağlanma anlarıyla doldurmazdı. İşim güvende olacaktı, kızımın ikinci kez istismara uğrama riskini almayacaktım ve her şey eskisi gibi olacaktı.

Yine de işe yaramayacak. Son ayların bana öğrettiği bir şey varsa, o da bundan kaçamayacağım ve artık denemekten bıktım.

Neyse ki Zoe bir anlık öfke nöbetimden kurtulmuş görünüyor ve ben onu yıkayıp yatmaya hazırlarken Jojo'nun yeni prenses elbisesi için kumaş kesmesine nasıl yardım ettiğini neşeyle anlatıyor. Sabırla dinliyorum, hırpalanmış kalbim şimdi ne kadar iyi konuştuğu için gururla şişiyor. Geçtiğimiz yıl çok fazla ilerleme kaydetti, ancak sadece birkaç aylık istikrarlı egzersiz, taze gıda ve Jo'nun bire bir ilgisinin kızım için harikalar yarattığı tartışılmaz.

Zoe nihayet sakinleştiğinde odasından çıkıyorum ve doğrudan balkon kapısına yöneliyorum.

*Sen bir embesilsin.

On dokuz

JOSEPHINE

"Anne, bu neden birdenbire böyle bir sorun oldu?"

Binlerce kilometre öteden bile annemin yüzündeki onaylamayan ifadeyi görebiliyorum. Etik ihlallerine küfrederken ve siyasi yorumlar yaparken kullandığı ifade bu. Sadece birkaç kez bu ifadenin muhatabı oldum ve neden olayım ki?

Gizlice kaçmadım, kavga etmedim ya da dudak halkası olan çocuklarla çıkmadım. Hangi ebeveyn 4.0 not ortalaması olan ve seks hayatı olmayan fizik ineği bir kız istemez ki? Kendim için tasarladığım yoldan çıkmam -tabii ki onun dikkatli rehberliğiyle- eşi benzeri görülmemiş bir şey. Soğukkanlı davranmaya çalıştığını söyleyebilirim ama bu sakın görüntünün altında annem panikliyor.

"Tatlım, sadece endişeleniyoruz." Sanki babam, annemin arabasını yeni bir modelle (farklı bir renkte) değiştirdiğini fark etmesi iki ayını almayacak kadar dikkatsiz değilmiş gibi "*biz*" diyor. Ülkeyi terk ettiğimi bir kenara bırakın, evde olmadığımı fark ederse şaşırırım. Ayrıldığımdan beri ondan aldığım tek iletişim, yumurta emojisi içeren bir kahvaltı fotoğrafı oldu.

Sabırsızlığımı belli edecek bir ses çıkarmamak için çaba sarf ediyorum. "Sağlıklıyım ve hiç olmadığım kadar mutluyum. Fransa'ya gelmem *senin* fikrindi, hatırladın mı?"

Annem iç çekişini tutmakta o kadar başarılı olamıyor. "Açıkçası şimdiye kadar sıkılmışsındır diye düşünmüştüm Jo. O küçük kızla çalışmak dışında ne yapıyorsun? Çok parlak bir-

Sakın unutma, tatlım. İvme kaybettiğini ve potansiyelini boşa harcadığını görmek istemem."

Dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz. Aynı tartışmayı defalarca yaptık ve o hala anlamıyor. Ne olmak istediğimi, bunu nerede yapmak istediğimi ya da kiminle yapmak istediğimi bilmiyorum. Emin olduğum tek şey, hayatımı daha önce sevmediğim ve şimdi sevdiğim. Ellis'le olan karmaşık ilişkim ve şu anda yaralı olan kalbim bir yana, *mutluyum*.

Belki de yeterince açık konuşmuyorum. Belki de her zaman yaptığım gibi onun duygularının etrafında dolanıyor, herkesi mutlu etmeye çalışıyorum. Ama artık kendimi de dahil ediyorum. Kaybedilmiş bir savaş gibi görünmeye başladı.

"Gitmeliyim anne," diyorum ona, göğsümün içi boş. "Jo-"

"Yakında konuşuruz. Seni seviyorum!" Ve bu açıklamaya gelen itiraz seslerini duymazdan gelerek aramayı sonlandırın.

Yatak odamın dışında gökyüzüne boş boş bakıyorum. Annemle ilişkim eskiden çok kolaydı. Hiç kavga etmezdik, hiç anlaşmazlığa düşmezdik. Onu örnek alırdım. Şimdi ise sanki farklı diller konuşuyoruz ve konuşarak elde ettiğimiz tek şey daha fazla hayal kırıklığı.

Kabul etmek gerekir ki, şu anda bu durumu idare edebilecek kadar aklım başımda değil. Yorgun ve her şeye aşırı duygusal yaklaşarak geçirdiğim bir günün ardından, Ellis'ten kaçtıktan hemen sonra regl dönemim geldi.

En azından *bu* üzgün olduğumdan eminim, çünkü karışık sinyaller bende kamçı etkisi yaratıyor.

Bir an, durum arkadaşlığımızın gerçek bir ilişkiye dönüşmesinin eşiğinde gibiyiz. Sonra, annesine sesini yükseltiyor çünkü annesi beni bir randevuya götürmesi için onu kışkırtmaya çalışıyor.

Tanrı korusun.

Akşam yemeği için aşağı inmedim. Normalde yemeğimizi yedikten yaklaşık bir saat sonra Zoe elinde köyün küçük pastanesinden alınmış, Ellis'in ikramı olduğu belli olan bir sandviçle çıkageldi. Benimle birlikte yatağa süründü ve başını kucağıma yasladı; et, peynir, sebze ya da herhangi bir çeşniyle dokunulmamış ekmek parçalarını kabul etti ve ben parmaklarımı saçlarında gezdirirken zevkle mırıldandı.

Sessizce gelecek hafta ne yapmak istediğini konuştuk ve bana sarılıp dikiş dikmek istediğini söylediğinde, gözlerimin arkasındaki yanmayı şu anda içinde bulunduğum hormon kokteyline bile bağlayamıyorum. Babasının beni düğüm düğüm ettiği yer,

Zoe ile ilişkim her zaman kolay olmuştur. İkimiz de benzer bir hızda hareket ediyor ve aynı şeylerden zevk alıyor gibiyiz. Birkaç ay önce bile kendimi ne kadar yalnız hissettiğime inanmak zorken, şimdi günün her dakikasında beni takip eden küçük, huysuz bir arkadaşım var.

Zoe sonunda benden sıkılıyor ve babasının yanına gidiyor. Ancak koridorda ayak seslerini duyduğumda ve tipik uyku vakti savaşının başladığını gördüğümde aşağıya gizlice iniyorum ve Maude ile karşılaşmadığım için minnettar bir şekilde mutfaktan bulabildiğim son atıştırmalıkları topluyorum.

O zamandan beri saklanıyorum ve sadece Ellis'in yakında seks yapma umuduyla ortaya çıkacağını bilmek - ki bu gece kesinlikle söz konusu değil - beni telefonumu tekrar açmaya motive ediyor.

Josephine: Hey, bu geceyi ekmem gerekecek. Özür dilerim. Kendimi iyi hissetmiyorum.

Şurada. Onun kanlı detaylara ihtiyacı yok, ben de huzur içinde ağlayabilir, yemek yiyebilir somurtabilirim.

Telefonumu atıyorum, alt dudağım titriyor. Ağlamaklı ve hormonlu olduğumu bilmek kendimi dizginlememe yardımcı olmuyor. Ellis'le olan bu şey korkunç bir zamanlamaydı. Regl dönemimin ilk günü her yönden en kötüsüdür ve tek yapmak istediğim yataktan çıkmamak, beni ağlatan filmlere dalmak ve Weston Üniversitesi'ndeki en sevdiğim eşofman altımı giymektir.

Neyse ki yarın Cumartesi. Normalde Zoe ve Ellis'le birlikte kalkıyorum ama bu sefer izin gününden yararlanıp öğlene kadar uyumayı planlıyorum. Maude'u kendi başlarına eğlendirebilirler. Ben onların ailesinin bir parçası değilim ve yerimi hatırlamamın zamanı geldi.

Tam dizüstü bilgisayarına önceden yüklenmiş filmlerden yeterince hüznü bir film seçmek üzereydim ki balkon kapısı sessizce çalındı ve Ellis bir süre sonra endişeli bir ifadeyle belirdi. Her zamankinden daha yakışıklı görünüyor, saçları dağılmış ve kendi Weston eşofmanlarını giymiş.

"Seni kontrol etmek istedim," diyor nazikçe, yatağın kenarına otururken kaşları endişeyle çatılmış. "Hasta mısın?"

"Bir bakıma." Burnumu kırıştırıyorum ve alt tarafıma belli belirsiz bir işaret yapıyorum. "Özür dilerim."

Eğer bundan rahatsız olduysa bile, mutfaktan topladığım atıştırmalıklara bakarken yüz ifadesinde bunu gösteren bir belirti yok. "Özür dileme-

gize. Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Kendimi yatak başlığına doğru biraz daha iterek, yırtık pırtık atletimin etekleriyle . "Ben iyiyim, sanırım."

İkna olmuş görünmüyor. "Emin misiniz? Odamda ağrı kesiciler var, ve-oh. Su şişen boş. Dur senin için doldurayım." Yanımdaki yataktan en sevdiği mavi şişeyi almaya gidiyor ama onu durdurmak için elimi şişenin üzerine koyuyorum.

"Ben iyiyim, Ellis. Ciddiyim. Bunu yapmak zorunda değilsin. Senden burada yatmanı ve beni kaşıklamanı falan beklemiyordum. Eğlenceli ve seksi olmak için kayıt yaptırdın, hormonlu ve ağlamaklı olmak için değil." *Birkaç saat önce açıkça belirttiği gibi, ben onun kız arkadaşı değilim.*

Ellis bana alaycı bir bakış atıyor ve su şişesini çekip alıyor, sonra da topuklarının üzerinde dönüp koridorda gözden kayboluyor. Birkaç dakika sonra elinde dolu şişe, buz ve taze limon dilimleriyle geri geldi. Bu şekilde sevdiğimi fark etti mi?

"Odamda bu da vardı." Elini cebine atar ve şık görünümlü bir Fransız çikolatası çıkarır.

Zorluk çıkarmaya kararlı olsam da dudaklarım istekli olmayan, hüznü bir gülümsemeye dönüşüyor. "Gizli bir zulan mı var? Benden saklıyor muydun?"

Onu yanımdaki diğer atıştırmalık yığınının içine atıyor ve yatağın kenarına geri oturuyor. "Korkarım sadece bir taneydi. Gerçi şimdi sende de var mı diye merak ediyorum."

"Asla söylemeyeceğim." Bir kramp daha girince irkiliyorum ve dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum. Ellis uzun bir süre ifadesiz bir şekilde bana bakıyor ve sonunda ayağa kalkıyor. "Bunun için teşekkür ederim. Yarın görüşürüz," diye söz veriyorum, bu odadan sadece erzak bittiğinde daha fazla yiyecek almak için çıkacağımı çok iyi biliyorum.

Ellis yine de gitmiyor. Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkarıyor ve tek kelime açıklama yapmadan yatağın diğer tarafına doğru yürüyor.

Ben şaşkınlıkla ona göz kırparken, atıştırmalık dağını ayaklarıma doğru itiyor. "Ne yapıyorsun?"

"Seninle oturuyorum." Yorganı geri çekiyor ve yanıma oturuyor, arkasındaki yastıklarla oynuyor ve hatta komodinin üzerindeki lambayı yakmak için uzanıyor.

Ağzımı bir akvaryum balığı gibi açıp kapatıyorum. "Bu kurallara aykırı," diye mırıldanıyorum, yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor. Bu hiç mantıklı değil. Bu adam düzenli olarak odama giriyor, külotumu çıkarmamı ve söylüyor. , ona baba diyorum ve yalvarıyorum.

hiç düşünmeden onun sikine uzandım. Şimdi, tamamen giyinik bir şekilde yan oturuyoruz ve kendimi çok daha savunmasız hissediyorum.

Bir kase patlamış mısır alıyor ve bir avuç kadarını kendine ayırıp dizüstü bilgisayarımın ekranına bakıyor. "Ne izliyoruz?"

Neler oluyor?

"Ellis," diye çıktım, sinirlenmeye başlamıştım. "Eğer kendini mecbur hissediyorsan-" "Mecbur hissetmiyorum, Josephine." Bir avuç daha aldı

ve bilgisayarımdaki izleme tuşunu kullanarak *Küçük Kadınlar*'ı seçmek için eğiliyor.

Açılış *jeneriği* başlamadan önce, aynı anda hem gülmek hem de ağlamak gibi tuhaf bir arzuyla dolup taşarak duraklatıyorum. "Neden?" Talep ediyorum. "En son kontrol ettiğimde, ben senin kız arkadaşın değildim. Bugün bu yüzden tersledin, değil mi? Annen birlikte olduğumuzu düşündüğü için mi?" Sert bir kahkaha attım. "Artık durumun böyle olmadığını biliyor. Bir tarak ödünç almak için buraya gelip ilişki durumumuz hakkında kafası karışmadan gitsen iyi olur."

Kelimeler duraksamadan dökülüyor. Kendimi bildim bileli, başkalarını rahatsız etmek yerine kırgınlığımı ya da öfkemi içime atıyorum. Birine nasıl hissettiğimi söylediğimi ya da berbat davranışlarını yüzlerine vurduğumu hiç hatırlamıyorum. Bunu farklı kılan şeyin ne olduğu ya da neden şimdi bunu yapabildiğim hakkında hiçbir fikrim yok ama *kendimle gurur duyuyorum*.

"Bu çok boktan, Ellis. Gerçekten çok boktan. Bir dakika bana bunun bir anlamı olduğunu söylüyorsun, kuralları çiğnememi sağlamaya çalışıyorsun, bana karşı tatlı davranıyorsun ve zaten *çok* karmaşık olan bu durumu *daha da* karmaşıklştırıyorsun. Sonra da annen çöpçatanlık yapmaya çalıştığında kendini kaybediyorsun."

"Josephine-" diye başlıyor, sesinde özür dileyen bir nota *var ve ben bunu duymak istemiyorum*.

"Hayır, daha bitirmedim," diye tersliyorum, ona ters ters bakabilmek için yan oturuyorum. "Tanıştığımız ilk gecedan beri bana karışık sinyaller veriyorsun. Üzerinde çalıştığın bazı şeyler olduğunu ve bir ilişki istemediğini biliyorum, ama eğer durum buysa, işine geldiğinde bir ilişkimiz varmış gibi davranmayı, işine gelmediğinde de beni kendinden uzaklaştırmayı bırakmalısın."

Tiradım kayboluyor, yerini bütün gün Zoe'nin peşinde koşturmakla hiçbir ilgisi olmayan ve duygusal olarak ulaşamazın neredeyse tanıımı olan bir adama karşı hisler beslemekle ilgili olan derin bir yorgunluk alıyor.

Ellis'in boğazı sanki yutkunmakta güçlük çekiyormuş gibi çalışıyor, yüz ifadesi çökmüş durumda. Nedense bu duygu gösterisi göğsümdeki ağrıyı daha da artırıyor. Bana karşı bir şeyler *hissediyor* ama *bunu istemiyor*.

Çekingen bir şekilde uzanıp elimi tuttu. "Haklısın." Az önce söylediklerini onaylarcasına kendi kendine başını sallıyor. "Çok üzgünüm Josephine. Bu... Bunu iyi idare edemedim."

Dudaklarımı birbirine bastırıyor, gözlerinde pişmanlıkla bana bakan bu güzel adama ağlamamak ya da bağarmamak için kendimi zor tutuyorum. Dürüst olmak gerekirse, şu anda ağzımı açmaya çalışırsam ne çıkacağı hakkında hiçbir fikrim yok, ama bu duruma yardımcı olmayacak.

Ellis devam ediyor, eli hâlâ benimkini kavlıyor. "Seni incittiğim için nefret ediyorum, kendi sorunlarına bu kadar gömülüp başkalarının sorunlarına neden olan bir adam olduğum için nefret ediyorum. Senin için daha iyisini yapmak istiyorum. Sen daha iyisini hak ediyorsun."

Başımı sefilce sallıyorum. "Bunu yapmaya devam edemem, Ellis. Bu çok fazla. İşler istediğimizden çok daha gergin bir hal aldı ve neyin gerçek olup neyin olmadığı konusunda kafam çok karışıyor."

Sözlerim üzerine Ellis'in solgun gözlerinin ardında bir şeyler alevlendi. "*Biz* gerçeğiz Josephine. Daha iyisini yapmak istediğimi söylediğimde, sahip olduğumuz anlaşılmaya geri dönmeyi kastetmedim. İkimiz de daha fazlasını istiyoruz, o halde daha fazlası olalım."

Hâlâ, sanki onu bir şekilde yanlış duymuşum gibi sözlerini zihnimde tekrarlıyorum. Ama duymadım ve şimdi ondan istediğim her şeyi bana sunduğu için sevinçten havalara uçmakla kalbimin etrafına dikenli tellerle çevrili on metrelik bir çit inşa etmek arasında gidip geliyorum. Bu bile yeterli olmayabilir. Bu aşamada, onu ameliyatla aldırman gerekebilir.

"Seni bir ilişkiye zorlamak istemiyorum." Sesim yorgunluktan kısık çıkıyor. "Bu bir ultimatoma değil."

Başparmağı parmak eklemlerimi yumuşatıyor. "Elbette değil *aşkım*. Bu senin doğanda yok. Sen çalışkan, nazik ve sadıksın. Kızıma kendi kızınmış gibi davranıyorsun, huysuz annemle arkadaş oluyorsun ve kendimi uzun zamandır olmadığım kadar iyi hissetmemi sağlıyorsun." Ellis devam ederken gözlerim doluyor, sesi dayanılmaz derecede yumuşak. "*İşte bu* yüzden seninle bir ilişki yaşamak istiyorum Josephine."

"Hayatında bana yer olmadığını söylemiştin," diye fısıldıyorum kırık bir sesle, Connecticut'ta bana söylediklerini hatırla-

Buraya gelmeden önce.

Ellis hafifçe gülümser. "Kendimi savunmam gerekirse, kendinize yer açacağınızı hiç düşünmemiştim. Senin kadar önemseyen biri olduğunda ne kadar büyük bir yükün kalktığını da bilmiyordum."

Lanet olsun. *Lanet olsun*. Kendini sevinçle onun kollarına atan ve ona her şeyin affedildiğini söyleyen kız olmak istemiyorum.

"Peki ya Weston?" Sahip olduğu tüm nedenleri elimde tutmak için mücadele ederek talep ediyorum.

Sanki yaptığı işin hiçbir önemi yokmuş gibi Ellis omuz silkiyor. "Bu bir sorun haline gelene kadar önümüzde *en az* dört ay varMezun olmana sadece birkaç kredi kalmıştı ve ikimizi de zor bir duruma sokmayacaksa birkaç ay daha gizlice dolaşmaktan çekinmem. Zoe'ye gelince, eminim bir sonraki adımda ondan bahsedeceksin, onu ilişkimize dahil etmeden önce çok sağlam temeller üzerinde olduğumuzdan emin olmak istediğimi söyleyeceğim. Ne olursa olsun, bence Jojo'yu elinde tutmaktan mutluluk duyacaktır."

Tamam. Bu... Bu adil. Gerçekten adil.

Tam yolumuza çıkacak başka bir şey bulmak için zihnimi zorlamaya devam ediyordum ki Ellis iç geçirdi. "Bu gece hiçbir şeyin çözülmesine gerek yok, *aşkım*. Sana temkinli olman için yeterince sebep verdiğimi biliyorum." Bakışları kararıyor ve kalbim duracak gibi oluyor. "Bununla birlikte, seni benim yapmak için her türlü niyete sahip olduğumu açıkça belirtmek isterim."

Başımı sallıyorum -çünkü başka ne yapabilirim ki- ve Ellis memnun bir şekilde yastıklara yaslanıyor.

"Gitmiyor musun?" Şaşkınlıkla soruyorum, hâlâ şu anda hissettiğim duygu karmaşasını çözmeye çalışıyorum.

Bana yorgun bir bakış fırlattı. "Bırak seninle ben ilgileneyim, Josephine.

Lütfen."

Benim için bunu yapan *lütfen*.

Başımı sallıyorum.

Muhtemelen dışarıda Ellis Delvaux gibi bir adama "*hayır*" diyebilecek gerçekten belalı, güçlü kadınlar vardır ama ben onlardan değilim. Ya da, en azından, bu gecelik inkar stokumu tükettim. Belki de sadece kalmasını istediğim içindir.

Ellis bana doğru eğiliyor ve bilgisayarı alıp kucağına çekiyor. "Buraya gel," diye mırıldanıyor.

Şikâyet etmeden itaat ediyorum, yatağın üzerinden kayarak onun yanına kıvrılıyorum, başım omzuna yaslanıyor ve kolunu sarıyorum

yanımda. Ellis filmi yeniden başlatıyor ve gerginliğim azalmaya başlıyor. Böyle sarılmak çok güzel.

"*Küçük Kadınlar*, ha?" Gözlemliyorum, daha yakın sarılıyorum. Saçlarımı öptüğünde içime bir sıcaklık doluyor ve beni ona doğru daha güvenli bir şekilde sürüklüyor.

Kıkırdıyor. "Temalı olduğunu düşünmüştüm."

İkimiz de Jo karakterinin ekranda belirmesini izliyoruz. "Baba şakaların gittikçe kötüleşiyor."

Ellis sadece en yakın atıştırmalıklara uzanıyor. "Tuzlu mu tatlı mı?"

Yirmi

ELLIS

Biriyle çıkmayalı, çıkmayı düşünmeyeli ya da potansiyel olarak bir gün çıkabileceğimi düşünmeyeli uzun zaman oldu.

Bir zamanlar bu konuda oldukça iyiydim. Kız arkadaşlarımdan çoğu ciddi, entelektüel ve kariyer düşünen kişilerdi. O günlerde yaptığım "hamle" onları şiir dinletilerine ya da şarap tadımlarına götürmek, aksanımdan ve edebiyat bilgimden faydalanmaktı.

Josephine farklı.

Onu kültürümle ya da şarap zevkimle etkilemeye gerek yok. O beni tanıyor. Tanrı aşkına birlikte yaşıyoruz ve kendimle ilgili saklamayı tercih ettiğim pek çok şeyi zaten biliyor. Uykuya dalmadan bir filmi bitiremediğimi, basit bir akşam yemeği yapmak için mutfaktaki her tencereyi kirlettiğimi biliyor ve beni huysuz, yorgun, neşeli ve bunların arasındaki her şeyde gördü. Bu kadın günlerini Jojo'nun dilimlenmiş ekmekten sonraki en harika şey olduğunu düşünen kızına bakarak geçiriyor.

Erken dönem ilişkimizi berbat etmeme rağmen, bana karşı hisleri olduğunu biliyorum. Hayatımda ilk kez bir kadının kalbini değil, güvenini çalışıyorum.

İlişkimizin neredeyse sona ermesinden bu yana geçen bir hafta içinde *bazı* ilerlemeler oldu. Bana karşı hala temkinli ama her geçen gün buzların çözülüğünü hissedebiliyorum. Bu sabah ona yatağında kahve getirdim ve bunun bana kazandırdığı memnuniyet dolu küçük gülümsemeyi ve tatlı teşekkür sözlerini hatırladıkça kendimi sırtırtırken yakalıyorum.

Hiçbir şeyi hafife almıyorum. Onu sonsuza dek kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı farkındayım ve onu terk etmeye hiç niyetim yok-

utanmaz hayranlık kampanyamı uzun süre sürdüreceğim. Muhtemelen sonsuza kadar. Sadece güvende olmak için.

Bunu yapmak için kesintisiz birkaç günüm olsun diye annemden bebek bakıcılığı yapmasını istemek, biraz haysiyetten fedakârlık etmeyi ve çok fazla kendini beğenmişliğe katlanmayı gerektirdi, ama değdi. Birlikte, yani sadece ikimizin zamana ihtiyacı var ve artık buna sahip olacağız. Bu sabah mesele çözüldüğünden beri ona söylemek için heyecanla dolup taşıyordum ama onu bütün gün görmedim.

Bundan kaçmayı bırakma kararı özgürleştirici oldu. Sanki dünya aylardır yanlış ekseninde dönüyordu ve aniden kendini düzeltti. Josephine Sutton'a aşık olmak için kendime izin vermek dünyadaki en doğal şeydi.

Miranda'nın yaklaşan ziyareti bile bana eskisi kadar işkence etmiyor. Başka bir karmaşaya yol açmadan önce ilişkimizi sağlam bir zemine oturtmak önemli görünüyor ama doğru yönde ilerliyoruz.

Daha önümüzde haftalar var ve bu süre içinde bir yerlerde Josephine'e gerçeği söylemenin bir yolunu bulacağım. Her ne kadar bundan korkuyor olsam da, onun beni anlayacağı ve eski karımın kendine hizmet eden ziyaretlerine eşlik eden dramadan daha azıyla bu işi atlabileceğimiz konusunda ihtiyatlı bir iyimserlik içindeyim.

Şimdi *ona* -bize- odaklanmak istiyorum ve Cuma gününün tamamını işimi yetiştirmek için mücadele ederek geçiriyorum. Günün sonunda kütüphaneden çıkıp annemi, Jo'yu ve Zoe'yi aramak için sabırsızlanıyorum. Ancak ev sessiz ve bahçe de öyle. Bahçenin kenarındaki dereyi mi kontrol etsem yoksa köye mi gitsem diye düşünürken, bakışlarım yüksek çimenlerdeki kare şeklindeki bir girintiye takılıyor.

Sezgilerime güvendiğim nadirdir, ama bir farkındalık beni bahçeden geçirip tarlaya götürdü. Bahçede gördüğüm yere doğru çayırdaki yürürken, kır çiçeklerinin ve tombul, polen kaplı arıların yanından geçerken hoş ve sıcak bir gün.

Elbette, oraya vardığımda kendimi uzun otların arasına serilmiş mavi kareli bir battaniyenin kenarında, üzerine yayılmış, elinde bir kitap olan genç ve güzel bir kadınla buluyorum. Yalnızdı.

Josephine kâğıt sırtının üstünden şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor. "Merhaba," diyor temkinli bir şekilde, ön kollarının üzerinde doğrulup

kendimi onun karşısındaki battaniyeye bırakıyorum, bacaklarımız yan yana uzanıyor. Burada kendi dünyamızdayız, etrafımız dalgalanan çimenlerden ve kır çiçeklerinden oluşan bir kale ile çevrili, başımızın üzerinde sadece sonsuz mavi gökyüzü uzanıyor.

Gözlerim onun yanında duran çilek kabına takılıyor ve gülümsüyorum. "Maude ve Zoe nerede?"

Kitabını bir kenara bırakarak geriniyor. "Yerel kütüphanede bir çocuk etkinliği var. Sanırım bedava kitap dağıtacaklar ve bir de zıplama evi olacak. Ben Zoe'yi götürmeyi planlıyordum ama annen istedi."

Hafif bir esinti çayırın üzerinden geçerek kalemizin duvarlarını sallıyor ve dalgalandırıyor. "Muhteşem yerler, kütüphaneler," diye mırıldanıyorum, uzanıp koyu renk bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Muhteşem yerlerden bahsetmişken, Paris'te bir hafta sonu geçirmeye ne dersin?"

Josephine burnunu kırıştırır. "Yani, ben çok isterdim ama Zoe istemezdi. Muhtemelen zamanın yarısını otel odasında onun rahatlamasına izin vererek geçirirdik."

Göğsüm ısınıyor. *Biz*. Bu kadar küçük bir kelimenin ardında bu kadar büyük bir anlam var. "İkimizi kastetmiştim," diye düzeltiyorum onu nazikçe, uzanıp bileğini elime alıyorum, başparmağımla damarlarını hafifçe çiziyorum. "Maude Zoe ile kalacak. Sadece iki gece kalacak ama hoşuna gideceğini düşündüm," diye bitirdim, biraz da haddimi aşmış olabileceğimden endişelenerek.

Kız arkadaşımın yüzüne yayılan yavaş gülümseme kısa sürede korkularımı yatıştırıyor. "Ne zaman gideceğiz?"

Rahatlayarak sarkıyorum, kalbim patlayacak kadar dolu. "Yarın." Ağzı açık kaldı. "Yarın mı?"

Başımı sallayarak elini dudaklarıma götürüyorum ve arkasından öpüyorum. "Öğlen köy istasyonundan kalkan bir tren var."

"Ellis." Sevinçle gülüyor. "Bu inanılmaz. En son ne zaman bütün bir geceyi boş geçirdin?"

Neredeyse sorduğu anda, aramızdaki havada bir şeyler değişiyor. İkimiz de biliyoruz ama ben yine de söylüyorum. "Tanıştığımız geceydi."

Kavgamızdan beri birlikte yatmadık. Onun liderlik etmesine izin veriyordum, onu vücudundan çok daha fazlası için istediğimi açıkça göstermeye hevesliydim. Artık ikimizin de yettiğini hissedebiliyorum.

Mırıldanıyor, kalçalarının birkaç santim açılmasına izin veriyor. Bugün kendi diktiği beyaz yazlık elbisesini giyiyor. Bakışlarını tutarak

Elimi bacağının iç kısmında gezdirmek için uzandım, nemli külotuyla karşılaştığımda durdum.

"Sikimi özledin mi, tatlım?" Soruyorum, sesim gergin.

Josephine'in dişleri dolgun alt dudaklarını buluyor ama neredeyse anında bırakıyor, ben tüm elimle onun seksini kavrarken nefesi hışırdayan çimlerin sesinde kayboluyor. Solgun kalçaları birbirinden uzaklaşıyor.

"Belki," diye utangaçça itiraf ediyor, ihtiyacı olan sürtünmeyi daha fazla elde etmek için kayarken ve kıvranırken yumuşak, muhtaç bir iç geçiriyor. Bir zamanlar bana neye ihtiyacı olduğunu söyleyemeyecek kadar utangaç olan o genç kadın artık yok. Şimdi, benim kirli küçük dadım bacaklarını açıyor ve bana gösteriyor.

Tanrım, sikimi çok sertleştiriyor.

Yutkunuyorum. "Ne zaman dönecekler?"

"Birkaç saatten önce olmaz." Josephine battaniyenin üzerine düşüyor, saçları etrafında koyu, karışık bir hale oluşturuyor. Kalbim duracak gibi oluyor. Şu anda yaşadığımız andan daha mükemmel bir an olabilir miydi? Kukusundaki tutuşumu bırakarak dizlerimin üzerine yükseliyorum ve vücudunu kendi vücudumla örtüyorum.

Josephine'in bacakları memnuniyetle ayrılıyor ve ereksiyonumu amına yerleştirmem için yer açıyor. Burnumu boğazına kadar götürüyorum, tenindeki temiz havayı açgözlülükle içime çekiyorum ve onu öptüğümde çileklerin tadını alabiliyorum.

"Seni tam burada alabilir miyim?" Yavaş, derin öpücükler arasında mırıldanıyorum.

Josephine ben konuşmamı bitirmeden başını sallıyor ve birlikte çalışarak onu elbisesinden kurtarıyoruz, böylece altımda sadece küçük beyaz bir tangayla yatıyor. Şimdilik onu bırakıyorum, onun yerine çilek kasesine uzanıyorum.

Güneşten ısınmışlar ve aşırı olgunlaşmışlar, tam da benim istediğim gibi. Meyveyi göğüs uçlarına götürüp, etrafında dolaştırıp, lezzetli teninin üzerinde mücevher kırmızısı meyve suyu izleri bıraktığımda irkilerek nefesini içine çekti.

Onu emiyorum ve sırtını dikleştirip yüksek sesle, utanmazca bir zevk iniltisi çıkardığında sikim zonkluyor. Ağır ağır kapanan gözleriyle buluşacak kadar uzun süre durakladıktan sonra sırtıyıyorum. "Benim için hareketsiz kal, *aşkım*. Bırak da yiyeyim."

Benim açgözlü kızım böyle bir şey yapmaz.

"Ellis," diye sızlanıyor, iki eliyle saçlarımı çekiyor. "Sana ihtiyacım var."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı diğer göğsünde bıraktığım çilek suyu izinden zar zor kaldırarak. "Sabırlı ol Josephine. Birazdan seni becereceğim."

İnliyor, açgözlü küçük amını karnıma sürüyor. "Baba-"

Sahte bir hayal kırıklığıyla iç çekiyorum ve başımı kaldırıp doğrudan ona bakıyorum. "Biz böyle birlikteyken yetki kimde?"

Titriyor. "Öylesin."

"Aynen öyle." Elimi tekrar kapalı seksinin üzerinde gezdiriyorum, külotuna kadar sıırsıklam olduğunu görünce kıkırdıyorum. "Çok heyecanlandın, değil mi?" Ötüyorum ve izlediğinden emin olmak için hızlıca yukarı bakarak, saman meyvesini yarığından geçirmek için külotunu yana doğru çekiyorum. Kremi uyarılmayı toplayabildiğim kadar toplayıp ağızıma götürüyorum ve ısıyorum, taze çileklerin ve Josephine'in amının tadı dilimde patlarken inliyorum.

"Tanrım, Ellis," diye yarı gülüyor, yarı ağlıyor, bacaklarının arasına geçip onları omuzlarımın üzerine kaldırdığımda belli belirsiz bir arzuyla bana bakıyor.

Hiç duraksamadan yüzümü onun ıslak amına gömüyor, çileklerin tatlılığıyla karışan tanıdık tadıyla inliyorum. Sikim pantolonumun içinde demir bir çubuk gibi duruyor ve ağrıyı biraz olsun dindirmek için kalçalarımı yere .

Bu kadını benim yapmak için duyduğum sahiplenici, ilkel ihtiyaç içimde çatırdayarak canlanıyor. Onun üzerinde böyle bir etkim olduğunu bilmek, onun da buna en az benim kadar ihtiyacı olduğunu bilmek sarhoş edici.

"*Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım,*" diye bağılıyor Josephine, nefes nefese ve boşalma ihtiyacından başka bir şey düşünmeden. Elleri saçlarıma dolanmış, beni daha yakına çekiyor, ahlaksız ve muhtaç.

İki parmağımı kaygan merkezine bastırıyorum, zaten ne kadar ıslak olduğuna inleyerek, sıkı, kaygan deliğinin ağrıyan horozuma vereceği rahatlamayı bekliyorum. Buraya gelirken niyetim bu değildi, ama kalçalarını açtığı anda bunun nasıl biteceğini biliyordum.

Parmaklarımın ucu onu çıldırtacağını *bildiğim* noktaya değdiğinde ve Josephine'in sırtı battaniyeye doğru eğildiğinde, saçlarımdaki parmaklar sıkılaştığında "İşte böyle," diye Vücudu kırılmaya hazır bir yay gibi ve şişmiş klitorisini dudaklarımın arasına çekiyorum, çaresizliğimle normalde emdiğimden daha sert emiyorum.

Zayıf bir ılıkla boşalıyor, ben onu yalayıp zevkini çıkarırken sıcak kalçalarını kulaklarıma bastırıyor. Bunu bütün gün yapabilirdim, mutlu bir şekilde onun amını tekrar tekrar yiyebilir ve üzerimizdeki gökyüzü kararana kadar onu boşaltabilirdim.

İkimizin ihtiyacı olan şey bu değil.

"ok güzelsin," diyorum arkama yaslanıp tişörtümü başımdan yırtıp vücudunun üzerine düşerken ve dudaklarıyla buluşup sonsuzluğu düşündüren bir öpücük kondururken. Aramızdaki ilişki hep böyleydi. Ne zaman birlikte olsak, kendimi *bu* kadının içinde kaybediyorum ve yine de *bu*...

Elleri aramızda, sikimi serbest bırakmak için çalışıyor ve uzunluğum aramızdaki ılık yaz havasında sallanınca ikimiz de rahatlama sesleri çıkartıyoruz. Başıma bile kaldırmadan aşığı uzanıp tabanımı kavriyorum ve ucumu onun kaygan açıklığına doğru yönlendiriyorum.

"Bu benim," diye homurdanıyorum, dibe vurduğumda vücudunun yerden yükselişinin tadını çıkartıyorum, dudakları bir ılıkla açılıyor. Tekrar yapıyorum, itiş gücüm onu battaniyenin birkaç santim yukarısına gönderiyor. Bu yeterli değil. Gidebildiğim kadar derine indim ve *bu yeterli değil*. "Seni başka biriyle düşünmek beni delirtiyor. Eğer sana diğer sevgililerinin adını sorarsam, sakın söyleme Josephine. Onları öldürmeye karar verdim."

Belki ldrmezdim ama saldırı suçlaması olmadan da kamazdım.

Yüz ifadesi titriyor. "Başka kimse yok," diye nefes alıyor ve çenemi öpmek için beni kendine çekiyor. "Sadece sen." Nabzım tekliyor ve ben kıpırdamadan ona bakıyorum. Sadece bunu mu söylüyor, yoksa-"O zaman sana söylemediğim için özür dilerim." Bana bakıyor, savunmasız ve güvensiz. "Duracağını düşünmüştüm ve ben... daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Seni istedim."

Tanrım. Tekrar hareket etmeye başıladığımda kalbim sıkışıyor, ellerim yüzünü ereveliyor, böylece başka tarafa bakamıyor. Bağlılık ve hayranlık içimde patlıyor ve gözlerinin üzerimde olmasını istiyorum. "Sadece ben olacağım, anlıyor musun?" Başıma sallarken dudaklarından boğuk bir hıçkırık kaçıyor. "Sana karşı çok iyi olacağım *aşkıma*, ama sadece ben olacağım. Sadece benim dokunuşumu, benim sikimi, benim vücudumu bileceksin. *Sen benimsin*."

Bu kadını sahiplenme dürtüsü derimin altına gömülürken itişlerim yeniden sertleşiyor. Sabırsızlıkla hırlayarak dizinin arkasını kavriyorum ve bir bacağımı omzuma doğru sürüklüyorum.

Bu sevişme değil.

Bu *ilkel* bir şey.

Onu daha sert sikerken aramızda tek bir kelime bile geçmiyor, sıcak öğleden sonra havasını kalçalarımın onunkilere çarparken çıkardığı kaba sesler ve amının beni içine alırken çıkardığı ıslak seslerle dolduruyorum. Konuşmasını istiyorum, kırıldığını, yalvardığını, yakardığını duymak istiyorum.

Eğilerek alt dudağını ısıriyorum ve hemen dilimle yatıştırıyorum. Şimdiye kadar, bu kadının kalçaları arasında kendimi kaç kez değişmiş bir erkek gibi hissettiğimi sayamıyorum ama bu farklı.

Boştaki elim boğazını bulduğunda daha hızlı ilerliyorum, gözlerinin şokla açılmasına yetecek kadar sert bastırıyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştık ama sikimin üzerindeki ıslaklık seli onun bu konuda ne hissettiğine dair hiçbir şüphe bırakmıyor.

"İşte bu, al şunu," diye homurdanıyorum öpücükler arasında ve boğazındaki el . "Çok iyi *gidiyorsun-merde*. Benim için her zaman çok iyi bir kız oldun."

Benim sözlerimle çığlıklarının sesi artıyor.

Ben, kelimenin tam anlamıyla, onu sikmeden duramıyorum. *Tanrım*, beni tahrik ediyor. Prenses elbiseleri diken ve evdeki herkesin ev yemeği yemesini sağlayan iyi kalpli, sabırlı kızım, aynı zamanda boğulmayı, sertleşmeyi ve bana baba demeyi seviyor.

Onun bu yanını gören tek kişi olmam, onu bu şekilde gören tek kişi olmam, uyandırdığı karanlık, sahiplenici yanıma tatmin etmenin ötesinde. Kartlarımı doğru oynarsam tek olabileceğime *dair* yepyeni bir bilginin üstesinden geliyorum.

Hırlayarak hızımı iki katına çıkarıyorum, onu boşaltma ihtiyacıyla aklım başımdan gidiyor. Sadece birkaç dakikadır birlikteyiz ve şimdiden taşaklarım sıkılaştı, zonkluyor ve doldu. Hiçbir zaman, bir kez bile, onu kendimden önce boşaltmayı başaramamıştım ve bu gece de başaramayacağım.

Ağzı boğuk bir çığlıkla açılırken, tırnakları sırtıma acı verici bir şekilde, iz bırakacak kadar sert batıyor. Altımda, tüm vücudu kasılıyor, onu orgazmı boyunca becerirken titriyor, kendimi gelmekten alıkoymak için dilimi ısırırken olabildiğince uzun süre çekiyorum.

Josephine battaniyeye geri yaslandığında yanakları kızarmış ve gözleri sersemlemişti. Ona bir kez bakmak işimi bitirmeye yetti.

Bir yük treni gibi boşalıyorum, yumruğumdan bile daha sert becerdiğim şişmiş deliğe çaresizce sürtünüyorum. Sikim şişiyor ve zonkluyor

İçine boşalıyorum, dölleri sel gibi akıyor. Yere yığılmamak için elimden geleni yapıyorum ve Josephine boynumu ve çenemi öpüyor, kalçaları vücudumu yukarı kaldırıp daha derinlere boşalmama izin verirken iniltileri tenimde boğuluyor.

"Bu çok mu fazla oldu?" Son orgazmım da bitince törpüledim.

Josephine'in başı yanağıma değiyor, hâlâ nefes nefese. "Mükemmeldi."

Ne yaptığının farkına ancak çekip çıkarınca varıyorum. Küfrederek, birleşik salgılarımızla parlayan yarı sert horozuma bakıyorum.

Ayağa kalkıyor, gözleri şok içinde açılıyor. "Özür dilerim. Ne düşündüğümü bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, inançsızlıktan uyuşmuş bir halde. Bunu nasıl düşünemedim? O anda -onun içinde- o kadar kaybolmuştum ki aklımın ucundan bile geçmedi.

Az önce yaptığım şeyin sonuçları aklıma geldikçe kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve ikimizin arasından onun çıplak amcığına bakıyorum. Doğum kontrol hapı kullanmayan ve şu anda dölleriyle dolu olan çıplak amına.

"Sorun yok." Josephine fısıldar. "Aydın kötü bir zamanı. Yapamadım... İyi olmalıyız."

Rahatlamam asgari düzeyde ve içime yerleşen duyguyu yerleştirmem bir anımı alıyor; hayal kırıklığı.

Neyim var benim?

Onu hamile bırakmak büyük bir felaket olurdu. Yine de iki parmağımı aşağıya doğru hareket ettirip, serbest bıraktığım ilk damlanın kaçışını görmek için seksini açarken, en ufak bir endişe duymuyorum.

Tanrı olsun.

Yutkunuyorum. "Eh, olan . Bunun tadını çıkarabiliriz, değil mi?"

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor Josephine ve ben de gözlerimi ondan akan salıverilmemden kaldırıyorum.

Parmaklarım kaçan şeyi toplamak için aşağıya iniyor ve ikimiz de keskin bir şekilde onun içine geri bastırıyoruz. "Tekrar yapılabilir miyim?"

Yirmi Bir

JOSEPHINE

Yatak odamın ışığı hâlâ mavi ve pusluyken **alarm** çalıyor. Arkamda Ellis belli belirsiz homurdanıyor ve etrafımı saran kolum sıkılaşıp çıkılaban sesi kapatmak için uzanmamı engelliyor.

"Sakın kapatma. Uyumaya devam edeceğim." Mırıldandığı sözler yastığın altından zar zor duyuluyor.

Hâlâ çıplağız ve kalçalarımın içi onun döllerıyla yapış yapış. Dün, gökyüzü kararmaya başlayana kadar çayırdan birlikte uzanıp konuştuk ve el ele şatoya doğru yürüdük. Ellis beni ancak mutfak pencerelerinin önüne geldiğimizde bıraktı, ama beni bir bahçe duvarının arkasına sürüklemeyen ve kıkırdamalarımı beni yeniden ateşlendiren ve huzursuz eden bir öpücükle susturmadan önce değil.

Yeni ilişki durumumuzun ayrıntılarını tartışmak için durmadık. Etrafta gizlice dolaşmaktan oldukça yorulmuş olsam da, bunu Zoe'den saklamak en azından şimdilik yapılacak en doğru şey gibi görünüyor. İlerleme kaydediyoruz, ancak benim için cevaplanmamış pek çok soru ve dokunulmamış korkular var. Bu yeni ve kırılabilir bir his ve biz eve dönmeyen önce her şeyin cehenneme dönmeyeceğine hala ikna olmuş değilim.

Ellis yatma vaktinden sonra odama geri döndü. İki kez seviştik, her seferinde içime boşaldı, sonunda uykuya dalmadan önce. Uyandığımda, gitmiş olmasını bekliyordum, ama hala burada bana sarılıyordu.

Alarm daha yüksek sesle çalarken koluma doğru gülümsüyorum ve Ellis belli ki isteksizce beni bırakıp uzanıyor ve alarmı kendisi kapatıyor.

Sessiz bir iniltiyle yastıklara yaslanıyor ve ellerini yüzünde gezdiriyor. "Merde, çok yorgunum."

"Bu gece seni erkenden yatağa göndereyim mi?" Göğsündeki açık renk saçların tozunu uykulu bir şekilde izleyerek alay ediyorum.

Ellis'in cevap niteliğindeki kıkırdamasını duymak yerine hissediyorum. "Tanrım, hayır."

Yuvarlanarak telefonumu kontrol ediyorum ve alarmı Zoe'nin her zamanki uyanma saatinden bir saat önce kurduğunu görünce gülümsüyorum.

Zamanımız var. Çok değil ama yeterli.

Elim karnından aşağıya doğru kayıyor ve yumuşamış sikini kolayca buluyor. Doğrulup onu okşayışımı izlediğimde Ellis sert bir nefes veriyor. Dokunuşumun altında sertleşip uzadıkça klitorisim zonkluyor. Ucunda bir damla pre-cum beliriyor ve öne eğilip yalamakta tereddüt etmiyorum.

Neredeyse iki aydır birlikte yatıyoruz ve ben sadece birkaç kez onun sikini emdim. Ellis'in bana zevk vermekle kendi zevkini almaktan çok daha fazla ilgilendiğini öğrendim, ama bu beni daha da kararlı hale getiriyor.

Dudaklarımı ona doladığım anda elleri saçlarımın arasından geçip beni yukarı çekiyor. "İstiyorum," diye yalvarıyorum, nefes nefese. Ellis rahatlıyor, saçlarımdaki tutuşu gevşiyor ve ben onu hevesle ağzıma alırken alçak sesle lanet okuyor.

"Amina boşalmak istiyorum. Bir dakikan var," diye uyarıyor, sesi gergin.

Meydan okuma kabul edildi.

Aşağı damlayan tükürüğümü kullanarak, ağzıma sığdıramadığım okşayarak tabanını yumrukluyorum.

Ellis neyin peşinde olduğumu tahmin etmiş olmalı, çünkü birkaç saniye sonra başım tekrar yukarı çekiliyor ve beni ağır ağır kapanan bir çift mavi gözle karşılaşmaya zorluyor. "Yüzüme otur ve beni emmeye devam et. Bu nasıl?"

Yaptığımız onca şeyden ve yüzünü bacaklarımın arasına soktuğu onca zamandan sonra bile, bacağımla Ellis'in yüzünün üzerine koyup, siki dudaklarımdan birkaç santim uzaktayken onun üzerinde asılı durmak bambaşka bir seviye.

Dün gecedен beri çok hassas ve ağrılıyım ve klitorisime karşı alaycı hava darbesi beni nefessiz bırakıyor.

"Otur dedim Josephine," diye homurdanıyor ve eller beni aşağı çekerek cinsel organımı ağzına kapatıyor. Beni sıkıca tutuyor ve istesem bile hareket edemiyorum.

Uzun, kalın aleti tam yüzümde, ama bacaklarımın arasındaki ezici hisler beni çılgılık attırdığında dudaklarımı başının etrafına sarmak için zar zor bir araya getirdim. Ellis beni diliyle beceriyor, beni sıkıca yerinde tutarken alaycı yalamalar ve arayıcı, aç itişlerle açıklığımı araştırıyor. Üstte olsam bile, tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

Şifonyerimin üzerindeki ayna, yatağımın ortasındaki erotik eylemin tam görüntüsünü göstermek için tam olarak doğru açıyla eğilmiş. Ellis'in parmaklarının kalçalarımına nasıl girdiğini gördüğümde içimi bir sıcaklık kaplıyor, sadece dağınık saçları görünüyor.

Kendimi boşalırken izliyorum, daha küçük, daha yumuşak bedenim onun daha büyük, daha sert bedeninin üzerinde sarsılıyor, o kadar ileri gitmişim ki gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum.

Neredeyse kendimi toparladığım anda üstünden kalkıp dönüyorum ve bir bacağımı kalçalarına atıyorum. Ellis çenesi bir halde ben kendimi onun sikinin üzerine bırakırken beni izliyor. Çünkü sert seksten dolayı hâlâ hassas ve şişmiş durumdayım, ama ona binerken acının sınırı bir şekilde yalvarışımı artırıyor.

"Bak," diye mırıldanıyorum, aynaya doğru başımı sallayarak.

Bunu fark ettiğinde Ellis'in gözleri parlıyor ve bizi izlerken nefes alış verişi değişiyor, giderek ağırlaşıyor.

"Tanrım. *Mon amour*," diye mırıldanıyor, gözleri hâlâ aynaya kilitlenmiş, kalçalarımın yavaşça yuvarlanışını izliyor. "Evet, *aynen*. Sikimi kullan." İnliyorum, aşırı hassas, şişmiş klitorisimi tabanındaki tel tel saçlara sürüyorum. Sürtünme mükemmeldi ve tam orgazmımı koalamaya başlamıştım ki diğer tarafıma beklenmedik bir baskı geldi delik, irkilerek nefes almamı sağlıyor.

"Benim için rahatla," diye mırıldanıyor Ellis, tek bir parmak ucunu kıcıma bastırırken uyarılmamı kayganlaştırıcı olarak kullanıyor. "Aferin kızıma. Hoşuna gitti mi?"

Göz kapaklarım titriyor. Sanırım öyle? Bu yabancı saldırı garip ve neredeyse ihlal edici. Öne düşünüyorum, boştaki kolunu belime doluyor, alttan amımı sikerken onu yerinde tutuyor ve kıcımdaki tek parmak daha derinlere iniyor, girişimi çevreliyor ve geriyor.

"Kelimeler, Josephine," diye hatırlatıyor Ellis, sesi kulağımda tehlikeli, alçak bir mırıltıya dönüşüyor.

Çok sert boşalacağım. Kaslarım sarılmış, düşüşe hazır ve sadece cevap vermezsem Ellis'in kesinlikle duracağını bilmek ağzımı açmamı sağlıyor. "Hoşuma gidiyor," diye inliyorum, utanmadan onun dokunuşuna doğru eğiliyorum. "Çok hoşuma gidiyor baba."

"İstedigini biliyorum." Kıkırdıyor ve ikinci bir yüzgecin eklenmesi beni patlatıyor, zevk vücudumdaki her sinirden geçerken nefes nefese kalıyorum ve bükülüyorum.

Ellis, ben sakinleşip yapış yapış ve güçsüz bir halde göğsüne yığılana kadar ayarladığı tempoyu sürdürüyor. Başka bir orgazmın beni bitireceğinden oldukça emin olmama rağmen, parmaklarını kıcımdan çektiğinde protesto için inliyorum.

El yordamıyla komodinin çekmecesini bulup açıyor. Ne aradığını biliyorum ve uzun, ince vibratörü gördüğümde duvarlarım onun sikine kenetleniyor.

"Bunu yavaşça ve güzelce yapacağız. Bu şekilde üzerime uzan ve rahatlamaya çalış."

Titriyorum, tahrik oluyorum ve aynı zamanda endişeleniyorum. "Ne yapacaksın?"

Vibratörü açtığında alçak bir vızıltı sessiz odayı dolduruyor. Ellis ilk başta cevap vermiyor, cihazı bağlandığımız yerin üzerine çekerek orgazmımın kayganlığını topluyor. "Bunu o küçük yaramaz kıcına sokacağım ve sen de iyi bir kız gibi sikimin üzerinde aşağı yukarı zıplayacaksın. Bu ikimizi de iyi hissettirecek."

Oyuncağın ucu girişimi buluyor, yavaşça daire çiziyor.

"Ellis," diye nefes alıyorum, titreşimler leğen kemiğimden geçerek amımın onun etrafında kenetlenmesini sağlıyor.

Onaylarcasına inliyor, dudaklarımı kendine çekiyor ve beni aklıkla öpüyor. "Derin nefes al." Vibratör direnç halkasını geçip içimde yumuşak bir şekilde kayarken nefesimi yutuyor.

Hemen geliyorum.

Bir an, aynı anda iki yerden birden doldurulmanın yepyeni hissine odaklandım. Sonra, yoğunluğu neredeyse acı verici olan bir orgazm tarafından bütünüyle yutuluyorum. Her yerde, tüm vücudumda şişiyor ve Ellis çılgınca bir öpücükle ılgılığımı yutmak zorunda kalıyor.

"Bu hayatımda gördüğüm en seksi şeydi," diye dudaklarıma doğru homurdanıyor, ben nefes nefese ve titreyerek aşağı inerken beni alttan istikrarlı bir şekilde beceriyor. Belime doladığı kolu sıkılaşıyor. "Bu kimin amcığı söyle bana."

"Seninki, baba," inliyorum, kalın sikinin içime girip çıkarken çıkardığı özensiz, ıslak sesleri dinliyorum.

"Ya bu kış?" Vibratör daha derine bastırıyor, yoğunluğu daha da . Ellis öpüşürken inliyor, hızı kesiliyor. O bitti-

Beni hislerle boğuyor, ama onlardan etkilenen tek kişi ben değilim.

İnledim. "Senin, baba."

Bu doğru cevap, çünkü bir an sonra belimdeki kol gevşiyor. Ne istediğini biliyorum. Ellerimi göğsüne bastırarak doğruluyorum, dudaklarım ne kadar dolu olduğuma şaşırarak aralanıyor.

Onun üzerinde hareket etmeye başladığımda gözlerimiz buluşuyor, aynı anda hem onun sikiyle hem de vibratörle kendimi beceriyorum. "Senin için de iyi mi?" Nefes alıyorum.

Ellis gülmekle inlemek arasında bir ses çıkarır. "Bu inanılmaz. Tanrım, şu haline bak." Çenesi geriliyor, vücudumun onun üzerinde her yükselişinde ve düşüşünde küçük göğüslerimin zıplamasını izliyor. "Sür beni. İşte bu kadar. Ah, *merde*, aynen böyle-" Kalçalarım yanıyor ve amım zonkluyor ve o kadar aşırı hassas ki acı veriyor, ama yine de bunun bitmesini istemiyorum.

Bunun bitmesini istemiyorum.

Ona veda etmek istemiyorum. *Asla*. Başka bir yerde beni güçlü, seksi ve sevilen biri olarak hissettiren, büyümem için bana alan açan ve bu arada beni destekleyen bir adam olduğunu bile bile nasıl dışarı çıkıp birileriyle çıkabilirim? En iyi niyetime rağmen, hayatımın geri kalanında Ellis Delvaux'yu istemek için yuvarlandım.

"İçime gel," diye yalvarıyorum, gözlerimdeki yaş pırıltılarını fark etmemesi için dua ediyorum. "Lütfen, baba. *Lütfen*-"

Ellis'in boştaki eli kalçamı sıkıca kavırıyor, beni aşağıda tutuyor ve siki içimde seğirirken bedenimi ona karşı kapatıyor. Salgıladığı ıslak ısının en derin yerlerimi kaplamasına hâlâ alışamadım. Hoşuma gitmesini beklediğim bir şey değil ama birdenbire doğum kontrol reçetesi alabileceğim bir klinik bulmak öncelik listemin en başına yerleşti çünkü bunu her seferinde hissetmek istiyorum.

Onun üzerine düşüyorum ve Ellis vibratörü yavaşça kıcımdan çıkarıyor. Yatağın kenarındaki donuk bir gümbürtü bana onunla ne yaptığını söylüyor ve kolları etrafımda kıvrılırken nemli tenine gülümsüyorum.

"İnanılmazsın." Boynumu öperek inliyor.

Gözlerimin arkasındaki yanma neyse ki kayboldu, ama hala yüzümü boynuna gömülü tutuyorum, horozu içimde yumuşarken ve Ellis omurgamda yukarı ve aşağı vururken nefesimin yavaşlamasına izin veriyorum.

Bu an az önce yaptığımızdan nasıl daha samimi olabilir?

"Ne düşünüyorsun?" diye mırıldanıyor, şakağımı öpüyor ve onu görmek için başımı kaldırıyorum.

Kalbim durdu. Ne kadar yakışıklı olduğunu unutabilecek miyim? "Paris'e gideceğim için heyecanlıyım."

Ellis'in yüz ifadesi yumuşak, saçlarımı yüzümden geriye doğru tararken içimi sızlatan bir şefkatle bakıyor. Birine aşık olmanın böyle yoğun, korkutucu ve her şeyi tüketen bir şey olacağını hiç düşünmemiştim. Şimdiden bu adamı sevmeye o kadar yakınım ki, en hafif esinti bile beni uçurabilir. Dünyanın en roman- tik şehrinde onunla baş başa geçireceğim iki gün kesinlikle işe yarayacaktır.

Dudaklarımız buluşuyor ve sanki bu anın tadını olabildiğince uzun süre çıkarmaya çalışıyormuşuz gibi yavaşça öpüşüyoruz.

"Tanrım, *aşkım*," diye fısıldıyor biz ayrılırken. "Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Hayatım boyunca şairlerin sadece dramatik davrandıklarını düşündüm." Dudaklarımdan isteksiz bir kıkırdama kaçıyor ve onu bırakıp yanındaki yatağa düşüyorum. Ellis telefonumdan saati kontrol etmek için üzerime uzanıyor ve inliyor. "Zoe birazdan uyanır."

Benden uzaklaşmadan ve bacaklarını yatağın kenarına doğru sallamadan önce son bir öpücük alıyor. "İstersen onu aşağı indirip iftar yapabilirim," diyorum ona, buruşuk çarşafların üzerinde lüks bir şekilde gerinerek. Bacaklarımdan arasında, bu gece otelimize vardıktan sonra muhtemelen daha da kötüleşecek bir ağrı var, ama bu ihtimal beni çok .

Ellis minnetle bana gülümsüyor. "Aslında bu çok yardımcı olur. Gitmeden önce kütüphanede birkaç küçük projeyi tamamlamam gerekiyor." Külotunu tekrar giyiyor ve dönüp eşofmanını arıyor. Onları bulduğunda ise giymek için hiçbir hamle yapmıyor. Bana bakarak kaşlarını çatıyor. "Kız arkadaşım olarak mı yoksa dadılık mı teklif ediyorsun?"

"Oh, kesinlikle kız arkadaşım," diye cevap veriyorum havalı bir şekilde. "Dadın bu hafta sonu izinli."

Hızlıca giyinirken sırtlıyor ama bal- cony kapısından çıkarken beni bir kez daha öpmek için duraklıyor. "Teşekkür ederim."

"Birinci sınıf seks için mi?" Kollarımı gevşekçe boynuna dolayarak alay ediyorum.

Ellis kıkırdar ama başını sallar. "Kendin olduğun için teşekkür ederim, *mon amour*."

O gidiyor ve ben birkaç dakika daha orada uzanıp kalbimdeki yepyeni doluluk hissini merak ediyorum. Buraya geldiğimizden beri ilk kez umut etmek için kendime izin veriyorum.

Yirmi İki

ELLIS

Telefonumu yanımda bulundurma alışkanlığımdan vazgeçtim. Şatodaki hizmet en iyi ihtimalle yetersiz ve Wi-Fi yönlendiricisinin iki adım ötesinde oturmadığınız sürece pek bir anlamı yok. Weston'daki personelim benimle iletişime geçtiklerinde beklemeyi öğrenmiş durumda ve ben de kendimi telefonumu giderek daha az kontrol ederken buluyorum.

Bu sabah, balkondan yatak odama geri döndüğümde, yorgun ama yıllardır hissetmediğim kadar gençleşmiş bir halde, cihazı tamamen atlıyorum. Bugün Cumartesi sabahı. Kimsenin benden acil bir şey istemesine gerek yok. Hızlıca bir duş almak niyetindeyim ama daha banyoya girmeden yatak odamın kapısının tokmağı tıkırdıyor ve Zoe ayaklarını sürüyerek içeri giriyor.

Zaten çok dolu olan kalbim onu görünce daha da genişliyor.

Fransa'ya geledi sadece birkaç ay oldu ve kızımda gördüğüm değişime hayret etmeden duramıyorum. Çok uzun zamandır ikimiz de hayatta kalma modundaydık, sadece günü geçirmek için mücadele ediyorduk, ancak son zamanlarda ebeveyn olmanın ve çocuğumla vakit geçirmenin tadını çıkarabiliyorum.

"Günaydın, *mon cœur*." Kollarıma girip göğsümde burnunu çekebilmesi için yatağa oturuyorum. "İyi uyudun mu?" Zoe tişörtümdeki küçük bir deliği karıştırarak başını sallıyor. "Mis gibi kokuyorsun."

Jojo."

Kıpırdamıyorum ve kulağını göğsüme dayadığı için kalp atışlarımdaki ani artışı şüphesiz duyabiliyor. "Ah." Öksürüyorum, tamamen hazırlıksız yakalandım. O anlayışlı bir çocuk. Daha önce

bunu ondan uzun süre saklamanın ne kadar zor olacağını bana gösterdi.
"Ona sarıldım."

Teknik olarak yalan sayılmaz. Son yirmi dört saat içinde Josephine'in vücudunu kaç kez kendime bastırdığımı sayısını unuttum. Neyse ki Zoe bunu kabullenmiş görünüyor ve dün gece ona ilk kez açtığım yaklaşan seyahatimin tartışmasına geçiyoruz. Büyükanmemle iki gün boyunca sınırsız zaman geçirme vaadini büyük bir coşkuyla karşıladı ve durmadan tüm seyahatler hakkında konuşuyor. aşağı inerken birlikte yapacakları şeyler.

Jo'nun mutfakta olduğunu duyuyorum ve Zoe'yi ona gönderip kütüphaneye doğru yola çıkıyorum. Sabahın geri kalanı toparlanma, Josephine'le aynı odada bulunduğumuz her an öpüşme ve Zoe'ye bol bol sarılmayla geçiyor.

Ancak ayrılmak üzereyken ve daha sonra hiçbir şekilde kontrol edemeyeceğimi fark ettiğimde telefonumu aramak için yukarı çıkıyorum. Cihaz bıraktığım yerdeydi ve kaçırdığım birkaç mesaja göz atmak için durakladım. Listenin en altındaki ismi gördüğümde midem bir taş gibi düşüyor.

Son iki günde seni üç kez aramaya çalıştım. Programım değişti, bu yüzden ayın 7'si yerine yarın orada olacağım. Gelmemem için bu yolu deniyorsan, işe yaramayacak. Haber verdim, tıpkı velayet anlaşmasında yazdığı gibi, sabah trene bineceğim.

Kanım kulaklarıma hücum ediyor ve bir an için kusabileceğimi düşünüyorum. Kısık bir telefonumun yere düştüğünü fark ediyorum. Hayatımda hiç panik atak geçirmemiştım, ama bu o olmalı. Duvarlar üzerime kapanıyor ve nefeslerim ciğerlerimi tam olarak doldurmayan sığ, hızlı soluklarla geliyor. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum *ve düşünemiyorum*.

Miranda buraya geliyor. Bugün.

Josephine ve ben nihayet sağlam bir zemindeyiz, her an yola çıkabiliriz. Ne Zoe'yi ne de kendimi hazırlamak için zamanım oldu. Boşandığımızdan beri Miranda'yı görmeyen ve onu bıçaklamakla tehdit eden annem bile muhtemelen sorun çıkaracak. Eski karımın ara sıra yaptığı ziyaretler hem benim hem de Zoe için her zaman stresli ve duygusal olarak yorucu olmuştur ama bu tamamen başka bir şey.

Oda etrafımda dönüyor, iğneler her nefes alışımında ciğerlerimi deliyor.

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde ileri atılıyorum, mesajını yanlış anlamış olma ihtimalime karşı tekrar okurken telefonu kavriyorum. Yanlış anlamadım. *Tabii ki anlamadım.* Miranda'nın iyi olduğu bir şey varsa o da hayatımı mahvetmektir ve bugün, yıllardır oynadığı duygusal savaş oyunundaki en büyük zaferi olabilir.

Karanlık çökene kadar ekranıma bakıyorum. Düşünemiyorum, bir sonraki adımda ne yapacağıma karar veremiyorum ve orada ne kadar durmaya çalıştığım hakkında hiçbir fikrim yok. Tek umudum -ki bu çok zayıf bir umut- Miran- da'yı gelmemeye ikna edebilmek. Belki Zoe'yi onu görmeye götürmeyi teklif edebilirim ya da tarafsız bir yerde yarı yolda buluşabiliriz... Bunun olmasını engelleyecek *herhangi bir şey.*

Tarihi değiştirebileceğini bilmeliydim. Miranda bir keresinde bekârlığa veda partisiyle çakıştığında doğum günümü yeniden planlamıştı. Eski karımın telefonuna basarken elim titriyor, kulağıma götürüp zil sesini dinliyorum.

"Hey," diye cevap veriyor Miranda, sesi sabırsız.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Sana hemen geri dönemediğim için özür dilerim. Buralarda telefon çekmiyor ve ben de telefonumu geride bırakmayı alışkanlık haline getirdim."

Sözlerimi sert bir kahkaha karşılıyor. "Elbette."

"Dinle, Miranda." Bir elimi yüzümde gezdirerek sadede geldim. "Zoe'yle konuşacak vaktim olmadı. Annem burada. Hafta sonu için gitmem gerekiyor. Gerçekten kötü bir zaman. Gelecek hafta Zoe'yi seni görmeye götürmemin bir yolu var mı? Bu şekilde, hiç yolculuk yapmana gerek kalmaz."

Bir süre sessizlik oldu. "Gerçekten buna inanmamı mı bekliyorsun? Onu Brüksel'e getirme ihtimalin yüzde sıfır, Ellis." Miranda alay eder. "Ben zaten tren istasyonundayım. On iki buçukta bineceğim."

Hat kesildi.

plastığı elimin baskısı altında uğursuzca gıcırıyor ve onu yatağın üzerine fırlatıyorum. "*Kahretsin,*" diye tıslıyorum, tam o sırada kapı hızla çalınıyor. Orada kim varsa *bana bir dakika izin versin* diye seslenemeden kapı açılıyor.

"Hey," diye neşeyle selamlıyor Josephine beni, içeri girip kapıyı kapatıyor. "Maude neredeyse bizi dışarı itiyor.

Kapı. Tren için sandviç yapmış." Annemin maskaralıkları karşısında kıkırdaması yüzümü gördüğünde kayboluyor. "Ellis! Neyin var?"

Tanrım, onu hak etmiyorum.

Sessizce başımı sallıyorum, ağzıma acı bir tat doluyor. Burada yapılacak tek bir şey var. Hoşuma gitmiyor ama bunu değiştirecek zamanım yok. Bana güvenmesini, beni anlamasını ve bunu kurtarmak için bana bir şans vermesini ummak zorundayım.

"Bir işim . Paris'e yalnız gitmen gerekiyor."

"Oh." Omuzları çöktü ve kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim. "Her şey yolunda mı?"

Düzensiz bir şekilde başımı sallıyorum. "Evet. Her şey yoluna girecek. Geri döndüğünde açıklayacağım. Bu kaçınılmaz. Yine de eğlenmemen için hiçbir sebep yok."

Josephine bana bakıyor, sıcak gözleri sorularla dolu. "Endişelenmeli miyim? Burada çıldırmamaya çalışıyorum ama bana hiçbir şey vermiyorsun ve-"

"Lütfen," diye mırıldanıyorum, başımı sallayarak onun dayanılmaz şefkatli sözlerinin akışını durduruyorum. "Yemin ederim aşkım, döndüğünde açıklayacağım," diyerek tartışmayı kesin bir şekilde sonlandırıp yanından geçip kapıya doğru ilerliyorum. "Seni köye bırakayım. Tren saat başı kalkıyor. Otel rezervasyonunu sana e-posta ile gönderirim."

Saatlerce yer ayırttım, otel yorumlarını inceledim ve onun çıplak vücudunun bembeyaz çarşafların üzerinde nasıl görüneceğini hayal ettim.

Her nedense, süslü lobiye onunla birlikte girme hayaline kapılıp gidiyordum, ikimizin de bavullarını taşıyarak birlikte geldiğimizi ve birlikte ayrılacağımızı sessiz bir mesaj olarak veriyordum. Bunu o kadar çok istiyordum ki. Beni yeniden bir bütün yapan kadınla, bazı erkeklerin neden eşleriyle ilgili hiçbir şeyi değiştirmeyeceklerini söylediklerini şimdi anlayabileceğim kadar mükemmel olan kadınla lanet olası bir hafta sonu.

Ondan istediğim o kadar çok şey var ki, ona vermek istediğim o kadar çok şey var , bizim için istediğim o kadar çok şey var ki... Bundan sonra burada Zoe'nin dadısı olarak kalırsa kendimi şanslı sayacağım.

Josephine tartışmıyor.

Büyük merdivenlerden yan yana inerken ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Bavullarımız çoktan gitmeye hazır bir şekilde kapının yanında duruyor ve ben sadece onunkileri aldığım da kendimi kötü hissediyorum. Zoe ve benim

Annem hâlâ bahçede olmalı, bu yüzden arabaya doğru giderken durmuyoruz, ayaklarımız çakıllı yolda çıtırdıyor.

Kalbim hâlâ çarpıyor ve valizini arka koltuğa koyduktan sonra başımı kaldırdığımda onu yan kapının yanında hareketsiz dururken buluyorum. Yüz ifadesi donuktu.

"Josephine?" İçimde bir endişe ile soruyorum. Gitmeyi reddederse ne diyeceğim? Bunu nasıl açıklayabilirdim ki? Bana Zoe'nin annesi hakkında tek bir şey bile sormamıştı ve bunun için minnettardım. Ona boşanmamın kanlı detaylarını anlatmaktan başka seçeneğimin olmadığı bir gün gelecekti, ancak daha acil sorunlara o kadar odaklanmışım ki önümde uzanan büyük bir tuzağı öngörmeyi tamamen ihmal ettim.

Jo gibi bir kadın yeter demeden önce bir erkeğin kaç kez mantıklı bir şekilde çuvallayabileceğine dair bir kota olmalı. Zoe eve ona benim Josephine'e davrandığım gibi davranan bir adam getirseydi ne hissederdim? Cevap, altmış saniye öncesine göre kendimden daha fazla nefret etmeme neden oluyor. Kendimi iyi biri olarak görmeyi seviyorum ama tek yapabildiğim onu incitmek.

Gözlerimi kaçırmamaya dikkat ederek başını sallıyor ve arabanın kapısını açıp tek kelime etmeden yolcu koltuğuna oturuyor. Takip etmekten başka yapacak bir şey yok.

"Lütfen, *aşkım*," diye yalvarıyorum kontak anahtarını çevirip arabayı yola çıkarırken. "Acil olmasaydı geride kalmazdım."

Jo gözlerini dikmiş bana bakmayı reddediyor. "Ama kalmama izin vermiyorsun ve nedenini de söylemiyorsun."

Uluysabilirim. Bu dayanılmaz.

"Acil," diye tekrarlıyorum, bir traktörün geçmesine izin vermek için yolun sonunda durduğumuzda yumruklarım direksiyon sıkışıyor. birkaç dakikalık yol ve Zoe'yle konuşmak için geri dönmem gerektiğini *bilsem* de, bunu biraz daha uzatmak için çaresizim. "Sana yalan söylemek istemiyorum ama gerçeği söyleyecek zamanım da yok."

Cevap vermiyor ve birkaç saatliğine zamanda geri gitmek için her şeyi yapardım. Çok mutlu, umut dolu uyandım ve şimdi her şey etrafımda yıkılıyor. Kahretsin, ben zorluyorum. Bu benim hatam. Her ne kadar eski karımı sonsuza kadar kötülemek istesem de, bunun için Miranda'yı suçlayamam. Josephine'le ilişkiyi korumak benim sorumluluğumdu ve başarısız oldum. Tekrar ediyorum.

Köyün eteklerindeki ilk evleri artık dayanamıyorum.

"Josephine," diye boğuluyorum, yükselen panik dalgasını zapt etmeye çalışıyorum. Tren istasyonu köşeyi dönünce. Birkaç saniye içinde bu arabadan inecek ve bizim için planladığım romantik hafta sonuna tek başına gidecek. Düşünmek, birbirimize karşı hissettiklerimizin yoğunluğundan uzaklaşmak için zamanı olacak ve geri döndüğünde işimiz bitmiş olacak. Bundan eminim.

"Gitmemi istiyorsan giderim," diye fısıldıyor, sesi çok yorgun, çok incinmiş geliyor.

"Hiçbir yere gitmeni istemiyorum," diye itiraz ediyorum. "Bunların hiçbiri ben istediğim için değil Josephine. Lütfen buna inan."

Seni seviyorum.

Kelimeler dilimin ucuna geliyor ama yine de geri çekiyorum. Bu kadın tüm hayatımı olabilecek en iyi şekilde altüst etti ve sadece varlığıyla her parçasını daha iyi hale getirdi. O tüm dünyayı hak ediyor ve benim bunu ona vermekten aciz olduğum aşikâr hale geliyor. Bu koşullar altında ona ilk kez onu sevdiğimi söylemeye hakkım yok.

Küçük tren garının önünde duruyoruz. İçimdeki her içgüdü arabayı geri çevirmemi ve onu eve getirmemi, Josephine Sutton'a tüm gücümle sarılmamı ve asla bırakmamamı haykırıyor.

Birlikte geçirdiğimiz son saniyelerde arabanın içindeki hava inceliyor.
sessizlik içinde geçer.

"Birkaç gün sonra görüşürüz." Sözleri tahmin ettiğimden çok daha derindi. "Dışarı çıkmaya gerek yok. Arkadan çantamı getireyim."

Cebimden tren biletlerini çıkarıp eline tutuşturuyorum, "Josephine-" Ama sonraki sözlerim bir vagon kapısının sertçe çarpmasıyla susturuluyor.

Yirmi Üç

JOSEPHINE

Trenimin istasyondan ayrılışını **izledim**.

Ellis'in bana verdiği bilet elimde parçalanmış kağıt parçalarından oluşan bir top gibi. Daha önce odasına girdiğimde gözlerindeki manik ve korku dolu bakışı hâlâ görebiliyorum. Bir şeyler yanlış, *gerçekten yanlış* ve bana bunun ne olduğunu söyleyecek kadar güvenmiyor.

Tren istasyonundaki yıpranmış ahşap banklardan birine çöküp karşı duvardaki yontulmuş fayanslara bakarken, onun bunu yapabileceğinden emin değilim.

Bunu kabul etmek acı verici ama birine güvenmenin ona kendinden bir parça sunmak anlamına geldiğini öğreniyorum ve Ellis bunu benim için hiç yapmadı. Bunun gerçek olmasını istediğine dair verdiği tüm sözlere rağmen, beni elinde tutmak için gereken minimumdan daha fazlasını sunmadı.

Kalbimi kıran bu adam için endişelenirken, çekip gitmesi gereken kişinin *ben olabileceğim* ya da Zoe'nin hayatında sonsuza kadar yer alamama ihtimalinin de aynı derecede iç burkucu olacağı hiç aklıma gelmedi.

Bir hıçkırığın kaçmasını engellemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum. Köyde hakkımızda yeterince dedikodu yapılıyor, ihtiyacım olan son şey tren istasyonunda hüngür hüngür ağlarken görülmek.

Ellis kaldığımı bilmiyor. Onun bildiği kadarıyla Paris'e gidiyorum ve hala da gidebilirim. Son trene binmemiş olmam, bir sonraki trene binip tek başıma gidemeyeceğim anlamına gelmiyor. Belki biraz yalnız kalmak ve Pazartesi günü ne istediğime dair daha iyi bir fikirle geri dönmek iyi olur.

Bir tren daha istasyona giriyor ve ben sadece yolcuların inip bindiğini belli belirsiz fark ediyorum. Karşımdaki bankta oturan kahverengi saçlı kadını konuşana kadar fark etmiyorum.

"*Excusez-moi.*" Son birkaç ayımı anadili Fransızca olan kişilerle çevrili olarak ve kendi aksanımla yeterince dalga geçilerek geçirdiğim için, bir yabancıyı duyduğumda tanırım. Benden daha yaşlı -Belki otuz yaşlarında ve yanında büyük bir deri çanta var. Köyde şimdiye kadar gördüğümünden çok daha resmi, modaya uygun kıyafetler giymiş ve annemin fakülte öğle yemeklerinden birine hiç yakışmıyor.

Kibarca gülümsedim. "İngilizce biliyor musunuz acaba? Fransızcam ilerleme aşamasında."

Omuzları rahatlayarak çöküyor. "Oh, Tanrı'ya şükür," diye haykırıyor net bir Amerikan aksanıyla. "Günün bu erken saatinde kendimi utandırmaya hazır değildim."

"Şanslısınız. Ben Connecticut'lıyım."

"Vay canına, dünya küçük. Ben de bir süre orada yaşadım." İç geçiriyor. "Yabancı bir dost bulduğuma sevindim ama bana yardım edebileceğinden emin değilim. Bu adresi arıyorum ve GPS'imi çalıştırmak ya da arama yapmak için istasyonun Wi-Fi'sine bağlanamıyorum."

Telefonunu uzatıyor ve ben de öne doğru eğilip gözümü kısarak reklama bakıyorum. Bunu fark ettiğim anda etrafımızdaki oda doğal olarak hareketsizleşiyor. Doğrulup yabancıya yeni gözlerle bakarken yaşadığım şoku belli etmemek için kendimi zor tutuyorum.

Şatoya gidiyor.

Şimdi ona bakıyorum - *gerçekten* ona bakıyorum - midemin çukuruna bir kuşku ve korku yumağı düşüyor. Yüzü tanıdık geliyor. Onunla daha önce tanıştığım ya da gördüğüm için değil, her gün onun bir parçasını gördüğüm için.

Bu Zoe'nin annesi.

"Nerede olduğunu biliyorum." Ona sesimin ne kadar düzgün olduğuna şaşırarak söylüyorum.

"Sen benim kurtarıcısın," diyor minnettar bir gülümsemeyle.

"Bana doğru yönü gösterebilir misiniz? Bu kasabanın çok büyük olduğunu hayal bile edemiyorum."

Söylediklerini zar zor algılayabiliyorum çünkü Ellis'in eski karısı onları görmeye gidiyor ve *beni gönderdi*.

"I-" Kelimelerim titriyor ve konuşmakta zorlanarak boğazımı temizliyorum. "Orada çalışıyorum."

Karşımdaki kadın, Zoe'nin annesi, Ellis'in bir zamanlar hayatının geri kalanını birlikte geçirmeye söz verdiği kadın, şimdi de bana bakıyor ve farkına varmış gibi bakıyor. "Sen Zoe'nin dadısısın."

Cevap olarak başımı sarsak ve düzensiz bir şekilde sallıyorum. "Evet."

Aramıza sessizlik çöküyor ve ani bir tatmin patlamasıyla ne yapacağımı tam olarak biliyorum. "Seni ben götüreceğim." Ayağa kalkıyorum, gece çantamı omzuma atıyorum.

Bana kaşlarını çatıyor, emin değil. "Size zahmet vermek istemem. Belli ki bir yere gidiyorsunuz."

Başımı salladım. "Hayır. Yolculuğum iptal oldu. Hadi gidelim."

Beni takip edip etmediğini görmek için beklemeden istasyondan çıkıp sıcak caddeye doğru yürüyorum. Fark etmemiştim ama Ellis'in beni burada bırakmasının üzerinden bir süre geçmiş olmalıydı. O bankta ne kadar oturmuş, işlerin nasıl bu kadar çabuk ters gittiğini merak etmiştim?

"Adın ne demiştin?" Ellis'in eski karısı yanıma gelirken soruyor.

"Jo."

Hiç kimseden bu kadar çabuk nefret etmemiştim. Ellis boşanmasını bana anlatacak kadar bana güvenmiyor olabilir, ama bir araya getirdiklerim çok fazla.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Jo. Ben Miranda."

Cevap vermiyorum, onun adı kısa bok listemin en tepesine yerleşiyor.

Birkaç dakika daha sessizlik içinde geçtikten sonra şatoya giden ağaçlarla kaplı uzun toprak yola sapıyoruz ve bir keresinde Zoe sinir krizi geçirdiği ve ikisini birden taşıyamadığım için bir sepet dolusu yiyeceği içine soktuğum çalı kümesinin yanından geçiyoruz. İleride, iki hafta önce takılıp her iki dizini de sıyırdığı yoldaki çukur var. Eve dönerken yol boyunca çığlık attı ve ben onları sararken Ellis onu sabit tutmak zorunda kaldı. Henüz göremiyoruz ama buradan biraz ötede Zoe'nin yatak odasındaki vazo için her zaman kopardığı kır çiçekleri var.

Zor, mutlu ve bunların arasında kalan pek çok anı.

Miranda sessizliği bozuyor. "Ne zamandır Zoe'nin dadısısın?"

Tanrım, sesinin tınısı bile dişlerimi sıkıyor. "Üç ay." Kızının hayatında olmamasının olası mazeretlerini ortadan kaldıracak kadar uzun bir süre. Zoe annesinden bahsetmedi ya da

tek bir kez bile. Ellis pek çok şey olabilir ama yalancı değil. Ben etrafta yokken ikisi arasında gizlice görüntülü konuşmalar ya da telefon görüşmeleri ayarladığından şüpheliyim.

"Korkunç olduğumu düşünüyor olmalısın." Miranda'nın ses tonu yumuşak, sanki hava durumunu tartışıyormuşuz gibi.

Evet, biliyorum.

Ona bakmıyorum. "Bu beni ."

Hafifçe gülüyor. "Kim olduğumu anladığında yüzünü gördüm. Ellis de bu hafta sonu gideceğini söylemişti. İçimden bir ses senin sadece dadı olmadığını söylüyor."

Bu *onu* ilgilendirmez ama ben ağzımı kapalı tutuyorum. Bu kadının benim hakkımda ne düşündüğünden daha çok endişelenmem gereken şeyler var. Attığımız her adım beni şatoya ve muhtemelen ilişkimin sonuna yaklaştırıyor.

"Çok sık ziyaret eder misiniz?" Sesimin seviyesini korumaya çalışarak konuyu değiştiriyorum. Cevabı zaten biliyorum ama yalan söyleyip söylemeyeceğini merak ediyorum.

Miranda'nın gülümsemesinin kaybolduğunu görmek için tam zamanında bakıyorum. "İstediğim değil. Ben bir gazeteciyim, yabancı bir muhabir. Bu beni yollarda tutuyor."

"Vay canına," diye cevap . "Kulağa heyecan verici geliyor."

Miranda sonunda "Öyle," diye cevap veriyor ve Miranda'nın düşmanlığı anlamamış olmasına imkân yok. "Bazen stresli oluyor ama hoşuma gidiyor."

"Harika."

Fark etmemiş gibi yapsam da göz ucuyla bana baktığını görüyorum.

"Ne zamandır birliktesiniz?" Sesinde yargılama ya da kıskançlık yok, sadece kibar bir merak var. Onu görmezden geliyorum, gece çantamı diğer omzuma geçirerek kendimle meşgul oluyorum. Miranda tekrar deniyor. "Gerçekten kötü bir niyetim yok Jo. Birini bulduğu için çok heyecanlıyım. Ellis muhtemelen sana benim hakkımda çok şey anlatmıştır ama yemin ederim onun söylediğinin sadece dörtte üçü kadar kötüyüm." Espri yapma çabası boşa çıktı.

Muhtemelen Ellis bana tek bir şey bile söylemediği içindir. On beş dakika öncesine kadar Miranda hakkında bildiğim tek şey onun varlığıydı.

İleride, şatonun demir kapılarını çevreleyen taş sütunların ilk ayağını görebiliyorum. Midem biraz daha batarsa, arkamda yerde sürükleniyor olacak.

"Neden bana nedenini söylemiyorsun?" Çılgınca soruyorum, dikkatimi dağıtacak herhangi bir şeye o kadar muhtacım ki Miranda'nın konuşmasını dinlemek bile o köşeyi döndüğümüzde ne olacağını merak etmekten daha iyi geliyor.

"Bu alışılmadık bir hikaye değil. Üniversitede tanıştık ve Ellis'in nasıl biri olduğunu bilirsiniz. Eğer iyi, nazik ve güvenilir bir adamla tanışırsanız onunla evlenirsiniz. Herkes böyle yapar. Hayallerimin onunkilere kapılmasına izin verdim ve ne olduğunu anlamadan evlenmiş, banliyöde yaşıyor ve onun bebeğini doğuruyordum."

Bu hayatı tanımlarken kullandığı yorgun ton bana hiç mantıklı gelmiyor. Kulağa cennet gibi geliyor. Günlerimi beni seven insanlarla çevrili olarak geçirmek? Bunu nasıl istemez? Bu nasıl yeterli olmaz?

Yutkunuyorum, hızımı biraz yavaşlatıyorum. "Yine de yürümedi."

"Hayır," diye onaylıyor Miranda, sesi boş. "Öyle olmadı. Zoe'ye sahiptim ve bir süre için huzursuzluğu görmezden gelebileceğimi düşündüm. Gececeğini düşündüm. Annem bana herkesin zaman zaman böyle hissettiğini söylemişti." İçi boş, mizahsız bir kahkaha attı. "Ama geçmedi. El- lis anlamadı. Denedi ama..." Başını sallıyor.

"Kızım için pişman değilim ama anne olduğum için pişmanım. Buna uygun değildim. zar zor toparlıyordum ve birdenbire çok büyük, bunaltıcı sorunlar yaşamaya başladı. Onunla bağ kurmak, Ellis'le bağ kurmak, bir mücadeleyleydi. Kendimi başka birinin hayatında yaşayan bir im- poster gibi hissettim. Sonu hiç hoş değildi. Bundan ya da Zoe'nin hayatındaki eksikliğimden gurur duymuyorum ama böylesi daha iyi."

Kimin için daha iyi? Sormak istiyorum. Miranda tüm kalbimle istediğim iki insanı bir kenara attı. Yeni keşfedilen nefret, kalp kırıklığının hoş bir yansıması.

Kapının köşesini döndüğümüzde duraksıyor ve çok farklı nedenlerle önümüzde duran güzel yapıya bakıyoruz.

"Vay canına," diyor Miranda, sanki yirmi saniye önce ailesini neden terk ettiğini haklı çıkarmaya çalışmıyormuş gibi neşeli ve neşeli. "Zor bir görev gibi görünüyor."

Ağır ahşap kapı pat diye açılmadan önce yolun ortasına varmıştık. Ellis kucağında Zoeyle orada duruyordu ve yüzü bembeyazdı, dehşeti buradan bile belli oluyordu.

"Merhaba Jojo!" diyor Zoe, bana coşkuyla el sallayarak.

Onun iyiliği için yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum ve el sallıyorum. "Merhaba tatlım," diye sesleniyorum ama sesimdeki titremeyi gizleyemiyorum.

Maude, Ellis'in omzunda beliriyor ve beni ve Miranda'yı gördüğünde ifadesi kararıyor. Yine de onlara bakmıyorum. Dikkatim Zoe'de, yüzündeki sıkışık ifadeyi gördüğümde kalbim sızlıyor, bu yaklaşan belanın kesin bir işareti.

Bana Miranda'dan hiç bahsetmemiş olması beni tekrar vuruyor. Bir kere bile. Çocuk Connecticut'ta bir dükkanda dondurma satan adamdan bahsediyor ama onu bu dünyaya getiren kadın hakkında tek bir kelime bile etmedi. Hiçbir uyarıda bulunmadan, arabanın ortasında duruyorum. Miranda da durdu ve bana şaşkınlıkla baktı.

"İyi misin?"

Tanrım, şu anda nasıl göründüğümü ancak hayal edebilirim. "Hayır," diyorum ona ve sesim o kadar alçak, o kadar tehditkâr ve yabancı ki, konuşanın ben olduğumu bilmesem tanıyamazdım. "Kızını seviyorum Miranda. Meraklı ve komik biri ve beni günde yaklaşık yirmi kez şaşırtıyor. Ama *sen* onun için burada değilsin, *kendin* için buradasın. Eğer birazcık *farkındalığın* varsa, *her* fırsatta *yaptığın* bu ziyaretlerin ona zarar vereceğini biliyor olmalısın. Yeterince zarar mı? Ne zaman yeterli olacak? Ya bir adım at ve onun annesi ol, ya da..." kelimelerim bocalıyor.

Ya da bırak ben .

Ben de bunu söyleyecektim. Ben de bunu istiyorum. Ellis bana izin verecek mi? Yoksa sonsuza dek bu kadının kötülüklerini yok edecek kadar iyi olmaya mı çalışacağım?

Kendimi silkeliyorum. "Boş ver. Ziyaretinizin tadını çıkarın." Ve dönüp şatoya doğru ilerlemeye devam ediyorum, bakışlarımı aşağıya dikmiş halde. Eğer gözleriyle karşılaşırsam ağlayacağım ve bunu Zoe'nin önünde yapmayı reddediyorum. Şimdi olmaz.

Ayağım evin ilk basamağını bulduğunda, Ellis'in sesini duyuyorum, sessiz ve yalvaran. "Josephine."

Durup ona bakmadım. Doğruca eve giriyorum, Maude'un sesi peşimden geliyor, hızlı ve açıkça öfkeli bir Fransızca ile konuşuyor. Merdivenleri yarıladığımda gözyaşlarım nihayet serbest kalıyor. Yatak odalarımıza giden üst kattaki uzun koridora ulaşana kadar onu duymadım.

"Josephine! *Merde-Jo*. Lütfen dur!"

İsteksizce yavaşlıyorum, burnumu çekiyorum ve elimin tersiyle gözlerimdeki yaşları siliyorum. Ondan olabildiğince uzağa kaçma isteğimi bastırmam için çok şey gerekiyor ama bu önemli.

Bekliyorum, benden üç adım ötede göğsü kabararak durduğunda yüzündeki kırık ifadeden kalbimin sıkışmasından nefret ediyorum. "Aşağı in Ellis. Zoe'nin yanında olmalısın. Sana söyleyecek bir şeyim yok."

"Maude onu aldı," diyor aceleyle. "Açıklamam gerekiyor."

Alay ediyorum. "Hayır, değilsin. Zamanın yoktu, hatırladın mı?" Elleri dışarı çıkıyor, şimdiye kadar binlerce kez yapmış olması gerektiği gibi yüzüme dokunmaya hazırlanıyor, ama ben yoldan çekiliyorum. Ellis'in yüz ifadesi panikle titriyor. "Bana bunu istediğini söyleyip duruyorsun ama bence korkuyorsun Ellis. Onun yaptığı gibi gideceğimi düşünüyorsun ve ben aylardır farkında bile olmadan sana yanıldığını kanıtlamaya çalışıyorum. İlk geceden beri ilişkimizi sabote ediyorsun. Geç olmasındansa erken bitmesi daha iyi, değil mi? Seni onun yaptığı gibi incitme şansını bana hiç vermemek daha iyi değil mi?"

Ellis her zamankinden daha solgun görünerek başını sallar. "Bu doğru değil."

"Öyle!" İlk kez sesimi yükselterek ağlıyorum. "Bana güveniyor musun?"

Soru aramızdaki havada asılı kalıyor. Ellis yutkunur. "Sanırım zaman içinde-"

"Hayır." Sesim kesildi. "Bu bir *düşünce* değil, Ellis. Bu adil değil. Ben Miranda değilim! Zoe'yi seviyorum! Küçük kızın için her şeyi yapacağımı nasıl göremezsin? *Senin* için her şeyi yapacağımı nasıl göremezsin? Eğer bu hala yeterince iyi değilse, fikrini değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Ellis'in yüzü endişeliden harap olmuşa döner. "Sana güveniyorum."

"Hayır, yok." Yutkunuyorum ve tekrar konuştuğumda sesim boş çıkıyor. "Artık bunu yapamam. Daha fazla anlaşma yok, daha fazla ileri geri yok, daha fazla beni kandırmana ve bir geleceğimiz olmadığı halde olduğunu düşünmene izin vermeyeceğim. Kötü bir insan değilsin, hatta harika bir insan bile olabilirsin, ama eski karın olmadığımı kanıtlamak için kim bilir ne kadar zaman harcamaktan daha iyisini hak ediyorum." İtiraz eder gibi bir ses çıkardı ama elimi kaldırarak onu durdurdum. "Merak etme. Yeni bir dadı bulmana gerek yok. Ben *Zoe için* kalıyorum."

Bana bakıyor, göğsü kabarıyor. "Josephine, ben-" Alt kattan Zoe'nin tanıdık çığlığının yankısını duyduğumuzda sözleri kesiliyor. Biz

Birlikte büyük merdivene doğru bakıyoruz ve -düşünmeden- ikimiz de ona doğru ilerliyoruz.

Ama bu benim işim değil. Ben bu ailenin bir parçası değilim ve Ellis asla olamayacağımdan emin.

"Git." Sesim titriyor. "İyi olduğundan emin " Önce ben arkamı dönüyorum, böylece o dönmek zorunda kalmıyor.

Yirmi Dört

ELLIS

Sonunda Zoe'yi yatağına yatırdığımda Josephine'in balkon kapısını kapalı ve kilitli **buluyorum**.

Beklendiği gibi, Miranda'yla yaptığı ziyaret onu sarstı. Öğleden sonra kendi içine çekilmiş, sorulara yanıt vermeyip gözlerini duvara dikmişti. vermek gerekirse Miranda çaba göstermişti. Kitaplar, oyuncaklar, şekerlemelerle hazırlıklı gelmişti... hiçbiri kabul edilmedi.

"O artık bir bebek değil," dedim ona günün sonunda, onu arabaya kadar takip ederken. "Senin kim olduğunu biliyor. Diğer çocukları anneleriyle birlikte görüyor ve kendisi için neden aynı şeyin geçerli olmadığını anlamıyor."

Eski karım uzun bir süre tasarım ayakkabılarının altındaki toprak yola baktı. "Seni birkaç gün içinde ararım," diye söze başladı ve sonra cesurca gülümsedi. "Dadıyı sevdim."

Josephine'in üst katta kapalı kaldığını düşününce kalbim küt küt atmaya başladı. Bütün gün aşağı inmemişti ama annem onun peşinden gitmiş ve yaklaşık bir saat sonra aşağı inerek bana kimin tarafında olduğunu açıkça belli eden sert bir bakış atmıştı. "Zoe için çok iyi," diye idare ettim ve Miranda'nın kaşları

Kal

dır. "Yine de *senin* için biraz genç."

I Basamaklı geri doğru ve ev. "Ben
değil sahip olmak Bu
konuşma."

Miranda sadece güldü ve arkamdan seslendi: "Düğüne davet edilmeyeceğimden eminim ama bir hediye göndereceğimden emin olabilirsiniz!"

Bir düğün olmayacak ve bu hatırlatma taze bir yaraya tuz basmak gibi. Sadece birkaç saat önce, bahsettiğimiz kadın benimle işinin bittiğini söyledi ve bunun için onu suçlamıyorum.

Daha iyisini hak ettiğine dair sözleri doğrudu. Ona güvenmediğim hakkındaki sözleri de doğrudu.

Evliliğim sona erdiğinde, en azından ahlaki açıdan yüksek bir yere sahip olduğum için kendimi haklı hissettim. Ben denemiştım, sadık kalmıştım, *o* kalmamıştı. Miranda yılın on bir ayı yollarda olmasını gerektirecek bir işe girerken, ben Zoe'yi tam zamanlı olarak büyötmek için adım attım.

Şimdi, o kesinliğin hiçbirine sahip değiliim. Josephine'le ilişkiimin sona ermesinde kendimden başka suçlayabileceğim kimse yok ve buna dayanamıyorum. Bunu kurtarmak için üst kata koşma ihtiyacı neredeyse baskın geliyor ama bunu yapmıyorum. Ona yaşattığım onca şeyden sonra, en azından kararına saygı duyabilirim. Aramızdaki her türlü ilişki ihtimalini yok ettim ve şimdi bununla yaşamak zorundayım.

Günün geri kalanı sefil, sonsuz bir bulanıklık içinde geçti. Josephine akşam yemeğine gelmedi. Ne zaman ona baksam annem beni tersliyordu. Zoe peynirli makarnası çok sulu olduğu için epik bir sinir krizi geçirdi. Bütün gün aldığım ilk merhamet ikisinin de erkenden yatması oldu. Düşüncelerimle baş başa kalmak daha kötü. Dikkatimi dağıtacak hiçbir şey yok, pişmanlığımdan ve kendimden nefret etmekten saklanabileceğim hiçbir yer yok.

Josephine'in Miranda yanında olduğu halde bana doğru yürürkenki yüz ifadesini her hatırladığımda kalbimde yeni bir çatlak oluşuyor. O kırılmıştı. *Ben* onu kırmıştım ama o yine de kızım için yüzüne bir gülümseme yerleştirmişti.

Bugünden çok önce onu hak etmediğimi biliyordum, ama şimdi...

Tanrım.

Kötü düşüncelerimle baş başa oturmaktan başka yapacak bir şeyler bulmak için alt kattaki kütüphaneye iniyorum. Josephine'i aramaya çıktığımda ve onu çayırdı bulduğumda -Tanrım, *nasıl da daha dündü-* işlerim dün bıraktığım yerde duruyor.

İçi boş, sefil bir kabullenişle dolu olarak çalışma masama oturuyorum ve bilgisayarımın açma düğmesine basıp yanımdaki yığından ilk kitabı alıyorum. Kitabı açtığımda, tanıdık bir sta- tionary parçası ayaklarımın dibinde yere düşüyor.

Mari,

Doktorlar bana kanser olduğunu söyledi. Kanımda, kemiklerimde, beynimde. Bunu söylemiyorlar, deneysel terapiler ve tedaviler hakkında konuşmakla çok meşguller ama ben gerçeği biliyorum. Ben ölmek üzere olan bir adamım. Bu da bir daha yüzünü göremeden, gülüşünü duyamadan ya da tenini tenimde hissedemeden bu dünyadan ayrılacağım anlamına geliyor. Bu bir sürpriz değil. İkinci baskımızdan umudumu keseli yıllar oldu.

Ama gerçekten pes ettim mi?

Yine de kitapları topladım.

Yine de notlar yazdım.

Yine de birlikte geçirdiğimiz günleri, haftaları, ayları hatırladım, keşke bir ömür olsaydı diye düşündüm.

Eğer bulursanız -ki bulmanız için Tanrı'ya dua ediyorum- lütfen seçimimi yaptığımdan beri her gün pişmanlık duyduğuma inanın. Ben bir korkaktım ve paraya, hayatıma sırtımı dönmeyen bir kadın için ödenemeyecek kadar büyük bir bedel olduğunu düşündüm.

Hiç kimse hiçbir konuda bu kadar yanılmamıştır.

Seni yirmi iki yaşındayken o partide odanın diğer gördüğümde sevmiştim ve hâlâ seviyorum. Bu kitaplar ve diğer şeyler Weston'a kalacak. Ben öldükten sonra, en sonunda onları eline alacağını bilmek bana biraz huzur veriyor.

Senin Luc'un

Elim hala mektubu tutarken yanıma düşmeden önce en az dört kez okumuş olmalıyım. Bulmacanın parçaları yerine oturuyor ve şimdi neden burada olduğumu açıkça görebiliyorum. Jean-Luc Perdue, Weston Üniversitesi'nin kütüphanesinde çalışan bir kadına aşık ve ilişkilerini sona erdiren bir karar verdi. Pişman oldu. Adam hayatının geri kalanını umutla geçirdi, ama çok istediği ikinci şansı -İkinci Baskı'yı- asla elde edemedi. Onu bir daha göremeden öleceğini anladığında, benim yerime onun burada olacağı umuduyla her şeyiyle birlikte okulu terk etti.

Kaybedilmiş bir aşka ithafen toplanmış binlerce kitabın sayfaları arasına sıkıştırılmış onlarca notu bulmasını istiyordu.

Şu anda içinde bulunduğum oda ve burada bulunma sebebim, Jean-Luc Perdue'nün bu hayatta, onu paylaştığımız insanlardan daha önemli bir şey olduğuna dair yanlış inancıdır.

Josephine'in gözyaşlarına boğulmuş yüzü zihnimde canlanırken, kalbim boğazıma düğümlenerek sandalyeme gömülüyorum. Biz Luc ve Mari değiliz. Onları farklı bir aşk, onlarca yıl önce yaşanmış ama yine de paralellikler göz ardı edilemeyecek kadar açık. Yine de bir fark var. Luc ikinci şansını hiç elde edemedi.

Yaptım.

Bir geceyi birlikte geçirdiğim ama arayamayacak kadar kırgın ve korkak olduğum genç ve güzel kadınla kendimi beklenmedik bir şekilde yeniden bir araya gelmiş bulduğum gün başladı. Ben hâlâ o adamım. Josephine için hissettiğim her şeye rağmen, onun Miranda'ya hiç benzemediğini şüpheye yer bırakmayacak şekilde bilmeme rağmen, bu yeterli olmadı çünkü *kırıldım*.

O gitti ve ben bir daha bu konu hakkında konuşmadım. Kimseye. Üç yıl boyunca Zoe'ye odaklandım, bekâr ebeveynliğin zorlukları içinde kaybolmaya izin verdim ve Josephine'kadar evliliğimin sona ermesinin beni ne kadar derinden etkilediğini hiç fark etmedim.

Kâğıdı kaldırıp mektubunu tekrar okuyorum; her kelimedede damarlarıma sızan keder ve hüznün. Bu kez bakışlarım kâğıdın üst kısmına takılıyor. *Mari*. *Mary*'yi hecelelemek için alışılmadık bir yol. Tabii bu onun tam adı değilse. Aklıma bir bağlantı geliyor, tesadüfi olmalı... ama ya değilse?

Bu mümkün olabilir mi? Bunu düşünmek için kendimi zor tutuyorum. *İhtimaller* çok yüksek görünüyor ama yine de *uyuyor*. *Perdue* ile aynı yaşta olmalı. *Weston*'a aynı zamanlarda gitmiş olmalılar.

Tüm bu korkunç günü harekete geçiren kısa mesajı keşfettiğimden beri dokunmadığım telefonumu çıkarırken parmaklarım uyuşmuş durumda. Rehberimde gezinirken akıl hocamın, *Montgomery*'yi ayakta tutabileceğimden emin olana kadar emekli olmayı bekleyen kadının isminde duruyorum.

Marian Silver.

Onu aramak için henüz yeterince erken bir saatti, ben de aradım, korkunç bir beklentiyle doluydum. Ses kesilip yerini neşeli bir "*Alo?*"ya bıraktığında, haklı çıkarsam ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum.

"Merhaba Marian."

Telefondan neşeli bir kahkaha geliyor. "Ellis! Aman , sesini duymak ne güzel. Aylar oldu."

"Bunun için özür dilerim. Hayat bir süreliğine benden uzaklaştı."

Marian iç geçirir. "Evet, öyle olduğunu tahmin ediyorum. Neden bu hafta sonu öğle yemeğine gelmiyorsun? Pazar günü torunlarımız var sonra-

Öğlen. Eğer o saatte gelerseniz, Zoe onlarla oynayabilir. O ve Adeline aynı yaşta!"

Rahatsız edici bir kahkaha attım. "Ne yazık ki bu oldukça zor olurdu. Şu anda Fransa'dayım."

"Şaka yapıyorsun! Ne zaman dönersen o zaman. Orada anneni mi ziyaret ediyorsun?" Arka plandan yüksek bir ses geliyor ve Marian protesto edercesine ciyaklıyor. "David! David! David! David! Oh, boş ver." Bir an sonra bir kapı kapanıyor ve ses azalıyor. "Adam hiçbir şey duyamıyor ve işitme cihazlarını her yerde bırakıyor." Montgomery'de yanında çalıştığım dört yıl boyunca ne zaman kocasından bahsetse fark ettiğim gibi, sesinde belirgin bir sevgi var.

"Aslında buraya iş için geldim." Ağzım kurudu, "Sorabilir miyim, bir zamanlar Jean-Luc Perdue adında birini tanıyor muydunuz?" Marian o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki bağlantıyı kontrol etmek için telefonu kulağıma götürüyorum. "Orada mısın?"

"Özür dilerim. Evet, üzgünüm. Özür dilerim, Ellis. Beni çok şaşırttın. Bu ismi çok uzun zamandır duymamıştım. Onu gördünüz mü?"

"O öldü," diyorum üzüntüyle. "Birkaç ay önce vefat etti ve mirasını Weston Üniversitesi'ne bıraktı. Nadir kitaplardan oluşan geniş bir koleksiyonu vardı. Ben de burada onları inceliyordum."

Bir koklama var. "Ne diyeceğimi bilemiyorum." "Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

Marian iç çeker. "O benim erkek arkadaşımdı. Weston'daki son yılımızda çıkmıştık."

"Ne oldu?"

"Ben... şey, size çok tutkulu bir ilişki olduğunu söylemekte bir sakınca görmüyorum. Birbirimizi seviyorduk. Aslında bana evlenme teklif etti. Ama gördüğünüz gibi, ailesinin oldukça fazla parası vardı ve Queens'li fakir bir kütüphaneciyle evlenmesini onaylamadılar. Bir çöp toplayıcısının kızıyla."

Hikâyesini dinlerken içimde boş bir korku büyüyor. "Yani o mu bitirdi?"

"O yaptı." Duraklıyor ve ben de yanımda yığılı kitaplara boş gözlerle bakarak bekliyorum. "Bunu atlatmam uzun zaman aldı ama sonra David'le tanıştım ve o harika bir koca oldu. Çok şanslıyım. Luc yıllar sonra, ben nişanlandıktan sonra bana yazdı ve her şeyin bir hata olduğunu ve beni hala sevdiğini söyledi. İkinci baskımızın ilkinden daha iyi olmasıyla ilgili bir benzetmesi vardı."

Kalbim eskisinden daha farklı atıyor gibi, içi boş bir gümbürtü göğsümde yankılanıyor ve kafamın içinde yankılanıyor. "Cevap verdin mi?"

Marian'ın cevap kahkahası sulu. "Evet. Tanrım, beni ağlattın. On yıllardır bu konuyu kimseyle konuşmadım. Mektubu yazmam haftalarımı, göndermem ise bir ayımı aldı. O zamanlar onu hâlâ çok seviyordum ve onun da benimle aynı şekilde hissettiğini bildiğim için onu geri çevirmek zordu." Sesi çatallaşıyor ve kariyerimin başlangıcında bana göz kulak olan bu güler yüzlü yaşlı kadını üzdüğüm için bir pişmanlık duyuyorum.

"Özür dilerim Marian," diye mırıldandım. "Bütün bunları tekrar gündeme getirmek istememiştin."

Beni susturdu. "Üzülme, Ellis. Nasıl *olduğunu* merak ediyorum. Yine de bağlantıyı öğrendim."

Ona hikayeyi anlatmak bir saatten fazla sürdü. Marian epeyce gözyaşı ve vedalaştıktan sonra -ben notları buldukça ona göndereceğime söz veriyorum- telefonu kucağıma bırakıyorum. Telefon görüşmesinden önceki halimden bile daha bitkinim.

Eski akıl hocamın seçimlerinden pişmanlık duymadığına eminim. Marian kocasını seviyor, tıpkı çocuklarını ve torunlarını sevdiği gibi. Yine de sesindeki acıyı görmezden gelmek zordu. Bunca zaman, onlarca yıllık yokluk, koca bir okyanus ve aralarındaki tek bir korkunç seçimden sonra Mari hala Luc'unu seviyor.

Luc, tüm yetişkinlik hayatını sevdiği kadın için daha fazla mücadele dileyerek geçirdi, *onu seven bir kadın*.

Mari, kendi hatası olmaksızın, bu aşkın kapısını kapatan bir seçim yapmak zorunda kaldığını bilerek yaşamak zorundaydı.

Josephine ve beni mahkum ettiğim bu mu?

Yorgunluktan bulanıklaşan görüşümle ayağa kalkıyorum ve Luc'un son notunu da diğerlerinin yanına koyarak kapıya yöneliyorum. Koridorlarda sessizce yatak odama doğru ilerlerken bana çok tanıdık gelen şato soluk ve gerçeküstü geliyor. Daha dün gece neşe içinde olmam nasıl mümkün olabilir? Tanrım, başardığımdan, bizi düzelttiğimden ve gerçek bir geleceğimiz olacağından o kadar emindim ki. Şimdi, sevdiğim kadın kilitli bir kapının ardında yatıyor, kalbi kırık çünkü ben kendi kalbimi iyileştiremedim.

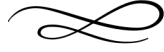
Soyunacak ve minderin üzerine yığılacak enerjiyi zor buluyorum. Kıpırdamadan yatarken bile, gözlerim kapalı ve bedenim

uyurken, zihnim tamamen uyanık ve dönüyor. Bir zamanlar Josephine Sutton'ı sevmenin beni mahvedeceğini düşünürdüm. Şimdi ise sonumun, onu sevebileceğimi ama bunu mahvettiğimi bilerek yaşamaktan kaynaklanacağını biliyorum.

Jean-Luc Perdue ile aramda bir fark daha *var, hâlâ zamanım var.*

Ve bunu boşa harcamaya hiç niyetim yok.

Yirmi Beş

JOSEPHINE

"Onlara iyi bakacaksın, değil mi?"

Zoe'nin peşinden şatonun arkasındaki bahçeye doğru yürürken Maude'un kolumdaki eli sıkılaşıyor, o eve gitmeden önce birlikte son bir yürüyüş yapıyoruz. İkimiz son birkaç haftadır yakınlaştık, ama dün öğleden sonra, yeni kırılmış bir kalple yatağıma çekildiğimde, beni kontrol etmeye gelen Maude'du.

Ben ağlarken bana sarıldı, yarı yarıya anlayabildiğim Fransızca nazik sözler mırıldandı ve muhtemelen benim için Ellis hakkında İngilizce öfkeli sözler söyledi.

"Onlarla ilgileneceğim," diye söz verdim. Ellis'e karşı hissettiğim öfke bir gecede kayboldu. Beni incitti, evet, ama bu kasıtlı değildi. Bana ne yaptığının farkında olmadığından emin olacak kadar iyi tanıyorum onu.

Şimdi sadece üzgünüm.

Bunca zaman onun kalbimi kırmasından endişe ederken kendi kalbimi kırmış olmam çok ironik.

"Nasıl gitti? Miranda ile mi?" Bir dakikalık sessizlikten sonra soruyorum. Göz ucuyla Maude'un yüz ifadesinin gerginleştiğini görüyorum.

" ki olaysız geçti. İlk başta biraz kafa karışıklığı ve gözyaşı vardı ama ondan sonra Zoe hiç ilgilenmedi. Odada onlarla birlikte olduğum süre boyunca ona doğru bakmadı bile. Ellis etrafta dolanıyordu, bu da kimsenin tansiyonunu düşürmedi. Bizim Zoe'yi bilirsiniz. Kendi alanını sever. Kadın üç saat içinde geldi ve gitti. Sanırım Noel'de tekrar uğrayacak."

Nedense tatil için burada olacağımız hiç aklıma gelmemiştir ama elbette olacağız. Ellis'in görev süresi resmi olarak Mart ayına kadar uzatıldı. Tüm bu olanlara rağmen, bir sonraki adımlara karar vermek için baskı altında olacağım Connecticut'ta olmaktansa burada olmayı tercih ederim. Annem belli ki zamana ihtiyacım olduğunu hissediyor ve bana zaman tanıyor, minnettarım. Yine de eve döndüğümde bunların hepsi sona erecek ve ben Zoe, Ellis ve yeni bulduğum dikiş hobime o kadar odaklanmış durumdayım ki kariyer yolum gibi önemsiz bir şey üzerinde düşünemiyorum.

Bilinçli ya da değil, nefesimi tutmuş, Ellis ve Zoe'ye geleceğim için yer açıp açmamam gerektiğini görmeyi bekliyordum. Belki de bu konuda daha fazla düşünmenin zamanı gelmiştir.

Maude ve ben şatonun son köşesini arabaya yaklaşırken konuşmuyoruz ama arabasının yanında durduğumuzda bana sarılıyor. "Aranızın düzeleceğini ummak beni bencil mi yapıyor?" diye soruyor, yanağımı sevgiyle okşayarak.

"Hayır." Ona umutlarının boş olduğunu söyleyecek cesareti bulamadığım için üzgün bir şekilde gülümsüyorum. "Birkaç ay sonra görüşürüz."

Geri çekilerek Zoe'nin birkaç dakika boyunca vedalaşmasını izliyorum. Bir ara Ellis ön kapıdan çıkıyor ve sanki alışkanlıkla gözlerim bir anlığına onunkilere kayıyor, sonra kalbime saplanan sancı başka tarafa bakmam gerektiğini hatırlatıyor.

"*Conduis prudemment, maman**," diyor, Maude nihayet Zoe'yi bıraktığında ve bal kız bana geri döndüğünde yanıma geliyor. Elini tutmak için uzanmak dünyanın en doğal şeyiymiş gibi geliyor.

Maude ona kaşlarını çatıyor ama yine de sarılmayı kabul eder. "*Vous allez le réparer, n'est-ce pas ?**"

Cevap olarak sadece belli belirsiz gülümsüyor ve Zoe'nin diğer tarafında durmak üzere uzaklaşmadan önce eğilip her bir yanağını öpüyor. Üçümüz Maude'un gidişini izliyoruz, arabası arkasından tozu dumana katıyor.

Zoe burnunu çekiyor.

"Birkaç ay içinde geri dönecek," diye onu nazikçe temin ediyorum ve elini biraz sıkıyorum. "Ve sadece birkaç saat uzaklıkta yaşıyor. Belki bir gün gününbirlik bir gezi yapar ve ziyaretine gideriz?"

Ses tonumu parlak tutmaya ve yüzümde bir gülümseme olmasına dikkat ediyorum, ancak Ellis'in bana bu kadar yakın olduğunun son derece farkındayım. İnsanlar nasıl

Bu mu? Birinden ayrılıp her şey gibi davranmak mı? Yakınlık ve bağlantıyı dikkatli, gergin etkileşimlerle mi değiştirelim?

Bu dayanılmaz.

"Elbisemi dikebilir miyiz?" diye soruyor, topuklarının üzerinde bir ileri bir geri sallanıyor, elleri iki yanında çırpınıyor. Bütün gün biraz daha gergindi ve kahvaltıya inmek için cesaretimi topladığımdan beri bana söylediği en fazla şey bu. Dün geçirdiği günü düşününce, ona istediği her şeyi vermekten mutluluk duyuyorum.

"Elbette." İkimiz şatoya doğru dönüyoruz, ama Ellis arkamızdan seslenmeden önce fazla uzaklaşmıyoruz.

"Jo? Bir dakikanızı alabilir miyim?"

Midem bulanıyor ama ne arkama bakıyorum ne de duruyorum. "Sonra konuşabilir miyiz, Ellis?"

"Notalarla ilgili." Sesinde umutlu, yalvaran bir nitelik var ve bu da içimde taze bir acıya neden oluyor. Beni burada durup onunla konuşmaya zorlamadan da tüm bu durum yeterince zor değil mi? Burada pamuk ipliğine bağlı olduğumu göremiyor mu?

"Beni yemekte bilgilendir!" Kapının büyük demir kolunu çekip açarak Zoe'yi içeri çağırıyorum.

Takip etmediğinde bu bir rahatlama değil.

Miranda'nın ziyaretinden sonra biraz istikrarı hak eden Zoe için hala cesur bir yüz ifadesi takınmaya kararlıyız, ikimiz üst kattaki odama çıkıyoruz. Onun için üzerinde çalıştığımız elbise, internette kalıbını gördüğü ve kesinlikle sahip olması gereken pembe, tül bir mon-strosity, yarısı tamamlanmış ve dolabımda parçalar halinde asılı duruyor. Onları almaya gittiğimde Zoe'nin sesini duydum.

"Bu ne diyor?"

Merak edip kafamı dolaptan çıkardım. Elinde bir kağıt şeridi vardı.

Josephine,

Tanıştığımız gece kendimi o kadar aşağı görüyordum ki beni istemen mümkün görünmüyordu.

Hala inanamıyorum.

Senin Ellis'in

Notu cebime atarken kalbim boğazıma düğümleniyor. *Ne yapıyor bu?*

"Sadece alışveriş için," diye yalan söylüyorum Zoe'ye, elbisenin tüm parçalarını masanın üzerine yerleştirmekle meşgulüm. Ellis beni kol mesafesinde tuttu

-En azından mecazi olarak, çok uzun süre. Adam duygularını, muhtemelen duygusal yakınlaşma durumunda devreye girecek şekilde ayarlanmış bir tür alarm sistemi tarafından izlenen, dikenli tel, inşaat demiri ve çimentodan oluşan otuz metrelik bir duvarın ardında saklıyor.

İpliklerimi sakladığım kurabiye kutusuna gittiğimde kalbim gırtlığımı kadar yükseliyor. Zoe'nin az önce bana verdiği gibi bir başka not da en üstte duruyor.

Josephine,

Babam öldüğünde ağlamadım. Yakındık. Onu severdim ama o kadar uzun süredir hastaydı ki, sonunda öldüğünde inanamadım. Bundan her zaman utanç duydum. O kadar ki, sanırım bir parçam onun için ağlamayı hak etmediğime inanıyordu.

O iyi bir adamdı, iyi bir ebeveyndi ve ben onu her gün düşünüyorum. Tıpkı annem, kızım ve hayatına dokunduğunuz her insan gibi o da sizi çok severdi.

*Benimki de
dahil. Senin
Ellis'in*

Notu diğer elimle cebime koyarken elim titriyor ve odamda daha fazla kanıt olup olmadığına dair dikkatli bir bakış atıyorum. Gözlerim komodinin üzerinde duran bir kâğıt parçasına takılıyor ve bir şok sesi çıkarmamak için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum.

Bu diğerlerinden çok daha uzun ve daha ilk paragrafı bitirmeden yanıyor.

Josephine,

İtiraf etmesi zor ama evliliğimi aceleye getirdim. Başından beri sorunlar vardı, ama yeterince istersem, kendimi karıma adarsam her şeyin yoluna gireceğinden emindim. Bir süre için öyleydi ama Zoe doğduktan sonra işler çok daha kötüye gitti.

Kabul etmek istemedim ama uzun süredir aldattığını biliyordum. Gerçekten saklamaya çalışmadı. Gömleğindeki bir erkeğin tıraş losyonunun kokusu, gece geç saatlerde ortadan kaybolması, gizemli telefon görüşmeleri ve hafta sonları var olmayan konferanslara gitmesi.

Bir yıldan fazla bir süre boyunca geldim, evlilik danışmanlığına gitmeye devam ettim, ailemi ayakta tutmaya çalıştım. Zoe üç yaşına geldiğinde her şey yerle bir oldu. Ateşi vardı ve onu kreşten erken almıştım. Eve geldiğimizde onu evden çıkarmak zorunda kaldım çünkü Miranda kanepede patronuyla seks yapıyordu.

O gitti. Kavga ettik. O da gitti. Geri dönmesini bekliyordum ama sonra iş yerinde boşanma kağıtları elime geçti. Onu ülke dışına çıkaracak bir iş buldu ve hepsi bu kadar.

Uzun süre boyunca sadece iyi bir baba olmaya çalıştım. Suçluluk, değersizlik, başarısızlık, reddedilme ve kayıp duygularını görmezden . Seninle tanışana kadar hepsi gömülü kaldı.

Çok üzgünüm, aşkım.

Ellis'in

Elimin tersiyle yanaklarımdaki yaşları silerek boğazımı temizliyorum ve Zoe'ye dönüyorum. "Elbiseni bitirelim, tatlım!" Bana garip bir şekilde bakıyor ve gizlediğim kederi hissettiğini biliyorum ama makineye iplik geçiriyorum, kumaşı ve geçmeden iğnenin yükselip alçalmasına kendini kaptırıyor.

Bu arada, ben de dönüyorum.

Bunu neden yapıyor? . Bıktığımı *çok* ama *çok* açık bir şekilde ifade ettim ve burada ne yapmaya çalıştığımı bilmiyorum ama bunun büyük bir jest olduğuna inanmayı reddediyorum. Kalbimin şu anki harap hali, körü körüne umudun çok tehlikeli bir şey olduğunun kanıtı ve ben bu hatayı tekrar yapmayı reddediyorum.

Notlar bütün sabah ortaya çıkmaya devam ediyor. Onları köye süt almaya gittiğimizde çantamda, gümüş takımların olduğu çekmecedeki ve bahçedeki en sevdiğim bankın üzerinde, bir taşın ağırlığında buluyorum. Hepsi farklı, Ellis'in kalbinden küçük bir parça hariç.

Ben bir enkazım.

Yirmi dört saat önce üzgündüm ama hak ettiğim şeyi elde ettiğim için kendimle gurur duyuyordum. Neden bunu olması gerekenden çok daha zor hale getirmek zorunda? Kendimi kaptırmamaya kararlıyım ama öğleden sonra bir şeyler atıştırmak için buzdolabını açtığımda, acil durumlar için limon suyunun arkasına sakladığım küçük çikolata kutusuna yapıştırılmış notu görünce daha fazla dayanamıyorum.

Josephine,

Sana sunacak ilklerim olmamasından nefret ediyorum, ama aramızda kırdığım şeyi iyileştirebilirsem, hayatım üzerine yemin ederim ki tüm sonlarımaya sahip olacaksın.

Senin Ellis'in

Ağlamalı mıyım yoksa çığlık mı atmalıyım emin değilim. Her iki durumda da, bunu yöneltmek istediğim tek bir kişi var.

Zoe'yi mutfak masasında boyama kitabına gömülmüş halde bırakarak koridorda ilerliyor ve kütüphanenin girişini geçip parlak ahşap kapıyı çalmadan iterek açıyorum.

Ellis bilgisayarının yanında duruyor, bir elinde bir kitap, diğer eli klavyenin üzerinde. Yanaklarım yanarken ve göğsüm çatlayacak kadar sıkışmışken odaya doğru adım attığımda sertçe başını kaldırıyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" Notu sallayarak talep ediyorum. Ellis sakın bir şekilde kitabı bırakır ve . "Ben güven-Seni seviyorum."

"Biz ayrıldık." Yarı ağladım, yarı güldüm. Görünüşe göre, bir kız aklını yitirmeden önce duygusal bir hız trenine ancak bu kadar uzun süre binebilir. "Beni incittin, Ellis. Beni defalarca incittin. Bunca şeyden sonra bitmiş olmama cidden saygı duymuyor musun? Bunu anlamaman için başka biriyle çıkmaya başlamam mı gerekiyor?"

İfadesi saniyeler içinde sabırlı ve iyi huylu olmaktan çıkıp ölümcül bir hal alıyor. "Bu konuda şaka yapma. Başka biriyle çıkmayacaksın."

Ağzım öfke dolu bir inançsızlıkla açık kalıyor. "Bana ne yapıp yapmayacağımı söylemeye hakkın yok. Artık yok."

"Her türlü hakka sahibim." Ellis öne doğru bir adım atıyor, bakışları içimi yakıyor. "Sen bana aşıksın. Başka kimseyi istemiyorsun. Bu büyük bir şans çünkü ben de sana aşığım ve kesinlikle başka bir kadın istemiyorum."

Sessiz, yaralı bir ses çıkarıyorum. Beni seviyor mu?

"Ellis. *Lütfen*." Ne için yalvarıyorum? Gitmeye devam etmesini mi istiyorum? Durmasını mı? Hiçbir fikrim yok.

Ellis zayıflığını hissetmiş gibi, solgun gözleri parlak ve vahşi, yıpranmış halının üzerinde adım atarak ilerliyor. "Dün bana söylediğin her kelime doğrudu. Korkakça davrandım ve nedenleriyle yüzleşmek yerine seni kendimden uzaklaştırdım. Boşandıktan sonra yüzleşmediğim çok şey var ama şimdi yüzleşmem gerekiyor. Seni seviyorum ve bunun yürümesini istiyorum, bu yüzden sorunu çözüyorum. Seni kaybetmek bir seçenek değil."

Elleri yüzüme doğru kalkıyor. Tüm doğru şeyleri söylemesinden ve bana dokunduğunda vücudumun yumuşamasından ve sıcaklığın ölü olduğunu varsaydığım yerlere yayılmasından *nefret ediyorum*.

Ondan nefret ediyorum. Onu seviyorum. Korkuyorum. Mutluyum. Kaçmak istiyorum. Kalmak istiyorum.

Ellis kelimelerle ifade edemediğimi anlamış olmalı, çünkü ifadesi yumuşuyor ve eğilip ağlamak istememe neden olan bir şefkatle ağzımın kenarını öpüyor. "Şu anda bana güvenmiyorsun," diye mırıldanıyor, beni hâlâ yakın tutarak. "Kalbini ellerime bıraktın ve ben seni hayal kırıklığına uğrattım. Çok cesurdun, *aşkım*. En başından beri. Şimdi sıra bende."

Başımı sallıyorum. Duygularımı ne kadar zapt etmeye çalışsam da dudaklarımdan bir hıçkırık kaçıyor. Ona evet demekten, kendimi tekrar kollarına atmaktan ve aramızdaki bağın bana acıdan başka bir şey getirmeyeceğine güvenmekten daha çok istediğim bir şey olmamıştı. Tanrım, bunu çok istiyorum ama daha önce olmadığım kadar korkuyorum.

Şimdi onu kaybetmenin ne kadar korkunç bir şey olduğunu öğrendim.

"Perdue'nun o notları neden yazdığını öğrendim." Daha önce bu konuda söyledikleri, notlarını bulduğumda tamamen aklımdan çıkmıştı. Şimdi gözlerim açılıyor, geçici olarak iç kargaşamdan uzaklaşıyorum. Ellis'in gülümsemesi hüzünlü. "Üniversitedeyken genç bir kadına aşık olmuş. Mari, Queens'li bir çöpçünün kızı. Perdue ona evlenme teklif etmiş ama ailesi onaylamayınca nişanı bozmuş. Hatasını anladığında artık çok geçti ve Mari başka biriyle evleniyordu."

O düşüncelerini toparlarken bekliyorum, göğsüm boş ve nabzım bu koşullar altında çok hızlı atıyor.

"Bu kitapları, ikinci baskıları, onu sevmek için ikinci bir şansı olacağına dair bir inanç eylemi olarak topladı. Notları yazdı çünkü onun bir gün burada olup bunları okuyacağından emindi."

Bu iki yabancı için içimde hüzün çiçekleri açıyor. "Ama o hiç gelmedi?"

"Hayır." Başını sallıyor, ciddi bir yüz ifadesiyle. "Sonunda farkına vardı. Bu yüzden mirasını Weston'a bıraktı. Mari, Marian'ın kısaltılmışı. O benim akıl hocamdı, Montgomery'deki selefimdi. Onları göreceğini, sonunda onu sevmekten asla vazgeçmediğini anlayacağını düşündü."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyor, bu iki yabancı için duyduğum üzüntü boğazımı tıkıyor. "Hâlâ hayatta mı? Marian?"

Başını sallıyor. "Öyle. Tüm bunları teyit etmek için dün onunla konuştum. Ona mektupları göndereceğim." Başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor. "Onu hâlâ seviyordu Josephine. Bunca zaman sonra bile birbirlerini seviyorlardı ama Perdue aptalın tekiydi ve şanslarını kaçırdılar."

Kütüphanenin büyük açık pencerelerinden bir esinti yanımızdan geçiyor, birlikte kilitli kaldığımız anın dışında bir dünya olduğunu sarsıcı bir şekilde hatırlatıyor. Zar zor nefes alabiliyorum, zar zor düşünebiliyorum, zar zor hareket edebiliyorum.

Ellis'in solgun gözleri parlıyor ve tekrar konuştuğunda sesi sertleşiyor. "On yıllar sonra uyandığımda seni hâlâ seviyor olmak ve keşke daha fazlasını yapsaydım demek istemiyorum. Kendimle yüzleşmekten korktuğum için seni kaybetmek istemiyorum. Bana güvenmek zorunda değilsin, bu ayrıcalığı hak etmediğimi biliyorum, ama sana güvenmeme izin ver. Bizim için savaşmama izin ver, *aşkım*. Hak ettiğin adam olmama izin ver."

Yanaklarımdan taze gözyaşları dökülüyor ve dudaklarımdan bir hıçkırık fokurduyor. Yıllar sonra uyandığımda, ona bunu düzeltme şansı vermediğim için pişmanlık duyacak mıyım? Bundan aylar sonra, paramparça bir kalbi emzirirken ve ona hak etmediği bir şans daha verdiğim için kendimden nefret ederken mi uyanacağım? Her iki olasılık da iç burkucu ama bir tanesi var ki çok daha kötü.

Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor ve ona bakıyorum, sessizce son bir itme için yalvarıyorum, üzerinde dengede durduğum korkunç, sivri uçlu çıkıntıdan bir şekilde kurtulmak için, öyle ya da böyle düşmekten çok korkuyorum.

Her zaman neye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi görünen Ellis, onu bana veriyor. "Tek söylemen gereken evet. Evet de, sen bana tekrar güvenene kadar ben de sana güveneyim."

Bir başka esinti kütüphaneyi süpürüyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, korkuyu, umudu ve sevgiyi hissediyorum. O kadar büyük, o kadar bunaltıcı bir aşk ki, solmayacağını biliyorum. Bu kapıdan çıkıp gitsem ve onu bir daha hiç görmesem bile, hayatımı merak ederek geçireceğim.

Gözlerimi açtım ve kelimeyi söyledim. "Evet."

* Dikkatli sür, anne.

* Bunu düzelteceksin, değil mi?

Yirmi Altı

ELLIS

6 AY SONRA

"Sana ayakkabıların kötü bir fikir olduğunu söylemiştim."

Josephine'in kıkırdaması omzumda boğuluyor ve kolları şakacı bir şekilde boynuma dolanıyor. "Belki de ilk randevumuzu yeniden canlandırmak istedim."

Yolda yanımızdan geçen insanlar bize bakıyor. Olay çıkarıyoruz ama -bunu ilk kez yaptığımızda olduğu gibi- gülümsemeden duramıyorum. Fransa'ya geldiğimizden beri paylaştığımız tüm büyük anlarda bile bunun en büyüğü olması çok şey anlatıyor.

Köyde huysuz ve yaşlı bir rahip tarafından yönetilen küçük bir kilise var. Evlilik cüzdanının benim bölümümdeki "boşanma tarihi" kısmına dudaklarını büzdü ama bu son dakika olayına başka bir itirazda bulunmadı. Muhtemelen annem sıralarda arkamızda oturup ona ters ters baktığı içindir.

Ben de ona karşı gelmezdim. Kadın en başından beri Jo'nun gelini olmasını istiyordu ve bu konudaki fikri değişmedi. İki gün önce onu arayıp eve gitmeden önce evleneceğimizi söylediğimde, telefonda gelen çığlık neredeyse hoparlörü patlatacaktı.

İronik bir şekilde, Weston'ın öğrenci-öğretim üyesi ilişkilerine karşı olan kuralı bizi buraya getirdi. Onunla aylar önce mutlu bir şekilde evlenebilirdim, ama Zoe'nin Jo'nun kız arkadaşım olmasına alıştığından emin olduktan sonra bir yüzük takmak daha önemli görünüyordu.

Alışma dönemi gerçekten gerekli değildi. En azından Zoe için günlük hayatımız o kadar da değişmedi. Jo hala zamanını Zoe ile geçiriyor ve öğretmen, dadı, üvey anne ve arkadaş arasında mükemmel bir denge kurmayı başarıyor. Ben kütüphanede çalışıyorum. Akşamlarımızın tadını ailece birlikte çıkarıyoruz.

O zaman, o benim.

Bu her zaman doğruydu, ama şimdi resmileştirdik.

Jo öğretmenlik yapabilmek için geri dönüp lisansını tamamlamaya karar verdiğinde, Weston İK el kitabını tekrar gözden geçirdim ve bizi aylarca gizlice dolaşmaktan kurtarabilecek bir boşluk aradım. Bir tane buldum. Fakülte ve personel eşleri, evliliklerinin kayıttan önce olması koşuluyla muafır.

Güz dönemi kayıtları için yarın son gün.

Başkan Sutton'ın bunu böyle göreceğinden şüpheliyim ama Josephine annesinin sırf benim hayatımı zorlaştırmak için bir skandalı göze almayacağından emin ve ben de karıma güveniyorum.

Karımla. Yüzüğü parmağına takalı daha on beş dakika bile olmadı ve ben bunun üstesinden gelemiyorum. *Benim karım.* Altı ay önce bile yeniden evlenme fikri midemi bulandırırıldı. Şimdi... *Tanrım*, çok mutluyum.

"Ne ?" Jo kulağımı soruyor.

Ellerim bacaklarının arkasında sıkışıyor. Onu yalnız yakalamak ve *karımı* ilk kez becermek için sabırsızlanıyorum. Kiliseye gitmemize dakikalar kala küçük kızcağız bembeyaz iç çamaşırlarıyla banyodan çıktı ve sikime hücum eden kanın miktarıyla nasıl bayılmadığımdan emin değilim. "Eve gittiğimizde sana ne yapacağım."

Maude, oldukça dikkat çekici şekilde, Zoe'yi öğleden sonra bağ kurması için götürdü ve bize -iki kez- saat beş buçukta döneceklerini, daha erken dönmeyeceklerini söyledi.

Jo güldü. Ben irkildim.

Gelinim mutlu bir şekilde iç geçiriyor ve yanağını omzuma koyuyor. "Haberı vermek için muhtemelen ailemi daha sonra aramalıyım."

"Gergin misin?" Onlarla olan ilişkisi bir uyum sürecinden geçiyor gibi görünüyor. Jo'nun onlarla ilişkisi

Sutton'ların bir zamanlar onları memnun etmek için can atan kızın yerini alan bu güçlü ve bağımsız kadınla ne yapacaklarını bildiklerini sanmıyorum.

"Belki biraz," diye itiraf ediyor köşeyi dönüp şatonun yoluna girdiğimizde. "Annem kesinlikle birlikte olduğumuzdan şüpheleniyor ama ciddi bir şey olduğunu öğrendiğinde muhtemelen pek hoşuna gitmeyecek."

Kıkırdıyorum. "Ciddi mi? Sen buna evlilik mi diyorsun, *aşkım*?"

"*En* ciddisi mi?"

"Aynen öyle," diyorum en iyi Amerikan aksanıyla. Burada yaşadığımız süre içinde aksanımdan kaybettiklerim geri geldi. Josephine'in Fransızcası çok iyi hale geldi ve Zoe de garip bir melez dil geliştirmiş gibi görünüyor. Okul başlamadan önce onu İngilizceye geri döndürmek için yeterli zamanımız olduğu için minnettarım.

Josephine kıkırdamaya başladı. "Bunu bir daha yapma. Kulağa *yanlış*."

"Futbol oynamak istemediğine emin misin?" Bu bir soru gibi geliyor ve karımın kahkahası ılık bahar havasını dolduruyor. Hiç bu kadar hafif hissetmiş miydim? Bu kadar bütünüyle ve tamamen sevinçli? Kızımın doğumunun mutluluğu bile babalığın getirdiği yepyeni sorumluluk ve korku ağırlığıyla renklendi.

Şimdi bu kadına, *karıma* sahibim ve ilişkimizin başlangıcındaki mücadeleler bana bir şey öğrettiyse, o da onun için ya da o benim için yapamayacağım hiçbir şey olmadığıdır. Bu sonsuza kadar sürecek.

Şatoya yaklaşıyoruz ve tam olarak nereye gittiğimizi biliyorum. Kapıyı açıyorum ve onu yere bıraktığımda şaşkınlıkla gıcırıyor, sonra dönüp onu tekrar kollarıma alıyorum ve eşikten geçirip doğrudan kütüphaneye götürüyorum.

Oda hâlâ bağışlanmak ya da satılmak üzere işaretlenmiş kitaplarla dolu ama en değerlileri gitti, Mösyö Perdue'nün notları da öyle. Benim rolüm bitti. Eve dönüş uçağımız gelecek hafta bu saatlerde kalkıyor. Artık tek sorumluluğum hayatımın aşkını ayakta duramayacak hale gelene kadar tatmin etmek.

"Düşünüyordum da."

"Oh?" Çalışma masamın yanında durup nihayet onun kendi ayakları üzerinde durmasına izin verdiğimde dudaklarım tehlikeli bir gülümsemeye dönüşüyor. Uzun süre ayrı kalmadık. Saniyeler sonra, tanıdık eller takım elbisemin yakalarını düzeltiyor. "Lütfen söyleyin, Bayan Delvaux hakkında ne düşünüyordunuz?"

"*Sutton-Delvaux*. Tireleme yapıyorum."

Yüzüğüm olduğu sürece soyadının ne olduğu umurumda değil. "Özür dilerim." Kıkırdıyorum, ona bakmaktan bir saniye bile kendimi alamıyorum. *Şaşırtıcı demek yetersiz kalır.*

Saçları dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor. Üzerindeki elbiseyi o dikmiş ve sabah çıkarken Zoe'nin elindeki reçel rağmen mükemmel.

"Sen dünyanın en güzel kadınısın, *aşkım.*" Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum ve saygıyla öpüyorum. "Bana ne düşündüğünü söyle?" Ayrıldığımızda soruyorum, çünkü o kadar tahrik olmuş durumdayım ki içim sızlıyor ve yaklaşık altmış saniye içinde onun içinde o kadar kaybolacağım ki sormayı hatırlamayacağım.

Tanrım, o benim karım.

Parmakları kravatıma gidiyor, düğümü gevşetiyor, parlak gözleri yüksek pencerelerden süzülen bahar güneşinde parlıyor. "Buraya taşınmalıyız."

Kaşlarım havaya kalktı. "Burası mı?" Etrafımızdaki görkemli binayı işaret ediyorum. "Kütüphaneci olduğumun farkındasın, *değil mi aşkım?* Ve sen de lisede fizik öğretmeyi planlıyorsun? İkimizin de mesleği tarihsel olarak iyi ücretlendirilmiyor."

Josephine'in kahkahası sessiz odada çınlıyor. "Kahretsin, gerçekten mi?" diye alay ediyor, gülümsemesi geniş ve zahmetsiz. "Şato çok yanıltıcıydı."

"Bunu telafi edeceğim." Ellerim elbisenin fermuarını bulmak için yanlarında dolaşıyor. Elbise vücudundan kolayca sıyrılıyor ve - kuşkusuz seksi ama çok acı verici- ayakkabılarının etrafından yere düşüyor. Ağzım kuruyor. Masum rengine rağmen, iç çamaşırı hatırladığımdan daha da kötü ve şimdi bir ek var. Dar, dantel bir jartiyer kalçasının yukarısına doğru çekilmiş.

Mantıklı olan tek şeyi yaptım; dizlerimin üzerine çöktüm.

"Ellis," diye nefes alıyor, ellerini saçlarımın arasında dolaştırırken ben öne doğru eğilip yüzümü onun tümseğine gömüyorum ve benimkini almaya hazırlanan vücudunun tanıdık kokusunu içime çekiyorum. "Fransa'ya taşınmayı kastetmişim. Okulu bitirdikten sonra. Biz burada mutluyuz, Zoe burada mutlu."

Bunu düşünürken, kalçasındaki banda doğru öpücükler gönderiyorum.

Çok uzun sürmedi. "Tamam, hadi gidelim."

"mi?" Kıkırdıyor, dudaklarımı iç uyluğunun narin derisi üzerinde gezdirirken kıvranıyor.

"Evet."

Bu konuşmayı bitirdim.

Jartiyeri ısırırken dişlerim tenini sıyrıyor, beni azizlik mertebesine aday gösterecek bir özdenetimle jartiyeri aşağı doğru çekiyorum. Küçük karım daha az sabırlı ve dokunuşuma bastırıyor, nefesi kesiliyor.

"Bir tanrıça gibi görünüyorsun," diye mırıldanıyorum, ellerim ayakkabılarının kayışlarına gidiyor, onları gevşetiyor ve çıplak ayakla yere basmasına yardım ediyorum. "Tanrım, *aşkım*. Şu haline bir bak. Benim için ıslandın mı?"

Josephine inliyor, kalçasını omzumun üzerinden kaldırdığımda elleri arkasındaki masayı buluyor ve bana sadece dar bir beyaz dantel şeridiyle örtülmüş amının mükemmel bir görüntüsünü sunuyor. Ereksiyonumu avuçlayarak, gözlerimi kaldırıp onun ağır ağır kapanan bakışlarıyla buluşuyorum.

"Cevap ver bana. Yeni külotunu berbat mı ettin?" Sanki külotunu ıslattığı yerdeki nemli lekeyi göremiyorum.

Dudağını ısırıyor, muzip bir gülümsemeyi engelliyor ve başını sallıyor. "Hayır, baba."

Bu gidişle aletimde bir fermuar izi kalacak, ama onu çıkarıp biraz rahatlamak istesem de, beni onun içinde olmaktan ayıran tek şey dantel olsaydı, kendimi tutamayacağımı çok iyi biliyorum.

Bugün yemeğimi yemeden önce onunla oynamak istiyorum.

Düşünceli bir şekilde mırıldanarak, uyluğunun iç kısmına iffetli bir öpücük bırakmak için yaklaşıyorum. "Bana yalan söylediğini anlarsam ne olur, *aşkım*? Cezan ne olmalı?"

Bana doğru kayıyor, yaklaşmaya çalışıyor. "Bana ne istersen yapabilirsin."

Bunu düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Bu kabul edilebilir görünüyor. Bir şeyler düşünebileceğime eminim. Şimdi kontrol edelim, tamam mı?" Bir elimle külotunu yana çekip iki parmağımla etini ayırıyorum ve V şeklinde açarak onu utanmazca incelememe maruz bırakıyorum.

Sırılsıklam.

Elleri yine saçlarımı buluyor. "Özür dilerim, baba."

"Üzgün olduğunu hiç sanmıyorum, seni küçük baş belası." Kıçını hızlıca sıkarak ayaklarımın üzerinde yuvarlanıyorum. Josephine'in dudakları aralandı ve başını geriye eğdi, belli ki onu öpmemi bekliyordu. Onun yerine başımı eğip kulağına hırlıyorum. "Şuraya git." Çenemi en yakındaki kitap sırasına doğru salladım. "Arkayı dön ve eğil. Rafa tutun."

Uymak için acele ediyor ve onu böyle gördüğüm an, eğilmiş ve kendini bana sunuyor, güzel formu düzinelerce kitapla siluetlenmiş... *Merde*. Bu lanet baskıya dayanamıyorum. Yakında içine girmezsem sikim düşecek.

Kemerimi kurcalarken ellerim beceriksizleşiyor, ağırdan alma savaşını kaybediyorum. Bu güzel genç kadının ailesinin evindeki kütüphaneye girmesinin üzerinden neredeyse bir yıl geçti ve o zaman paylaştığımız bağ, şimdi ona karşı hissettiklerimin yanında sönük kalıyor.

Aletim serbest kalır kalmaz üzerine eğildim, elimi onunkinin yanındaki rafa dayadım ve Josephine'in dudaklarından bir çığlık ve benimkinden bir kükreme koparan tek ve acımasız bir hamleyle ileri atılmadan önce ucumu onun dikişinden geçirerek uyarılmasını sağladım.

Aman Tanrım. Onun bu kadar iyi hissetmesine asla alışamayacağım.

"Bugün sana tapacaktım. Seni prenses gibi hissettireceğimi düşünmüştüm ama ihtiyacın olan bu değil, değil mi? Prensес olmaya ihtiyacın yok, *benim* olmak istiyorsun."

Hiç bu kadar aklımı kaçırdığımı hatırlamıyorum. Onu sahiplenme ihtiyacı ciğerlerimdeki hava kadar hayati, beklenti ve aciliyet ikimize de baskı yapıyor. Bu benim karım, hayatımın aşkı ve başıma gelen en güzel iki şeyden biri. Ayrıca beni çıldırtmak için özel olarak yapılmış bir vücuda ve ne kadar sıcak ve sıkı olduğu için içimdeki spermi sağlamakla tehdit eden bir amcığa sahip.

Kendini tutmanın bir yolu yok.

Josephine'in parmakları rafta sıkılaşıyor ve her ileri atılışında ayak parmaklarının ucuna kadar itiliyor, çığlıkları sessiz odayı itişlerimle aynı anda dolduruyor. "Çok derinsin," diye yarı ağlıyor, yarı inliyor ve ben öne doğru eğilip boştaki elimi kullanarak yüzünü sürüklüyor ve ağzını dağınık, morartıcı bir öpücükle kapıyorum.

"Sırtını biraz daha eğ," diye homurdanıyorum, alnımı sırtına indiriyorum ve bir kolumu beline dolayarak kıcını daha yukarı çekiyorum. "İşte böyle. Bu daha iyi, değil mi? Ne kadar iyi bir kızsın, istediğim kadar sert girmeme izin veriyorsun."

Çığlıkları daha da yükseliyor, ama bu ipucu olmasa bile, yakın olduğunu anlayabilirdim. kenetlenmişken, vücudundaki her kasın gerildiğini, kavrayışının hemen ötesindeki bir şeye ulaşmaya çalıştığını hissedebiliyorum.

"Boşalacağım baba," diye uyarıyor beni, sesi yüksek ve muhtaç. Bu pozisyonda ona verdiklerimi almaktan başka bir şey yapamıyor. Yaşadığı her şey benim yüzümden ve bu telaş onu zehirliyor. *Tanrım*, onu seviyor muyum? Tanrım, onu seviyor muyum?

Elimi bacaklarının arasına sokarak klitorisini buluyorum ve şişmiş sinir demetini parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum.

Kendini kaybediyor, küçük, seksi bir şaşkınlık çılgılığıyla boşalıyor, ıslaklığı sikimin üzerine taşıyor. "Her seferinde," diye homurdanıyorum, onu bu şekilde beceriyorum. "Her seferinde beni çok iyi alıyorsun. Sert olduğumda hiç şikâyet etmiyorsun, *değil mi aşkım?* Bu daracık küçük amcığı acıtmamdan hoşlanıyor musun?"

İkimiz de nefes nefese kaldık, ben kendi orgazmımı kovalamaya başladıkça tenimin tene ıslak tokatları daha hızlı geliyor. Bu gecenin böyle geçmesini planlamamıştım. Bunun uzun sürmesini istiyordum ama önemli değil. Dünya kadar vaktimiz var.

Karımın üzerine eğilmiş ve içine girebildiğim kadar derin bir şekilde sıkışmış bir kükreme ile boşalıyorum.

"*Tanrım,*" diye inliyor Josephine, parmak eklemleri kitaplığa ne kadar sıkı tutunduğu için bembeyaz, döllerim iç duvarlarını kaplıyor. "Buna bayıldım."

Evet, ben de çok sevdim.

İkimiz de aynı anda sarkıyor, eski ahşap zeminin üzerine onursuz, kemiksiz bir yığın halinde düşüyoruz. Josephine hala gelin iç çamaşırlarını giyiyor ve ben bir şekilde tamamen giyinik durumdayım, pantolonum ve külotum komik bir şekilde dizlerime takılıyor.

"Vay canına," diyor nefes alış verişimiz yavaşlarken usulca. "Sanırım evli olmaktan hoşlanıyorum."

Ona bakmak için başımı kaldırıyorum ve Josephine ciyaklıyor, ters çevirip yanlarını gıdıkladığımda hatasını bir an geç fark etmişti. "*Düşün!*" Şakacı bir güvensizlikle haykırıyorum. "Evli olmaktan hoşlandığını mı sanıyorsun?"

"Biliyorum!" diye kahkahalar atıyor, beni itmeye çalışıyor ama başarılı olamıyor. "Biliyorum! Biliyorum!"

Ellerim yavaşladığında, gülümsememin büyüklüğünden yanaklarım ağrıyor. Josephine de bana gülümseyerek karşılık veriyor, sanki evlendiği gün bir kütüphanede domalmak ve anlamsızca becerilmek her kadının hayaliymiş gibi. "Seni çok seviyorum." Elimini onun yanından geçirip belinin kıvrımına koyuyorum. "Bu bana verdiğin büyük bir hediye, *aşkım.*"

Gülümsemesi yumuşuyor. "İkinci baskımız mı?"

Şimdiye kadar Jean-Luc Perdue ve kayıp aşkı Mari hakkında çok konuştuk. Kitapların son rafı da kadar hâlâ orada burada onun notlarını buluyordum. Tüm bu oda Jean-Luc Perdue'nün

aşkın ve pişmanlığın gücü. Josephine Sutton'ı elimde tutabilmek için içimdeki en şiddetli şeytanlarla yüzleşeceğime ilk ve son kez burada karar vermiş olmam garip bir şekilde şiirsel görünüyor.

Buna değdi.

Sonsöz

JOSEPHINE

5 YIL SONRA

"BİR KIZ KARDEŞ İSTİYORUM."

Üvey kızım arabanın kapısını sertçe çarparak kapatıyor ve sırt çantasını ayaklarının dibinde yere bırakıyor.

Göz kırıyorum. "Ne-"

Turuncu yelekli okul karşılama görevlisi bana usulca el sallıyor ve ben de arabayı vitesle takıp park yerinin çıkışına doğru ilerlerken dümdüz ileriye bakıyorum. Çalıştığım yerel lise, Zoe'nin gittiği ortaokulun bitişiğinde yer alıyor ve Zoe'nin son dersi bitmeden otuz dakika önce okuldan çıkıyor. Ellis saat beşe kadar işte, yani bu bizim tipik aile rutinimiz.

Kardeş isteği hariç.

"Peki, nereden çıktı bu?" Yepyeni cep telefonunun ekranına tamamen ifadesiz bir şekilde bakan Zoe'ye bakarak sohbet edercesine soruyorum.

Omuz silkiyor. "Callie'nin bir kız kardeşi var ve ondan hoşlanıyor. Margo'nun erkek kardeşi iğrenç, bu yüzden onlardan birini istemiyorum."

İfademi soğukkanlı tutmaya çalışırken kalbim normalden daha hızlı atıyor gibi görünüyor. "Babam ve benim bir bebeğimiz *olsa* bile, kız mı erkek mi olacağını kontrol edemeyiz, tatlım."

Zoe burnunu kırıstırır. "Her neyse."

Whatever kelime dağarcığına yeni eklenen bir şey ve ergenlik dönemine girerken giderek daha düzenli bir şekilde kullanılıyor gibi görünüyor

Yıllardır. Benim favorim değil.

Hala sersemlemiş bir halde uzun bir nefes alıyorum. Aslında Ellis ve ben bebek sahibi olmayı hiç bu kadar düşünmemiştik. İkimiz de tek çocuktuk ve Miranda'nın kızının hayatında hala tutarsız bir varlığı varken, Zoe'nin yerinden edilmiş hissetmesini ya da biyolojik çocuğumu ondan daha çok seveceğimden endişelenmesini istemedim. Fransa'ya taşındığımızda ve hayatlarımız biraz düzene girdiğinde bu konuyu tekrar ele almaya karar verdik.

Beş yıl oldu ve Maude'u sık sık ziyaret etmemize rağmen bir süredir taşınma konusunu hiç konuşmadık. Her şey karmakarışıktı. Ellis, Weston'ın tüm kütüphaneler sisteminin yöneticiliğine terfi etti, ben eğitim alanında yüksek lisansımı tamamladım ve öğretmenliğe başladım, Zoe arkadaşlar edindi ve uluslararası bir taşınma ikinci plana atıldı.

Okulun otoparkından çıkıp eve doğru ilerlerken tekrar deniyorum. "Bebekler gürültücüdür. Ve dağınık."

"Biliyorum," diye kesik kesik cevap geliyor yanımdan. "Bu konuda çok can sıkıcı davranıyorsun. Babam bir tane istiyor."

Bu benim dikkatimi çekti. "*Bir*, ne? Bir bebek mi? Sana bunu söyleten ne?"

"Bana söyledi. *Ondan* bir kız kardeş istediğimde." "Bu ne zaman oldu?"

Gözlerimi kocaman açarak soruyorum.

"Üç gün önce. Dedi ki," Fransız aksanlı derin bir ses tonuyla, "*Bunu çok isterdim ama Jo daha çok genç ve ona baskı yapmak istemiyorum. Belki bir gün.*" Ofluyor. "Ondan sonra duygusallaştı ve bana ikiniz için fazlasıyla yeterli olduğumu, beni sevdiğini ve tüm bu saçma sapan şeyleri söyledi."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Seni seviyoruz. Ve sen bizim için fazlasıyla yeterlisin."

"İğrenç. Beni Gram and Pops'a bırakabilir misin?"

Parmaklarım huzursuzca direksiyona vuruyor, Zoe'nin kucağıma bıraktığı bombayı düşünmekte zorlanıyorum. "Hayır. Yarın tarih sınavın var. Yapmamız gereken flaş kartlar var."

Ailem, Ellis'in dadısı olarak Fransa'ya gitmemi ve karısı olarak eve dönmemi onaylamadıklarını gizlemeye çalışmadı. Ancak Ellis'in gördüğü soğuk karşılama kızına *yansımadı*. Birkaç ay içinde Zoe onlara Büyükbaba ve Baba demeye başladı ve onların -çok şımarık-gözbebeği haline geldi.

Eve vardığımızda, Ellis'in arabasını yolda ve garaj kapısını açık görmek bizi şaşırtıyor. Zoe hızlıca kaçır, şüphesiz-

Tarih bilgi kartlarından mümkün olduğunca uzak durmayı umarak kocamı aramaya çıktım.

Ellis'i hâlâ Weston kimlik kordonunu takmış ve deyimimle- kibirli kütüphaneci kazağını giymiş, yazlık eşyalarımızı koyduğumuz büyük saklama kutularını indirirken buluyorum.

"Hey, sen," diyorum bisikletlerin ve kar küreme makinesinin etrafından dolanarak ona ulaşmak için. "Eve erken gelmişsin."

Beni görünce yüz ifadesi yumuşuyor ve depo kutularını bırakıp yeterince yaklaştığım anda beni kollarına alıyor, tatlı tatlı öpüyor. "Merhaba, *aşkım*." Bir öpücük daha ve kazmaya geri dönmek için beni bırakıyor. "Sadece bir şeyler almak için uğramıştım. Bir saat içinde arşivcilerden biri için emeklilik partisi var ve ben de çim oyunları getirmek için kaydoldum. Onları gördün mü?"

Kalçamı duvara yaslayıp gülümsemeye karşı koyuyorum. "Çim oyunlarını sevmediğimiz için geçen yıl garaj satışında onlardan kurtulduk."

İçinden küfrediyor ve elindeki plastik örtünün bir takırtıyla yere düşmesine izin veriyor. "Haklısın. Şimdi hatırladım. Onları sevmeyi öğrenmemiz gerekecek, çünkü işe dönerken daha fazlasını alacağım."

"Kulağa hoş geliyor." Kalbim boğazımda, kutuları yerine koymaya başlamasını izliyorum. "Bebek sahibi olmak istiyor musun?"

Ellis sertçe başını kaldırıyor, yüz ifadesi göz açıp kapayıncaya kadar şoktan kızgınlığa dönüşüyor. "Kahretsin, Zoe." Özür dileyen bir topuz uzatır. "Özür dilerim. Ona bu konuyu kapatmasını söyledim."

"Zoe hayatı boyunca hiçbir şeyi sırf biri söyledi diye bırakmadı."

"Haklısın." İçini çekti, endişeli görünüyordu. "Gerçekten, bu benim için bir acele değil, *aşkım*. Kendimi zaten son derece şanslı bir adam olarak görüyorum. Daha fazlasını istemek açgözlülük olur."

Kalbim kocama olan sevgimle sıkışıyor ve kollarımı boynuna dolayarak ve çenemi kaldırarak sessiz bir öpücük talebinde bulunuyorum. O da bunu yerine getirmekte tereddüt etmiyor. Ayrıldığımızda solgun gözlerine bakarak "Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum. "Zoe'nin bir şey söylemek için şu anı seçmesi biraz komik. Son zamanlarda bunu düşünüyor olabilirim."

Bu itiraf Ellis'in yüzünü güldürdü. "Öyle mi?" Bana bakıp başka bir öpücük için eğiliyor, bu sefer ilkinden çok daha ateşli. Elleri aşağıya inip kıcımlı kavradığında kıkırdıyorum, beni daha yakına sürüklüyor.

"Şu değil." Koluna şakacı bir şekilde vuruyorum ama gülümsememi engellemekte zorlanıyorum. *Gerçekten bundan mı bahsediyoruz?* "Doğum kontrolümü pencereden atmadan önce uluslararası taşınma meselesine karar vermeliyiz."

Ellis alt dudağımı ısıyor. "Bir yere gidersek ailen bizi öldürür."

"Annem yakında emekli oluyor." Omuz silkiyorum. "Seyahat etmek istiyorlar. Bunun dünyanın sonu olduğunu sanmıyorum. Ayrıca Maude'un insülin seviyesiyle ilgili sorunları var. Ona yakın olmak harika olurdu. Ayrıca, Zoe orada her zaman daha mutlu olmuştur. Yaz tatilinin sonunda asla ayrılmak istemez."

Ellis beni uzun çalışma tezgâhına doğru itip ayırdığı kalçalarımın arasında durabilmesi için kaldırırken ayakkabılarım çimento zeminde gürültüyle sallanıyor. Dudakları eğlenerek kıvrılıyor. "Görünüşe göre her şeyi çözmüşsün."

"Hepsi değil," diye itiraf ediyorum. "İşini seviyorsun. Weston'da kalmak isteseydin bunu anlayışla karşılardım."

"İşimi seviyorum." Ellis ellerini kalçalarımın dışında gezdiriyor, gözleri yüzümde. "Ama ailemi daha çok seviyorum. Neden bunu genç ve inatçı olanla konuşup oradan devam etmiyoruz?"

Bunu bir soru gibi soruyor ama ikimiz de çünkü onun ne söyleyeceğini *biliyoruz*. Bu taşınma her zaman plandaydı. Fransa aşık olduğumuz yer, *ikisine* de aşık olduğum yer ve evim gibi hissettiriyor. Hala düşünmemiz gereken çok şey var, işler, evler ve okullar, ama içimdeki heyecan alevleniyor.

"Dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz, ha?" Son beş yılda neredeyse tamamen beyazlamış olan saçlarının uçlarıyla oynayarak düşünüyorum. Ne kadar yakışıklı olduğunu asla unutamayacağım.

"Öyleyiz," diye kabul ediyor Ellis. Gülümsemesi hafifçe kayıyor, yumuşak ve umutlu bir şeye dönüşüyor. "Gerçekten bir bebek mi düşünüyorsun?"

Tanrım, bana öyle bir bakıyordu ki, daha önce düşünmüyorsam bile şimdi düşünüyordum.

Başımı sallıyorum, kalbim çok dolu. "Dünyanın en seksi kocasına sahibim ve aynı zamanda gelmiş geçmiş en iyi baba. Tabii ki bunu düşünüyordum. Yine de belki de riske atmamalıyız. Zoe bir kız kardeş istedi ve bence işleri berbat edersek başımız belaya girer."

Parmak uçlarını köprücük kemiğimin üzerinde gezdirerek göbek deliğimin altındaki kasların titremesine neden oluyor. "İtiraf etmeliyim ki asık suratlı genç tavrıyla boyumu aşıyor olabilirim."

Daha da yaklaştıım. "Bunu çözeceğiz. Sana asık suratlı hamile kadın tavrı takındığıımda beni hâlâ isteyecek misin?"

Ellis alay ediyor. "Seni her zaman isteyeceğim."

"Bunu bilemezsin!" Şakacı bir şekilde itiraz ediyorum.

Kocam kaşlarını kaldırıyor, dudakları eğlenerek ve bedenimi kendi bedenine daha sıkı bastırıyor. "Sanırım başlangıçta seni istememek için çok ama çok uğraştığımı hatırlayacaksın. Bu benim için nasıl sonuçlandı?"

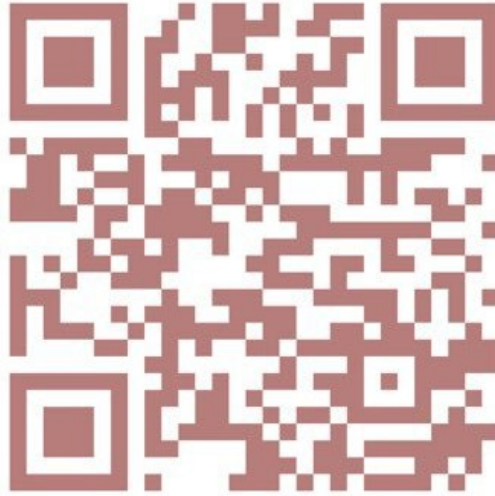
* * *

İkinci Baskı'yı okuduğunuz için teşekkür ederiz! Eğer vaktiniz varsa, lütfen kitap için bir değerlendirme ya da yorum bırakmayı düşünün. Benim gibi bağımsız yazarlar için bu çok büyük bir yardım ve insanların çalışmalarım hakkındaki düşüncelerini duymayı gerçekten çok seviyorum!

-Cleo

Bonus Epilogue

Second Edition'dan daha fazlasını mı istiyorsunuz?
Bu [bonus sonsözde bir araya gelin!](#) Ellis, Jo ve Zoe Fransa'dan
ayrıldıktan altı ay sonra tekrar

About the Author

Cleo White'ın dramatik ve umutsuzca romantik olan her şeye olan ilgisi, Sevgililer Günü'nde rekor kıran bir kar fırtınasının ortasında doğduğu gün başladı. Edebiyat sevgisi kısa süre sonra ortaya çıktı ve çocukluğunun büyük bir bölümünü elinde bitmemiş öykülerle dolu bir defter ve bir kitapla geçirdi. Hayatının ilerleyen dönemlerinde, karmaşık karakterler ve işlevsiz aile dramları içeren baharatlı kitaplar yazmayı sevdi. Cleo şu anda Vermont'ta kocası ve iki kızıyla birlikte yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda yürüyüş yaparken, bahçeyle uğraşırken, resim yaparken ve aşırı miktarda kafein tüketirken bulunabilir.

Yaklaşan yayınlardan haberdar olmak ve özel bonus içerikler almak için www.authorcleowhite.com adresinden haber bültenime abone olun

Also by Cleo White

Daha fazla yasak insta-aşk, yaş farkı, baharatlı iyilik havasında mısınız? Cleo'nun diğer kitaplarına göz atın!

[Gözden Uzak](#)

[Parçalar](#)

[Halinde](#)

[Gölge Çağı](#)

[Sensin](#)

[İkinci Baskı](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SECOND EDITION

CLEO WHITE

İkinci Baskı

BONUS EPILOG

CLEO WHITE

İçindekiler

Bonus Epilog

Bonus Epilog

JOSEPHINE

FRANSA'DAN ALTI AY SONRA

Genelde kocamı düşünmek için çok fazla zaman harcamam. grubun yaşı. O benden daha yaşlı. Bunu hep biliyordum, ve hatta Başlangıçta, üstesinden gelmemiz gereken en büyük engel bu değildi. Ailemin kesinlikle itirazları olsa da, onaylamamalarının azaldığını hissediyorum. Geçen hafta akşam yemeği için oraya gittiğimizde annem doğrudan Ellis'le bile konuştu.

İlerleme var.

Gerçi şimdi okula döndüm ve geçtiğimiz hafta parmağımdaki yüzükle ilgili olarak son altı ayın toplamından daha fazla kaş kaldıran oldu. Doğrusu, anlıyorum. Bu hikaye kesinlikle dedikoduya değer. Eğer biri bana kampüsteki bir tesisin müdürünün bir görev için gittiğini ve üniversitenin rektörünün kızı olan bir öğrenciyle evlenmiş olarak döndüğünü söyleseydi, muhtemelen ben de dedikodu yapardım.

Etkisi

Umarım.

Yine de bu gece bunların hiçbirini düşünmemeye kararlıyım. Halloween yarın ve kutlamaları genişletmek amacıyla Zoe'nin okulu bir *Trunk or Treat* etkinliği düzenliyor. Tüm veliler erkenden gelip

ve sıra halinde park edip arabalarının bagajlarını süsler ve şeker dağıtırlar.

Şekeri, Cadılar Bayramı'nı, Zoe'yi ve biraz el işi yapmayı seviyorum. Ergo, bu harika olmalı. Ellis etkinlik başlayana kadar işten çıkmayacak, bu yüzden Delvaux ailesinin çabalarının sorumluluğunu memnuniyetle üstlendim.

"Tamam, Zo." Arabayı kenara çekip PTO'daki bayanın direktiflerini takip ederek sıradaki yerimizi alırken "Tamam Zo" diyorum. "Bagajın dekorasyonunda bana yardım etmek mi istersin, yoksa oyun parkına gidip oynamak mı?"

Oldukça özenli bir prenses elbisesi giyen Zoe (parlaması için üzerine aktüel LED ışıklar diktim) boynunu bükerek otoparkın yanındaki çitlerle çevrili alanda koşuşturan birkaç düzine çocuğu görüyor. "Oyun alanı."

Arka kapıyı açmamdan birkaç saniye sonra koşarak oyun alanına gitti ve bir öğretmen onu kapıdan geçirip içerideki çılgınlığa karışmasına izin verdi.

Kendi kendime gülümseyerek, ürkütücü bir Aztek mezarının parçalarının bir araya getirilmeyi beklediği bagajı açmak için arabanın etrafında dönüyorum. Ancak gözümün ucundaki bir hareket dönmeme neden oluyor ve yanımda park etmiş minibüse örümcek ağları asan sarışın güzel kadına gülümsüyorum.

"Siz Zoe'nin üvey annesisiniz, değil mi?" Soruyor ve hayal mi görüyorum emin değilim ama sanırım ses tonunda pek de dostane olmayan bir şeyler var.

"Evet. Ben Jo."

"Tessa." Örümcek ağlarına geri dönüyor. "Kızlarım Zoe'nin sınıfında. Phoebe ve Quinn."

Bu isimleri hayatımda daha önce hiç duymamıştım. Zoe'nin en iyi arkadaşı Maia, okulda hakkında konuştuğu tek kişidir. Öğretmeni ve bok listesinin en başına yerleşen yemek görevlisi dışında

bal kızının fazladan çikolatalı puding almasına izin vermediğim için.

Tessa'nın havadan sudan konuşmak istemediğini anlayınca burnumu eğip bagajı toparlıyorum, arada bir de Zoe'nin iyi olduğundan emin olmak için ona bakıyorum. Artık neredeyse sekiz yaşında ve ebeveynlerin neden zamanın çok hızlı geçtiğinden şikayet ettiklerini anlamaya başlıyorum. Gözlerimin önünde tam anlamıyla bir ocuk oluyor ve ne zaman Ellis'e ve bana şu anda olduğu kadar ihtiyaç duymayacağı günü düşünsem gözlerim doluyor.

Tessa'nın diğerk tarafına başka bir minivan yaşıyor ve Tessa yeni gelenleri sıcak bir şekilde selamlıyor. Göz ucuyla iki numaralı bayanın bana baktığını ve Jessa'ya anlamlı bir bakış attığını görüyorum.

"Haden, bu *Jo*." Tessa söylüyor ve tamam, sesindeki hafif alaycı tonu şimdi kesinlikle hayal etmiyor. "Zoe'nin üvey annesi. Jo, Haden'in oğlu Miles da Zoe'nin sınıfında."

Üvey anne olarak adlandırılmak umurumda değil, zaten öyleyim, ama bunu söyleme biçimleri bir gerçeği ifade etmekten çok bir aşağılama gibi geliyor.

"Memnun oldum." Onlara doğru başımı sallıyorum, dikkatimi yaptığım işe veriyorum. Ensemde bir sıcaklık hissediyorum ve saati kontrol etmek için telefonuma bakıyorum. Bu şeyin başlamasına daha on dakika olduğunu ve Ellis'in burada olmasına yarım saate yakın süre kaldığını görünce kalbim sıkışıyor.

şu anda gerçekten desteğe ihtiyacım var.

Birkaç dakika süren sessiz gövde montajından sonra yapacak bir şeyim kalmadı ve sırf yanımdaki iki kadınla sohbet etmemek için şekerlerle uğraşmaya başladım.

"Ee, Jo. Ne zaman evlendin?"

Yüzümü buruşturuyorum ve başımı bagajdan çıkarıp soruyu soran Haden'a bakıyorum. "Altı aydan biraz fazla oldu."

"Vay canına." Parlak, sahte bir coşkuyla söylüyor. "Bu çok heyecan verici olmalı. Ellis'in Fransa'ya gitmeden önce biriyle görüştüğünü bile bilmiyordum."

Kendimi buna maruz bırakmak yerine gidip Zoe ile oyun parkında oynayabilir miyim? Yetişkin olmak berbat bir şey.

Sıkıca gülümsüyorum. "Kısa bir süre önce tanıştık." Bu soruyla nereye varmaya çalıştığını hiç sevmedim. Weston küçük bir topluluk ve yıl boyunca burada yaşayan neredeyse herkes Üniversite ile ilişkili. Bu kadınların yirmi dört yaşında nasıl evli bir üvey anne olduğuma dair yarı kirli koşulları zaten biliyor olma ihtimalleri çok yüksek.

Tessa alay ediyor. "Vay canına, bu *çok* romantik. Nasıl gidiyor? Ben senin yaşındayken, evliliği ve ebeveynliği bir arada yürütecek kadar olgun olamazdım."

Telefonuma bir kez daha baktığımda son kontrolümden bu yana tam dört dakika geçtiğini görüyorum. "İnanılmazdı." Ona söyledim, ve hava atmıyorum. El-Lis'le evlendiğim ya da Zoe'ye annelik yaptığım için tek bir parçam bile pişman değil.

"Yine de bekâr hayatını özlüyor olmalısın." Haden devam ediyor, sesi küçümseyici. "Kesinlikle özlüyorum, bazen!"

"Hayır. Hiç de değil." Kollarımı kavuşturup tampona yaslanıyorum ve süper kahramanlar ve cadılardan oluşan kalabalığın arasında Zoe'nin pembe elbisesinin görüldüğü oyun alanına bakıyorum. Yanaklarım yanıyor ve bu hanımlara *defolup gitmelerini* söylemek istiyorum. Kim bir yabancıyla konuşur ki? Platform topuklu ayakkabılar, vücut parıltıları ve mini bir elbiseyle gelen on sekiz yaşında bir parti kızı olsaydım bile, evliliğim yine de onları .

Park alanının karşısında biri hoparlörü açıyor ve *Monster Mash* çalmaya başlıyor, bu da oyun alanındaki şeker ya da sandık dağıtıcılarının ciyaklamalarına yol açıyor.

Yine de burada neşe yok, çünkü Haden ve Tessa'nın benimle işi bitmedi.

"Sanırım terfi aldın!" Tessa gülüyor. "Avantajlı dadı."

Cidden böyle mi söyledi?

Daha fazla içimde tutamayarak ona bakıyorum, boğazım öfkeyle tıkanıyor. "Dinleyin, sorununuzun ne olduğundan emin değilim ama bu inanılmaz derecede kaba. İkinizi de tanımıyorum ve kesinlikle size evliliğim hakkında bilgi borçlu değilim. Hepimiz çocuklarımız için eğlenceli bir gece düzenlemek için buradayız. Bunu burada bırakabilir miyiz?"

Tessa ve Haden konuşmanın sonunda bana ters ters bakmaya başladılar. "Çocuklarımız mı?" Tessa alay ediyor ve onun yanında Haden başını sallıyor, gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyor. "Birkaç aydır buralardasın ve sanırım Zoe ikinci sınıfa geçmeden önce gitmiş olacaksın. Fazla abartmayalım."

Lanet olsun. Bu kadınlara beni incittiklerini bilmenin tatminini yaşatmak istemiyordum *ama yaşattılar*. Başka bir şey söylemeden arkamı döndüm. Muhtemelen bu hikayeyi her yere yayacaklar ve beni asabi bir pislik gibi gösterecekler, oysa onlar sadece arkadaşça davranmaya çalışıyorlardı. Zavallı Ellis, genç bir kadın tarafından kandırıldı. Muhtemelen gelecek yıl bu zamanlar piyasaya geri dönecek, böylece üzerine çullanıp onu rahatlatabilecekler.

"Jojo!" Çocukları oyun alanından çıkardılar ve daha da fazlası otoparktan araba sırasına iniyor. Zoe bana doğru zıplıyor, gözleri heyecandan parlıyor.

Ona gülümsüyorum. Bu kötü ruhlu kadınlar bu geceyi mahvedemeyecek. Ben *Zoe için* buradayım. Ve bana hatırlatmaktan mutluluk duydukları gibi asla onun annesi olamayacak olsam bile, gezegendeki en iyi üvey anne olduğumdan emin olabilirim.

"Hey, tatlı kız!" İki saatimi harcayarak elbisesine uygun pembe ve mor mücevherlerle süslediğim Hal- loween kovağını almak için bagaja uzanıyorum.

"Açabilir misin?" Heyecanını kontrol edemeyerek bir aşağı bir yukarı zıplayarak talep ediyor.

Fermuarın altına sabitlenmiş pil takımını açmak için diz çöküyorum ve Zoe'nin elbisesi sihir gibi parlayarak canlanıyor. Hemen ardından diğer küçük kızlar etrafını sarıyor, hepsi eteğe dokunmak ve ne kadar havalı olduğunu haykırmak için birbiriyle yarışıyor. Zoe ışıltı ışıltı parlıyor ve hepsine elbiseyi yapmama nasıl yardım ettiğini anlatıyor.

Göz Tessa ve Haden'ın dudaklarını büzerek onları izlediğini görüyorum.

Yararlı Dadı-1 Kötü

Anneler-1

Neyse ki bundan sonra onlara dikkat etmem gerekmiyor. Burada tonlarca çocuk var ve Zoe yanımda, bagajın kenarında oturmuş, avuç avuç şekerleri arkadaşlarının kovalarına dolduruyor. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum ve uzun boylu bir figürün şekere boğulmuş çocuk kalabalığının arasından kendine yol açtığını fark ettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Selam," diye gülümsüyorum Ellis Zoe'yi selamlamayı bitirdikten sonra, kostümünün içinde ne kadar güzel görüldüğüne dair büyük bir yaygara koparıyor.

"*Mon amour.*" Beni hâlâ eriten kısa ve nazık bir öpücük için çenemi yukarı kaldırıyor. "Bu harika görünüyor." Sandığı incelemek için geri çekildiğinde şöyle diyor. "Elinden geleni yapmışsın."

Yanıma oturup kolunu omuzlarıma dolayarak şakağımı öperken gözlerin üzerimizde olduğunu hissediyorum. "Eğlenceliydi. Oh! Unutmadan, annem yarın Zoe'yi bir günlüğüne alıp alamayacaklarını sordu. Sanırım akvaryumda bir tür Cadılar Bayramı etkinliği varmış. Onu şeker ya da şaka için zamanında geri getirecekler."

Ellis ışınlara, "Elbette. O zaman öğle yemeği için dışarı çıkalım, madem sadece ikimiz varız. Seninle baş başa kalmayalı uzun zaman olmuştu."

Tanrım, o çok tatlı. Onunla evlenebilecekken birkaç kötü kadın yüzünden nasıl üzülebilirim? "Bunu çok isterim."

Bana bakmak için arkasına yaslanıyor, dudaklarının köşeleri hafifçe aşağıya doğru dönüyor. "Her şey yolunda mı? Pek kendin gibi görünmüyorsun."

"Önemli bir şey değil. Sana sonra anlatırım." Duyulmaması için sesimi alçaltarak mırıldanıyorum.

Ellis buna itiraz edecek gibi görünüyor ama Zoe şimdi onun kolunu çekiyor. "Baba, şeker ya da şaka yapmak istiyorum."

"Onu ben alırım." Zoe'nin bagajdan inmesine yardım etmek için elimi uzatarak ayağa kalkıyorum. Doğrusu, her fırsatta bize gizlice bakan iki anneden biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var.

Ne yazık ki molam uzun sürmedi. Zoe ve ben tüm araba kuyruğunu rekor bir sürede geçiyoruz, sonra şeker takası için tekrar oyun alanına gidiyor. Bana bir şey için ihtiyacı olacağını umarak bir süre çitin yanında oyalanıyorum ama nafile.

Ellis'e doğru döndüğümde midem bulanıyor. Tessa ve kocası olması gereken bir adamla konuşuyor. Kaçma umutlarım, beni fark edip bana el salladığında suya düşüyor.

"Josephine, bu Matt Farley ve eşı Tessa. Matt Montgomery'de teknoloji müdürü. Birbirimizi sık sık görüyoruz ve sanırım kızları da Zoe'nin sınıfında okuyor." Ellis bana, yanına ulaştığımda elini sırtımın küçük kısmına koyduğunu söylüyor. "Matt, Tessa, ikinizin de eşim Jo ile tanıştığınızdan emin değilim."

"Biliyorum, yapmadım." Matt sıcak bir şekilde gülümseyerek elimi sıkmak için uzattı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Kocanızın sizin büyük bir hayranınız olduğunu bilmek sizi mutlu edecektir. Sürekli sizden bahsediyor. Tess, Jo ile karşılaştın mı? Okul işlerini benden daha iyi."

Tessa'nın gülümsemesi titriyor. "Geçerken."

Kıvrınması beni kindar bir zevkle dolduruyor. *Ellis kocasının patronu mu?* Çenemi kapalı tutabilirdim, ki eski Jo'nun yapacağı da buydu, her şeyi halının altına süpürür ve benimle konuşma şeklinin korkunçluğunu içselleştirirdim.

Ama neden ben? Neden bir yabancıнын fikirleri yüzünden kendimi kötü hissedeyim ve evliliğim konusunda kendimden utanayım? Burada hatalı olan o, ben değilim. *Onu* daha rahat ettirmek için hiçbir şey olmamış gibi davranmayacağım.

Zoe bu durumda olsaydı ona ne yapmasını söyledim?

Omuzlarımı meydan okurcasına dikleştirerek doğrudan ona bakıyorum. "Etkinlik başlamadan önce sohbet ediyorduk. Hatırladın mı, Tess?"

Eğer bakışlar öldürseydi, bir metre altımda olurum. "Başka biri olmadığına emin misin?" Tahta bir gülümseme ve çıplak dişlerle tıslıyor.

"Oh, oldukça eminim. Bana daha önce hiç *menfaatleri olan bir dediğini* sanmıyorum."

Yanımdaki Ellis kaskatı kesiliyor ve ikimiz de Matt'in korku dolu gözlerini karısına çevirmesini izliyoruz. Tessa'nın sahte gülümsemesi bir anda yok oldu. Bana dik dik bakıyor, burun delikleri açılıyor. Aslında bu biraz korkutucu. Bir boğanın gözlerinin içine bakıyormuşum gibi hissediyorum. Yine de çenemi kaldırıp ters ters bakıyorum.

"Bence yanılıyorsun." Tersledi.

"Hayır. Hiç sanmıyorum." Kollarımı kavuşturuyorum. "Hatırlıyor musun? Senden beni rahat bırakmanı istemiştin ve sen de Zoe ikinci sınıfa geçtiğinde buralarda olmayacağımı söylemiştin. Dürüst olmak gerekirse Tessa, daha önce kimse benimle bu şekilde konuşmamıştı. Kesinlikle bir izlenim bıraktı. O yüzden doğru hatırladığımdan oldukça eminim."

Dördümüzün arasına sessizlik çöküyor ve hoparlör sisteminden *Thriller*'in başlaması neredeyse komik. Yanımda, Ellis

Matt hâlâ Tes- sa'ya bakıyor, belli ki konuğamayacak kadar dehĖete dũĖmũĖ.

Ellis sessizliği bozar. "Bunları karıma mı söyledin?" Ses tonunda Ŗũphe yok, sadece karanlık, œfkeli bir inanmazlık var.

Tessa burnunu çekiyor. Oyun alanındaki çocukları kontrol etme bahanesiyle arkasını döndũĖünde üç çift göz onu takip ediyor.

"Tessa-" diye başlar Matt ve Tessa çenesini kaldırarak geri döner.

"*Tanrım*, Matt. Herkes bunu düşünũyor, az önce yüksek sesle söyledim." Bana dudak bũktũ.

"Biz gidiyoruz." Gözlerini tekrar bana ve Ellis'e çevirmeden önce tersledi. "Bunun için çok üzgünũm."

Ayrılmak üzereyken Ellis seslenir. "Tessa!"

Belli bir isteksizlikle dönũyor, dudaklarını bũzmũŖ ve kaŖlarını beklentiyle kaldırmıŖ bir Ŗekilde bize bakıyor.

"Karım," diye sakın bir Ŗekilde söze başlıyor ama onu, sakın görũntüsünün altında bir œfke fırtınası koptuğunu anlayacak kadar iyi tanıyorum. "Karım benim ve kızımın başına gelen en iyi Ŗey. Zoe'ye bir buçuk yılda, eski karımın sekiz yılda yaptığından daha fazla annelik yaptı. EĞer bir daha onunla ya da onun hakkında olumsuz bir kelime konuŖursanız, nasıl bir insan olduğunuzu herkesin œĖrenmesini sağlamayı kiŖisel görevim haline getireceğim. Jo'nun kamuoyu mahkemesinde daha başarılı olacağından Ŗũpheleniyorum. Yeterince açık olabildim mi?"

Bu adam bu gece seviŖecek. Yani, çoğu gece yapıyor, ama bu sefer, en iyi oyunumu getiriyorum. Doğum günũne daha üç hafta var, yani ikinci bir takım süslũ Fransız iç çamaŖırđ sipariŖ edip orijinalini bu gece kullanmak için zamanım var. Buna değer.

Tessa alay ediyor ve topuklarının üzerinde dönerek çocuklarını toplamak için oyun alanına doğru yürũyor.

Matt özür dileyerek yüzünü buruşturdu ve Ellis ile beni yalnız bıraktı.

"İyi misin?" Hemen soruyor ve yüzümde bir sıkıntı belirtisi olup olmadığını kontrol ediyor.

"Evet." Şaşırtıcı bir şekilde, gerçekten öyleyim. "Ona böyle seslenmek iyi hissettirdi."

Ellis beni kollarına çekip alnımdan öpüyor. "Seni seviyorum. Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Kollarımı boynuna dolayarak hafifçe gülümsüyorum. "Neyse ki beni savunmaya gelen harika bir kocam var."

"Oh, bana ihtiyacınız yoktu. Durumu kontrol altına aldığınıza inanıyorum. Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, o neredeyse herkese karşı korkunç biri. Matt yeterince iyi biri, ama eminim ki bu meydan okuma gösterisi benim yararımdaydı." Başını sallıyor, iğrenmiş görünüyor.

"Pazartesi günü iş çok zor olacak."

Omuz silkiyor. "Onun için belki. Biz yanlış bir şey yapmadık." Hâlâ sarmaş dolaş, Matt ve Tessa'nın arabalarına geri dönmelerini izliyoruz, yanlarında çocuklar var. İkisi de bize bakmıyor.

İç çektim. "Hadi Zoe'yi yakalayalım ve aşırı şeker tüketiminden kusmadan önce ona biraz gerçek yiyecek verelim."

Ellis yine de kımıldamıyor. "Seninle gurur duyuyorum, *aşkım*. İnsanları rahatsız etmenin senin doğanda olmadığını biliyorum. Tam tersine. Yine de bazen bu gerekli ve gerektiğinde kendini savunarak Zoe için harika bir örnek oluşturuyorsun."

Duygularım boğazımda düğümlenirken ona sarılıyorum. "Seni seviyorum."

Şakağıma öpücük konduruyor ve bana sarılıyor. "Ben de seni seviyorum."

Eve gidelim, olur

mu?" "Evet."

Kabul ediyorum.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.